

จัดทำโดย

สถานกงสุลใหญ่
ณ นครโฮจิมินห์

ร่วมกับ

**Baker
McKenzie.**

คู่มือ การทำธุรกิจ และการลงทุน ในเวียดนาม

ฉบับพิมพ์ครั้งที่ 2

คู่มือ
การทำธุรกิจและการลงทุน
ในเวียดนาม

กันยายน 2018

คู่มือการกำธุรกิจและการลงทุนในเวียดนาม ตีพิมพ์ครั้งที่ 2

เพื่อสนับสนุนภาคเอกชนไทยในการขยายโอกาสทางธุรกิจในเวียดนามภาคใต้ และจังหวัดต่าง ๆ ในเขตกึ่งสุด สถานกงสุลใหญ่ ณ นครโฮจิมินห์ ได้ร่วมมือกับบริษัท Baker & McKenzie ในการจัดทำข้อมูล การแปลและจัดพิมพ์หนังสือคู่มือการทำธุรกิจและการลงทุนในเวียดนาม ฉบับภาษาไทย เพื่อเป็นแหล่งข้อมูลเบื้องต้นสำหรับภาคเอกชนไทย โดยเฉพาะวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีความสนใจเข้ามาทำการค้าและลงทุนในเวียดนาม

ในคู่มือฉบับตีพิมพ์ครั้งที่ 2 นี้ ได้เพิ่มเติมกฎหมายและกฎระเบียบในส่วนของการนำเข้าและจัดจำหน่ายอาหารและเครื่องดื่ม ซึ่งเป็นตลาดที่นักธุรกิจไทยให้ความสนใจเป็นอย่างมาก และมีบทความพิเศษของศูนย์ข้อมูลธุรกิจไทยในนครโฮจิมินห์ซึ่งเป็นหน่วยงานภายใต้สถานกงสุลใหญ่ฯ เกี่ยวกับกฎหมายการค้าใหม่สำหรับบริษัทต่างชาติในเวียดนาม และกฎหมายด้านการแข่งขันและการผูกขาด ซึ่งน่าจะเป็นประโยชน์ต่อภาคเอกชนและผู้ประกอบการไทย

สถานกงสุลใหญ่ฯ ขอขอบคุณบริษัท Baker & McKenzie ทั้งประเทศไทยและเวียดนาม สำหรับข้อมูลใหม่ที่ทันสมัยตลอดจนการแปลเป็นภาษาไทย และกรมเอเชียตะวันออก กระทรวงการต่างประเทศที่ได้สนับสนุนงบประมาณในการจัดพิมพ์ และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าคู่มือเล่มนี้จะเป็นประโยชน์ต่อผู้ที่สนใจต่อไป

นางอุรริธต์ เจริญโต

กงสุลใหญ่ ณ นครโฮจิมินห์

กันยายน 2018

บทนำ

นับตั้งแต่เวียดนามเริ่มเปิดประตูรับการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในปลายทศวรรษที่ 1980 แนวทางในระยะแรกสำหรับการเข้าไปตั้งสถานประกอบการระยะยาวในประเทศเวียดนามคือการจัดตั้งบริษัทที่ลงทุนโดยชาวต่างชาติ (Foreign Invested Company หรือ FIC) ขึ้นตามกฎหมายการลงทุนของต่างชาติในเวียดนาม ค.ศ. 1996 (Law on Foreign Investment in Vietnam of 1996 หรือ LFI) กฎหมายการลงทุนของต่างชาติ ค.ศ. 1987 (1987 Law on Foreign Investment) ที่ใช้บังคับมาก่อนหน้านั้น

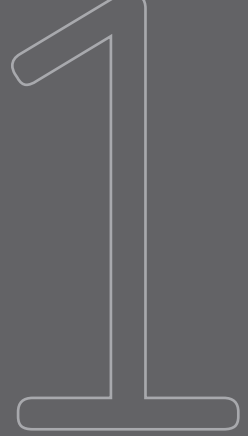
นับตั้งแต่วันที่ 1 กรกฎาคม 2006 กฎหมายวิสาหกิจ ค.ศ. 2005 (Enterprise Law 2005) และกฎหมายการลงทุน ค.ศ. 2005 (Investment Law 2005) ได้มีผลใช้บังคับแทนกฎหมายการลงทุนของต่างชาติในเวียดนาม หรือ LFI โดยกฎหมายทั้งสองฉบับนี้เป็นกรอบโครงสร้างทางกฎหมายหลักที่ใช้บังคับกับเรื่องต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการลงทุนของต่างชาติในเวียดนาม ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงความประสงค์ของเวียดนามที่จะดึงดูดการลงทุนจากต่างชาติเข้ามาสู่ประเทศ

ในวันที่ 26 พฤศจิกายน 2014 ซึ่งเป็นระยะเวลาเกือบสิบปีนับจากการประกาศใช้กฎหมายทั้งสองฉบับข้างต้น สภาแห่งชาติ (National Assembly) ได้ผ่านกฎหมายฉบับใหม่ ได้แก่ กฎหมายการลงทุน ค.ศ. 2014 (Investment Law 2014) และกฎหมายวิสาหกิจ ค.ศ. 2014 (Enterprise Law 2014) ซึ่งใช้บังคับแทนที่กฎหมายวิสาหกิจ ค.ศ. 2005 (Enterprise Law 2005) และกฎหมายการลงทุน ค.ศ. 2005 (Investment Law 2005) โดยมีผลตั้งแต่วันที่ 1 กรกฎาคม 2015 กฎหมายใหม่ทั้งสองฉบับนี้กำหนดแนวทางที่เป็นการเอื้อประโยชน์แก่ผู้ลงทุนมากขึ้น โดยมุ่งลดขั้นตอนตามระบบราชการ และอำนวยความสะดวกยิ่งขึ้นให้แก่การลงทุนของต่างชาติในเวียดนาม

สิ่งพิมพ์ฉบับนี้จะสรุปวิธีการทางธุรกิจที่ผู้ลงทุนและผู้ประกอบการค้าจากต่างประเทศสามารถใช้เพื่อการประกอบธุรกิจเวียดนามตามกฎหมายการลงทุน ค.ศ. 2014 (Investment Law 2014) และกฎหมายวิสาหกิจ ค.ศ. 2014 (Enterprise Law 2014) รวมถึงวิธีการอื่น ๆ ที่เป็นทางเลือกในการจัดตั้งสถานประกอบการในเวียดนาม

สารบัญ

	หน้า	
1	การลงทุนภายใต้กฎหมายการลงทุน ค.ศ. 2014 และกฎหมายวิสาหกิจ ค.ศ. 2014	6
2	รูปแบบการลงทุน	10
	ก. รูปแบบการลงทุน	11
	ข. การลงทุนในวิสาหกิจท้องถิ่นของเวียดนาม	24
	– ข้อจำกัดของชาวต่างชาติในการเป็นเจ้าของ	
3	ขั้นตอนการอนุมัติสำหรับผู้ลงทุนต่างชาติ	32
	ก. ใบรับรองการจดทะเบียนการลงทุน (IRC)	33
	ข. ใบรับรองการจดทะเบียนวิสาหกิจ (ERC)	34
	ค. ขั้นตอนภายหลังจากการจัดตั้ง	34
	ง. ภาคการลงทุนที่มีเงื่อนไขสำหรับผู้ลงทุนต่างชาติ	34
	จ. ภาษีสำหรับธุรกิจต่างชาติ	35
	ฉ. ภาษีเงินได้วิสาหกิจ	35
	ช. การกำหนดราคาโอน (Transfer Pricing)	36
	ซ. สิทธิประโยชน์ทางภาษีอากร	37
	ณ. ภาษีมูลค่าเพิ่ม	39
	ญ. ภาษีการบริโภคนิยพิเศษ	40
	ฎ. ภาษีสำหรับผู้รับจ้างต่างชาติ	41
	ฏ. ภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา	43
	ฐ. สนธิสัญญาภาษีซ้อน	45
4	รูปแบบอื่น ๆ ของการทำธุรกิจในเวียดนาม	50
	ก. สำนักงานผู้แทน	51
	ข. สำนักงานสาขา	51
	ค. แฟรนไชส์	52
	ง. การถ่ายโอนเทคโนโลยี	54
5	รู้ทันกฎหมาย เข้าใจกฎเกณฑ์	60
	1. กฎระเบียบเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์อาหารและความปลอดภัยด้านอาหาร	61
	2. ทำความรู้จักกฎหมายการค้าใหม่สำหรับบริษัทต่างชาติในเวียดนาม	80
	3. กฎหมายการแข่งขันฉบับใหม่ของเวียดนาม	82
	ภาคผนวก	86
	คำนิยาม	100

การลงทุนภายใต้กฎหมาย
การลงทุน ค.ศ. 2014
และกฎหมายวิสาหกิจ
ค.ศ. 2014

1. การลงทุนภายใต้กฎหมายการลงทุน ค.ศ. 2014 และกฎหมายวิสาหกิจ ค.ศ. 2014

ตามกฎหมายการลงทุน ค.ศ. 2014 (Investment Law 2014) ผู้ลงทุนชาวต่างชาติหรือวิสาหกิจที่มีชาวต่างชาติเป็นเจ้าของในอัตราส่วนที่กำหนดที่ประสงค์จะดำเนินโครงการจะต้องดำเนินการจดทะเบียนการลงทุนกับหน่วยงานของรัฐที่ทำหน้าที่รับจดทะเบียนการลงทุน (State Investment Registration Authority หรือ SIRA) ในระดับจังหวัด ซึ่งจะเป็นผู้ออกใบรับรองการจดทะเบียนการลงทุน (Investment Registration Certificate หรือ IRC)

ตามกฎหมายวิสาหกิจ ค.ศ. 2014 (Enterprise Law 2014) ก่อนที่จะเริ่มต้นการดำเนินการประกอบกิจการ วิสาหกิจทุกแห่งต้องได้รับใบรับรองการจดทะเบียนวิสาหกิจ (Enterprise Registration Certificate หรือ ERC) จากหน่วยงานของรัฐที่ทำหน้าที่รับจดทะเบียนธุรกิจ (State Business Registration Authority หรือ SBRA) ในระดับจังหวัด ใบรับรองการจดทะเบียนวิสาหกิจ (ERC) จะระบุรายละเอียดของวิสาหกิจดังกล่าว ซึ่งรวมถึงจำนวนทุนก่อตั้ง (Charter Capital) ทั้งนี้ ขอบเขตของกิจการทางธุรกิจที่วิสาหกิจได้รับอนุญาตให้ประกอบการในเวียดนามได้จะถูกบันทึกไว้ในระบบสารสนเทศการจดทะเบียนวิสาหกิจแห่งชาติ (National Enterprise Registration Information Gateway) เพื่อให้บุคคลทั่วไปสามารถตรวจสอบได้

กฎหมายการลงทุน ค.ศ. 2014 (Investment Law 2014) และกฎหมายวิสาหกิจ ค.ศ. 2014 (Enterprise Law 2014) กำหนดให้บริษัทที่ลงทุนโดยชาวต่างชาติ (FIC) ซึ่งจัดตั้งขึ้นก่อนการบังคับใช้กฎหมายการลงทุน ค.ศ. 2014 (Investment Law 2014) และกฎหมายวิสาหกิจ ค.ศ. 2014 (Enterprise Law 2014) มีทางเลือกดังนี้

- (1) ดำเนินกิจการต่อไปตามใบอนุญาตการลงทุนหรือใบรับรองการลงทุนฉบับเดิม โดยไม่จดทะเบียนใหม่
- (2) ร้องขอให้หน่วยงานของรัฐที่ทำหน้าที่รับจดทะเบียนการลงทุน (SIRA) เปลี่ยนใบอนุญาตการลงทุนหรือใบรับรองการลงทุนฉบับเดิมเป็นใบรับรองการจดทะเบียนการลงทุน (IRC)

ຮູບແບບການລາງທຸນ

2. รูปแบบการลงทุน

ก. รูปแบบการลงทุน

ปัจจุบัน โครงการการลงทุนของต่างชาติในเวียดนามสามารถใช้รูปแบบองค์กรธุรกิจอย่างใดอย่างหนึ่ง ดังต่อไปนี้

1. บริษัทจำกัดความรับผิดชอบ (Limited Liability Company หรือ LLC)
2. บริษัทร่วมหุ้น (Joint Stock Company หรือ JSC)
3. บริษัทหุ้นส่วน (Partnership Company หรือ PC)
4. สัญญาร่วมมือทางธุรกิจ (Business Cooperation Contract หรือ BCC)
5. โครงการร่วมลงทุนระหว่างภาครัฐและเอกชน (Public-Private Partnership หรือ PPP)

ทั้งนี้ หากกล่าวโดยเคร่งครัดแล้วนั้น โครงการร่วมลงทุนระหว่างภาครัฐและเอกชน (PPP) อาจดำเนินการโดยวิสาหกิจผู้ดำเนินโครงการซึ่งจัดตั้งขึ้นในรูปของบริษัทจำกัดความรับผิดชอบ (LLC) หรือบริษัทร่วมหุ้น (JSC) ก็ได้ (ถึงแม้ว่าจะมีลักษณะทางกฎหมายที่แตกต่างกันบางประการ) แทนที่จะแยกเป็นรูปแบบการลงทุนของต่างชาติอีกรูปแบบหนึ่งต่างหาก

ก.1 บริษัทจำกัดความรับผิดชอบ (บริษัทจำกัดความรับผิดชอบที่มีสมาชิกก่อตั้งหลายรายและบริษัทจำกัดความรับผิดชอบที่มีสมาชิกก่อตั้งรายเดียว)

บริษัทจำกัดความรับผิดชอบ (LLC) อาจอยู่ในรูปของการเป็นบริษัทจำกัดความรับผิดชอบที่มีสมาชิกก่อตั้งหลายราย (Multiple Member LLC) หรือบริษัทจำกัดความรับผิดชอบที่มีสมาชิกก่อตั้งรายเดียว (Single Member LLC) บริษัทจำกัดความรับผิดชอบมีข้อบังคับบริษัท (Charter) และคณะสมาชิก (Board of Members หรือ BOM) ซึ่งคล้ายกับที่ประชุมใหญ่ผู้ถือหุ้น (General Shareholders Meeting หรือ GSM) ของบริษัทร่วมหุ้น (JSC) อีกทั้งยังมีสิทธิจัดตั้งหน่วยธุรกิจที่ขึ้นกับบริษัท เช่น สาขาหรือสำนักงานผู้แทน (RO) ในประเทศหรือต่างประเทศอีกด้วย

บริษัทจำกัดความรับผิดชอบ (LLC) มีสถานะเป็นนิติบุคคลซึ่งเป็นที่ยอมรับในทางกฎหมาย สมาชิกก่อตั้งของบริษัทจำกัดความรับผิดชอบต้องรับผิดชอบต่อหนี้สินและความรับผิดชอบของวิสาหกิจเพียงเท่าจำนวนทุนที่ตนได้ลงหรือได้ผูกพันที่จะลงในวิสาหกิจนั้น ทั้งนี้ บริษัทจำกัดความรับผิดชอบจะไม่มีการออกหุ้นใด ๆ

(1) บริษัทจำกัดความรับผิดที่มีสมาชิกก่อตั้งหลายราย

บริษัทจำกัดความรับผิดที่มีสมาชิกก่อตั้งหลายราย (Multiple Member LLC) คือ วิสาหกิจที่มีสมาชิกก่อตั้งมากกว่าหนึ่งรายแต่ไม่เกินห้าสิบราย โดยสมาชิกก่อตั้งอาจเป็น องค์กร (Organizations) บุคคลธรรมดา หรือทั้งองค์กรและบุคคลธรรมดา รวมกันก็ได้

ก. สิทธิของสมาชิกก่อตั้ง

สมาชิกก่อตั้งของบริษัทจำกัดความรับผิดที่มีสมาชิกก่อตั้งหลายรายมีสิทธิต่าง ๆ อาทิ

- สิทธิเข้าร่วมการประชุมคณะสมาชิก (BOM)
- สิทธิออกเสียงลงคะแนนในสัดส่วนที่ลงทุน (Capital Contribution)
- สิทธิได้รับการจัดสรรส่วนแบ่งและผลกำไรในสัดส่วนที่ลงทุน
- สิทธิในการได้ลงทุนเพิ่มเติมก่อนบุคคลอื่น ๆ

ภายใต้บังคับแห่งสิทธิเลือกซื้อก่อน (กล่าวคือ สมาชิกก่อตั้งซึ่งประสงค์จะโอนหุ้น (Capital) ในส่วนของตน ไม่ว่าจะทั้งหมดหรือบางส่วน จะต้องเสนอขายหุ้นส่วนนั้นให้แก่สมาชิกก่อตั้งรายอื่น ๆ ก่อนตามสัดส่วนหุ้นของสมาชิกก่อตั้งเหล่านั้น) สมาชิกก่อตั้งสามารถ โอน จำหน่าย หรือร้องขอให้บริษัทซื้อคืนหุ้นในส่วนของตนได้ ตามที่บัญญัติไว้ในกฎหมาย วิสาหกิจ ค.ศ. 2014 (Enterprise Law 2014) หรือตามที่ได้กำหนดไว้ในข้อบังคับบริษัท

ข. การจัดการและการควบคุม

คณะสมาชิก (BOM) เป็นผู้มีอำนาจตัดสินใจสูงสุดของบริษัทจำกัดความรับผิดที่มีสมาชิกก่อตั้งหลายราย โดยสมาชิกก่อตั้งจะได้รับการแต่งตั้งเข้าเป็นสมาชิกในคณะสมาชิก ตามสัดส่วนของการลงทุน สำหรับบริษัทที่มีสมาชิกก่อตั้งจำนวน 11 รายขึ้นไปจะต้อง จัดตั้งคณะกรรมการควบคุม (Control Committee) ส่วนบริษัทที่มีสมาชิกก่อตั้งน้อยกว่า 11 ราย อาจจัดตั้งคณะกรรมการควบคุมขึ้นด้วยก็ได้ตามความเหมาะสมเพื่อการบริหาร จัดการบริษัท

ค. การประชุม

ประธานคณะสมาชิก (BOM) หรือสมาชิกก่อตั้งหรือกลุ่มของสมาชิกก่อตั้งซึ่งเป็นเจ้าของ หุ้นก่อตั้ง (Charter Capital) ซึ่งคิดเป็นจำนวนเกินกว่าร้อยละ 10 สามารถเรียกจัดการ ประชุมคณะสมาชิกได้¹ ในกรณีที่บริษัทมีสมาชิกก่อตั้งรายหนึ่งรายใดซึ่งเป็นเจ้าของหุ้น

¹ หรือตามที่กำหนดไว้ในข้อบังคับบริษัท

ก่อตั้งคิดเป็นจำนวนเกินกว่าร้อยละ 90 และข้อบังคับบริษัทไม่ได้กำหนดสัดส่วนที่น้อยกว่านั้นไว้ สมาชิกก่อตั้งฝ่ายข้างน้อย (Minority Members) จะมีสิทธิโดยอัตโนมัติในการร่วมกันเรียกจัดการประชุม

องค์ประชุมต้องประกอบด้วยสมาชิกก่อตั้งที่เข้าประชุมนับจำนวนทุนรวมกันได้ไม่น้อยกว่าร้อยละ 65 ของทุนก่อตั้ง² ถ้าในการประชุมครั้งแรก สมาชิกก่อตั้งซึ่งมาเข้าประชุมยังไม่ครบถ้วนเป็นองค์ประชุม การประชุมครั้งที่สองอาจจัดขึ้นได้ภายใน 15 วัน หลังจากการประชุมครั้งแรก และในการประชุมครั้งที่สอง ต้องมีสมาชิกก่อตั้งมาเข้าประชุม นับจำนวนทุนรวมกันได้ไม่น้อยกว่าร้อยละ 50 ของทุนก่อตั้ง³ ถ้าในการประชุมครั้งที่สอง สมาชิกก่อตั้งที่เข้าประชุมยังไม่ครบถ้วนเป็นองค์ประชุม การประชุมครั้งที่สามอาจจัดขึ้นได้ภายใน 10 วันทำการ และให้ดำเนินการประชุมได้ไม่ว่าจะมีสมาชิกก่อตั้งมาเข้าประชุมเป็นจำนวนเท่าใด

ข้อบังคับบริษัทจะกำหนดความถี่ของการประชุมคณะสมาชิก ซึ่งต้องไม่น้อยกว่าปีละหนึ่งครั้ง

ว. การออกเสียงลงคะแนน

การลงมติอาจใช้วิธีการออกเสียงในที่ประชุม หรือการขอความเห็นเป็นลายลักษณ์อักษร (กล่าวคือ การลงมติเป็นลายลักษณ์อักษรแทนการจัดประชุม) หรือวิธีการอื่นตามที่กำหนดไว้ในข้อบังคับบริษัท (เช่น โดยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ อาทิ การประชุมทางวิดีโอ)

มติจะผ่านความเห็นชอบของที่ประชุมเมื่อได้รับการอนุมัติโดยคะแนนเสียงซึ่งนับได้ไม่น้อยกว่าร้อยละ 65 ของจำนวนทุนทั้งหมดของสมาชิกก่อตั้งที่เข้าร่วมการประชุม⁴

มติในเรื่องดังต่อไปนี้ต้องได้รับการอนุมัติโดยคะแนนเสียงซึ่งนับได้ไม่น้อยกว่าร้อยละ 75 ของจำนวนทุนทั้งหมดของสมาชิกก่อตั้งที่เข้าร่วมการประชุม

- การขายสินทรัพย์หรือทรัพย์สินซึ่งมีมูลค่าตั้งแต่ร้อยละ 50 ขึ้นไปของมูลค่าสินทรัพย์รวม (ตามที่ระบุในรายงานการเงินฉบับล่าสุดของบริษัท หรือสัดส่วนที่น้อยกว่านั้นตามที่กำหนดไว้ในข้อบังคับบริษัท)
- มติเพื่อการแก้ไขเพิ่มเติมข้อบังคับบริษัท
- มติเพื่อการปรับโครงสร้างบริษัทหรือเลิกบริษัท

² หรือตามที่กำหนดไว้ในข้อบังคับบริษัท

³ หรือตามที่กำหนดไว้ในข้อบังคับบริษัท

⁴ หรือตามที่กำหนดไว้ในข้อบังคับบริษัท

⁵ หรือตามที่กำหนดไว้ในข้อบังคับบริษัท

มติที่ได้รับความเห็นชอบโดยวิธีการร้องขอความเห็นเป็นลายลักษณ์อักษร ต้องได้รับการอนุมัติโดยสมาชิกก่อตั้งซึ่งนับจำนวนทุนรวมกันได้ไม่น้อยกว่าร้อยละ 65 ของทุนก่อตั้ง

จ. ผู้บริหาร

บริษัทจำกัดความรับผิดชอบที่มีสมาชิกก่อตั้งหลายรายต้องมีกรรมการ (Director) หรือ กรรมการทั่วไป (General Director)⁵ หนึ่งคน ซึ่งแต่งตั้งโดยคณะสมาชิก โดยอาจเป็นสมาชิกก่อตั้งของบริษัทหรือไม่ก็ได้ กรรมการทั่วไปจะรับผิดชอบการดำเนินงานประจำวันของบริษัทและมักจะเป็นผู้แทนตามกฎหมายของบริษัทด้วย แม้ว่าข้อบังคับบริษัทอาจกำหนดไว้เป็นอย่างอื่น

(2) บริษัทจำกัดความรับผิดชอบที่มีสมาชิกก่อตั้งรายเดียว

บริษัทจำกัดความรับผิดชอบที่มีสมาชิกก่อตั้งรายเดียว (Single Member LLC) คือบริษัทที่มีการถือครองโดยสมาชิกก่อตั้งเพียงรายเดียว ซึ่งอาจเป็นเป็นองค์กรหรือบุคคลธรรมดา ก็ได้ (เจ้าของบริษัท หรือ Company Owner) เจ้าของบริษัทต้องรับผิดชอบหนี้สินและความรับผิดชอบอื่น ๆ ของบริษัทเพียงเท่าจำนวนทุนก่อตั้งของบริษัท บริษัทจำกัดความรับผิดชอบที่มีสมาชิกก่อตั้งรายเดียวมีสถานะทางกฎหมายเหมือนกับบริษัทจำกัดความรับผิดชอบที่มีสมาชิกก่อตั้งหลายราย แต่เจ้าของบริษัทจะมีอิสระในการตัดสินใจในเรื่องต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับบริษัทมากกว่า เจ้าของบริษัทอาจแต่งตั้งผู้แทนคนหนึ่งให้เป็นประธานบริษัท (President) หรือ อาจจัดตั้งคณะสมาชิก (BOM) ขึ้นคณะหนึ่งซึ่งประกอบด้วยผู้แทน (Representative) ที่ได้รับแต่งตั้งจำนวน 3 - 7 คน เพื่อการดำเนินการตามสิทธิและหน้าที่ของเจ้าของบริษัท ในนามของเจ้าของบริษัท

ในการประชุมของคณะสมาชิก (ในกรณีที่บริษัทได้จัดตั้งคณะสมาชิกขึ้น) จะต้องมิให้ผู้แทนเข้าประชุมไม่น้อยกว่าสองในสาม โดยผู้แทนแต่ละคนมีคะแนนเสียงเท่ากัน⁶ มติของคณะสมาชิกจะผ่านความเห็นชอบเมื่อได้รับอนุมัติโดยคะแนนเสียงมากกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนผู้แทนที่เข้าร่วมประชุม การแก้ไขเพิ่มเติมข้อบังคับบริษัท การปรับโครงสร้างบริษัท และการโอนทุนก่อตั้งทั้งหมดหรือบางส่วนของบริษัท ต้องได้รับอนุมัติโดยคะแนนเสียงอย่างน้อยสามในสี่ของจำนวนผู้แทนที่เข้าร่วมการประชุมครั้งนั้น

⁵ กฏสารหรือกรรมการทั่วไป ตามกฎหมายเวียดนาม มีตำแหน่งเทียบเท่ากับผู้บริหารสูงสุด (CEO) หรือผู้จัดการทั่วไป (General Manager)

⁶ หรือตามที่กำหนดไว้เป็นอย่างอื่นภายใต้ข้อบังคับบริษัท

เช่นเดียวกับบริษัทจำกัดความรับผิดชอบที่มีสมาชิกก่อตั้งหลายราย บริษัทจำกัดความรับผิดชอบที่มีสมาชิกก่อตั้งรายเดียวต้องมีกรรมการ (Director) หรือกรรมการทั่วไป (General Director) หนึ่งคน ซึ่งแต่งตั้งโดยประธานบริษัทหรือคณะสมาชิก กรรมการหรือกรรมการทั่วไปจะรับผิดชอบการดำเนินงานประจำวันของบริษัท และมักจะเป็นผู้แทนตามกฎหมายของบริษัท แม้ว่าข้อบังคับบริษัทอาจกำหนดไว้เป็นอย่างอื่น

บริษัทจำกัดความรับผิดชอบที่มีสมาชิกก่อตั้งรายเดียวต้องมีผู้ควบคุม (Controllers) โดยเจ้าของบริษัทสามารถกำหนดจำนวนของผู้ควบคุมได้ ผู้ควบคุมมีหน้าที่รับผิดชอบในการกำกับดูแลการดำเนินงานของคณะสมาชิก (หรือประธานบริษัท) และกรรมการ (หรือกรรมการทั่วไป) รวมทั้งการปฏิบัติงานอื่น ๆ ที่ได้รับมอบหมายจากเจ้าของบริษัท

บริษัทจำกัดความรับผิดชอบที่มีสมาชิกก่อตั้งรายเดียวอาจลดทุนก่อตั้งได้ในกรณีใดกรณีหนึ่งดังต่อไปนี้

- ในกรณีที่บริษัทคืนทุนส่วนหนึ่งที่ได้ลงไว้ในทุนก่อตั้งให้แก่เจ้าของบริษัท ทั้งนี้บริษัทต้องได้ดำเนินธุรกิจอย่างต่อเนื่องมาเป็นเวลาเกินกว่าสองปีนับจากวันจดทะเบียนวิสาหกิจ และบริษัทสามารถยืนยันได้ว่าบริษัทจะยังคงสามารถชำระหนี้สินและภาระผูกพันเกี่ยวกับสินทรัพย์ (Asset Obligations) อื่น ๆ ของบริษัทได้อย่างครบถ้วนภายหลังจากที่คืนทุนให้แก่เจ้าของบริษัทแล้ว หรือ
- ในกรณีที่เจ้าของบริษัทไม่ได้ชำระทุนก่อตั้งของบริษัทจนครบเต็มจำนวนภายในระยะเวลาอันควร

บริษัทจำกัดความรับผิดชอบที่มีสมาชิกก่อตั้งรายเดียวอาจเพิ่มทุนก่อตั้งได้โดยการที่เจ้าของบริษัททำการลงทุนเพิ่มเติม หรือการรับการลงทุนจากบุคคลอื่น ในกรณีที่ทุนก่อตั้งส่วนหนึ่งได้รับมาจากหรือถูกโอนไปยังองค์กรแห่งอื่นหรือบุคคลธรรมดารายอื่น บริษัทต้องจดทะเบียนแปรสภาพเป็นบริษัทจำกัดความรับผิดชอบที่มีสมาชิกก่อตั้งหลายราย (Multiple Member LLC) หรือบริษัทร่วมหุ้น (JSC) ภายใน 10 วันนับจากวันที่การโอนแล้วเสร็จ

ก.2 บริษัทร่วมหุ้น

บริษัทร่วมหุ้น (JSC) คือวิสาหกิจที่ทุนก่อตั้ง (Charter Capital) แบ่งออกเป็นหุ้น โดยเมืองค์หรือบุคคลธรรมดาสามรายขึ้นไปเป็นผู้ถือหุ้น ผู้ถือหุ้นมีหน้าที่ต้องรับผิดชอบต่อหนี้สินและความรับผิดชอบของวิสาหกิจเพียงเท่าจำนวนทุนที่ตนได้ลงไป บริษัทร่วมหุ้นมีสิทธิออกหลักทรัพย์เพื่อระดมทุน และอาจจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ได้

บริษัทร่วมหุ้นต้องมีหุ้นสามัญ (Common Shares) และอาจมีหุ้นบุริมสิทธิ (Preferred Shares) และ/หรือ ออกหุ้นกู้ได้

ผู้ถือหุ้นสามัญมีสิทธิต่าง ๆ อาทิ

- สิทธิเข้าร่วมการประชุมใหญ่ผู้ถือหุ้น (General Shareholders Meeting หรือ GSM)
- สิทธิออกเสียงลงคะแนนตามสัดส่วนของจำนวนหุ้นของตน
- สิทธิได้รับเงินปันผล และสิทธิโอนหุ้นของตน
- สิทธิในลำดับก่อนที่จะซื้อหุ้นใหม่ซึ่งเสนอขายตามสัดส่วนของจำนวนหุ้นสามัญของตน

บริษัทร่วมหุ้นมีสิทธิเลือกโครงสร้างองค์กร โครงสร้างการจัดการ และโครงสร้างการดำเนินงานของบริษัทโดยใช้โครงสร้างอย่างใดอย่างหนึ่งดังต่อไปนี้ (เว้นแต่ในกรณีที่กฎหมายหลักทรัพย์ได้กำหนดไว้เป็นประการอื่น)

- ที่ประชุมใหญ่ผู้ถือหุ้น (GSM) คณะกรรมการบริหาร (Board of Management) คณะกรรมการควบคุม (Control Committee) และกรรมการหรือกรรมการทั่วไป ((General) Director) ทั้งนี้ ในกรณีที่บริษัทร่วมหุ้นมีผู้ถือหุ้นที่เป็นบุคคลธรรมดา น้อยกว่า 11 ราย และผู้ถือหุ้นเหล่านั้นถือหุ้นน้อยกว่าร้อยละ 50 ของหุ้นทั้งหมด ในบริษัท ไม่มีข้อกำหนดให้บริษัทต้องมีคณะกรรมการควบคุม
- ที่ประชุมใหญ่ผู้ถือหุ้น คณะกรรมการบริหาร และกรรมการหรือกรรมการทั่วไป ในกรณีนี้ ร้อยละ 20 ของสมาชิกของคณะกรรมการบริหาร จะต้องมีการการอิสระ และจะต้องมีการจัดตั้งคณะกรรมการตรวจสอบภายใน (Internal Auditing Committee) ให้อยู่ภายใต้การควบคุมของคณะกรรมการบริหารโดยตรง

ก. ที่ประชุมใหญ่ผู้ถือหุ้น

ที่ประชุมใหญ่ผู้ถือหุ้นประกอบด้วยผู้ถือหุ้นทุกรายซึ่งมีสิทธิออกเสียงลงคะแนน และถือเป็นผู้มีอำนาจตัดสินใจในลำดับสูงสุดของบริษัทร่วมหุ้น ตัวอย่างของอำนาจหลัก ๆ ของที่ประชุมใหญ่ผู้ถือหุ้นได้แก่

- การอนุมัติแนวทางการพัฒนาของบริษัท
- การตัดสินใจเกี่ยวกับประเภทของหุ้นและจำนวนหุ้นแต่ละประเภทที่อนุญาตให้เสนอขาย และการตัดสินใจเกี่ยวกับอัตราเงินปันผลประจำปีสำหรับหุ้นแต่ละประเภท

- การเลือกตั้ง การปลด และการเลิกจ้างกรรมการบริหารและกรรมการควบคุม
- การตัดสินใจเกี่ยวกับการลงทุนหรือการขายสินทรัพย์หรือทรัพย์สินซึ่งมีมูลค่ามากกว่าร้อยละ 35 ของมูลค่าสินทรัพย์รวมซึ่งระบุในงบการเงินล่าสุดของบริษัท ถ้าข้อบังคับของบริษัทไม่ได้กำหนดสัดส่วนหรือมูลค่าอื่นไว้
- การตัดสินใจเกี่ยวกับการแก้ไขและ/หรือเพิ่มเติมข้อบังคับของบริษัท
- การอนุมัติงบการเงินประจำปี
- การตัดสินใจเกี่ยวกับการซื้อคืนหุ้นคิดเป็นจำนวนเกินกว่าร้อยละ 10 ของหุ้นทั้งหมดในแต่ละประเภทที่ได้มีการขาย
- การพิจารณาและดำเนินการเกี่ยวกับความผิดที่ได้กระทำโดยคณะกรรมการบริหารและ/หรือ คณะกรรมการควบคุม ซึ่งก่อให้เกิดความเสียหายแก่บริษัทและผู้ถือหุ้นของบริษัท
- การตัดสินใจเกี่ยวกับการปรับโครงสร้างบริษัทหรือการเลิกบริษัท
- สิทธิและหน้าที่อื่น ๆ ตามบทบัญญัติของกฎหมายวิสาหกิจ ค.ศ. 2014 (Enterprise Law 2014) และข้อบังคับของบริษัท

การประชุมใหญ่ผู้ถือหุ้นอาจเป็นการประชุมใหญ่ประจำปีหรือการประชุมใหญ่วิสามัญ ซึ่งจะต้องจัดขึ้นอย่างน้อยปีละหนึ่งครั้ง การประชุมประจำปีจะต้องจัดขึ้นภายในสี่เดือนนับจากวันสิ้นรอบปีการเงิน สถานที่จัดการประชุมใหญ่ผู้ถือหุ้นจะต้องอยู่ภายในอาณาเขตของประเทศเวียดนาม ในกรณีที่การประชุมใหญ่ผู้ถือหุ้นจัดขึ้นพร้อมกันในหลายสถานที่ ให้ถือว่าสถานที่ที่จัดการประชุมใหญ่ผู้ถือหุ้นคือสถานที่ที่ประธานการประชุมเข้าร่วมการประชุม

องค์ประชุมต้องประกอบด้วยผู้ถือหุ้นซึ่งนับหุ้นรวมกันได้ไม่น้อยกว่าร้อยละ 51 ของจำนวนหุ้นที่มีสิทธิออกเสียงทั้งหมด ถ้าในการประชุมครั้งแรกมีผู้เข้าร่วมประชุมไม่ครบเป็นองค์ประชุม องค์ประชุมในการประชุมครั้งที่สองจะต้องประกอบด้วยผู้ถือหุ้นซึ่งนับหุ้นรวมกันได้ไม่น้อยกว่าร้อยละ 33 ของจำนวนหุ้นที่มีสิทธิออกเสียงทั้งหมด ถ้าในการประชุมครั้งที่สองมีผู้เข้าร่วมประชุมไม่ครบเป็นองค์ประชุมอีก การประชุมครั้งที่สามจะจัดขึ้นได้โดยไม่ต้องคำนึงถึงองค์ประชุม

มติของที่ประชุมใหญ่ผู้ถือหุ้นจะผ่านความเห็นชอบจากที่ประชุมเมื่อได้รับอนุมัติโดยผู้ถือหุ้นซึ่งนับหุ้นรวมกันได้อย่างน้อยร้อยละ 51 (หรือมากกว่านั้นตามที่อาจกำหนดไว้ในข้อบังคับบริษัท) ของจำนวนหุ้นที่มีสิทธิออกเสียงทั้งหมดของผู้ถือหุ้นทุกรายที่เข้าร่วมการประชุม อย่างไรก็ตาม สำหรับมติที่เกี่ยวกับเรื่องดังต่อไปนี้ จะต้องได้รับอนุมัติ

โดยผู้ถือหุ้นซึ่งนับหุ้นรวมกันได้อย่างน้อยร้อยละ 65 (หรือมากกว่านี้ตามที่อาจกำหนดไว้ในข้อบังคับบริษัท)

- การตัดสินใจเกี่ยวกับประเภทของหุ้นและจำนวนของหุ้นแต่ละประเภทที่อนุญาตให้เสนอขาย
- การเปลี่ยนแปลงขอบเขตการดำเนินธุรกิจของบริษัท
- การเปลี่ยนแปลงโครงสร้างการจัดการของบริษัท
- การปรับโครงสร้างบริษัทหรือการเลิกบริษัท
- การลงทุนหรือการขายสินทรัพย์หรือทรัพย์สินซึ่งมีมูลค่าไม่น้อยกว่าร้อยละ 35 ของมูลค่าสินทรัพย์รวมซึ่งระบุในงบการเงินล่าสุดของบริษัท (เว้นแต่ข้อบังคับของบริษัทกำหนดสัดส่วนไว้เป็นอย่างอื่น)
- เรื่องอื่น ๆ ที่กำหนดไว้ภายใต้ข้อบังคับบริษัท

โดยมีข้อยกเว้นคือ ในการเลือกตั้งคณะกรรมการบริหารและคณะกรรมการควบคุมสามารถใช้วิธีการลงคะแนนเสียงแบบสะสม (Cumulative Voting) ได้

มติของที่ประชุมใหญ่ผู้ถือหุ้นจะผ่านความเห็นชอบโดยวิธีการร้องขอความเห็นเป็นลายลักษณ์อักษร ถ้ามตินั้นได้รับการอนุมัติโดยคะแนนเสียงไม่น้อยกว่าร้อยละ 51 (หรือมากกว่านี้ตามที่อาจกำหนดไว้ในข้อบังคับบริษัท) ของจำนวนบัตรลงคะแนน (Voting Ballots) ทั้งหมด

ข. คณะกรรมการบริหาร

คณะกรรมการบริหาร (Board of Management) คือหน่วยบริหารจัดการของบริษัทร่วมหุ้น ซึ่งประกอบด้วยสมาชิกไม่น้อยกว่า 3 คน แต่ไม่เกิน 11 คน (จำนวนสมาชิกที่แน่นอนจะกำหนดไว้ในข้อบังคับบริษัท) คณะกรรมการบริหารจะได้รับการเลือกตั้งโดยที่ประชุมใหญ่ผู้ถือหุ้นโดยวิธีการลงคะแนนเสียงสะสม (Cumulative Vote) เพื่อดำรงตำแหน่งเป็นระยะเวลาได้ถึง 5 ปี และอาจได้รับเลือกตั้งกลับเข้าดำรงตำแหน่งอีกครั้งได้

โดยทั่วไป คณะกรรมการบริหารมีอำนาจในการตัดสินใจ ในนามของบริษัท ตลอดจนใช้สิทธิของบริษัท และปฏิบัติหน้าที่ของบริษัท ในเรื่องที่ไม่ได้อยู่ภายใต้อำนาจของที่ประชุมใหญ่ผู้ถือหุ้น

คณะกรรมการบริหารอาจจัดการประชุมเป็นระยะตามที่กำหนด หรือเรียกประชุมวิสามัญก็ได้ โดยประธานคณะกรรมการบริหารจะเรียกจัดการประชุมเมื่อเห็นสมควร อย่างไรก็ตาม คณะกรรมการบริหารต้องประชุมกันอย่างน้อยหนึ่งครั้งในทุกไตรมาส การประชุม

คณะกรรมการบริหารจะดำเนินได้เมื่อมีกรรมการบริหารจำนวนไม่น้อยกว่าสามในสี่ของจำนวนกรรมการบริหารทั้งหมดเข้าร่วมการประชุม

มติของคณะกรรมการบริหารจะผ่านความเห็นชอบถ้าได้รับการอนุมัติโดยเสียงข้างมากของกรรมการบริหารที่เข้าร่วมการประชุม ในกรณีที่มีคะแนนเสียงเท่ากัน ประธานมีสิทธิออกเสียงชี้ขาด

ค. กรรมการหรือกรรมการทั่วไป

กรรมการ (Director) หรือกรรมการทั่วไป (General Director) ได้รับการแต่งตั้งโดยคณะกรรมการบริหารเพื่อดำรงตำแหน่งเป็นระยะเวลาได้ถึง 5 ปี และอาจได้รับแต่งตั้งกลับเข้าดำรงตำแหน่งอีกครั้ง กรรมการหรือกรรมการทั่วไปจะรับผิดชอบการดำเนินงานประจำวันของบริษัท

จ. คณะกรรมการควบคุม

บริษัทร่วมหุ้นที่มีผู้ถือหุ้นซึ่งเป็นบุคคลธรรมดาจำนวน 11 รายขึ้นไป หรือมีผู้ถือหุ้นซึ่งเป็นองค์กรถือหุ้นคิดเป็นร้อยละ 50 ขึ้นไปของจำนวนหุ้นทั้งหมดของบริษัท ต้องมีคณะกรรมการควบคุม (Control Committee)

คณะกรรมการควบคุมประกอบด้วยกรรมการ 3 ถึง 5 คน ถ้าข้อบังคับบริษัทไม่ได้กำหนดไว้เป็นอย่างอื่น โดยกรรมการควบคุมมากกว่ากึ่งหนึ่งต้องพำนักประจำอยู่ในประเทศเวียดนาม ผู้บริหารสูงสุดฝ่ายควบคุม (Chief Controller) ต้องเป็นนักบัญชีอาชีพหรือผู้สอบบัญชีอาชีพ และต้องทำงานที่บริษัทเต็มเวลา เว้นแต่ข้อบังคับบริษัทระบุไว้เป็นอย่างอื่น

กรรมการควบคุมจะได้รับการแต่งตั้งจากที่ประชุมใหญ่ผู้ถือหุ้นโดยวิธีการลงคะแนนเสียงสะสม มีระยะเวลาการดำรงตำแหน่งได้ถึง 5 ปีและอาจได้รับเลือกกลับเข้าดำรงตำแหน่งอีกครั้งได้โดยทั่วไป คณะกรรมการควบคุมจะรับผิดชอบกำกับดูแลการดำเนินงานของคณะกรรมการบริหาร และกรรมการหรือกรรมการทั่วไป รวมถึงรับผิดชอบปฏิบัติงานอื่น ๆ ตามที่ได้รับมอบหมายจากที่ประชุมใหญ่ผู้ถือหุ้น

ก.3 บริษัทหุ้นส่วน

บริษัทหุ้นส่วน (PC) เป็นหนึ่งในรูปแบบของวิสาหกิจที่ก่อตั้งขึ้นโดยหุ้นส่วนอย่างน้อยสองราย และมีสถานะเป็นนิติบุคคล บริษัทหุ้นส่วนมีลักษณะคล้ายกับห้างหุ้นส่วนจำกัด ความรับผิดชอบในประเทศอื่น ๆ บริษัทหุ้นส่วนต้องมีหุ้นส่วนไม่จำกัดความรับผิด (General

Partners) สองราย และอาจมีหุ้นส่วนจำกัดความรับผิด (Limited Partners) ด้วย (ซึ่งก็คือ “สมาชิกก่อตั้งที่ลงทุน” (Capital Contributing Members)) หุ้นส่วนไม่จำกัดความรับผิดต้องรับผิดต่อหนี้ทั้งหมดของบริษัทหุ้นส่วนด้วยทรัพย์สินของตน ส่วนหุ้นส่วนจำกัดความรับผิดจะรับผิดเพียงเท่าจำนวนทุนที่ตนได้ลงไป ปัจจุบัน บริษัทหุ้นส่วนไม่ได้เป็นรูปแบบที่แพร่หลายสำหรับการลงทุนของต่างชาติในเวียดนาม

ก.4 สัญญาความร่วมมือทางธุรกิจ

สัญญาความร่วมมือทางธุรกิจ (BCC) คือความสัมพันธ์ทางสัญญาลักษณะคล้ายกับหุ้นส่วน ซึ่งไม่ได้ก่อให้เกิดนิติบุคคลใหม่ขึ้น แต่ได้รับอนุญาตให้ดำเนินกิจกรรมทางธุรกิจสำหรับโครงการใดโครงการหนึ่งในเวียดนาม สัญญาความร่วมมือทางธุรกิจใช้กันอย่างแพร่หลายที่สุดในอุตสาหกรรมน้ำมัน ซึ่งตามธรรมเนียมปฏิบัติมีกำหนดโครงสร้างของสัญญาแบ่งปันผลผลิต (Production Sharing Contracts) ในลักษณะของสัญญาความร่วมมือทางธุรกิจ นอกจากนี้ ยังมีการใช้ในโครงการโทรคมนาคมและโครงการโฆษณา อย่างไรก็ตาม ปัจจุบันนี้กำลังมีการเปลี่ยนแปลงเนื่องจากบริษัทจำกัดความรับผิด (LLC) และบริษัทร่วมหุ้น (JSC) ได้รับอนุญาตให้เข้ามาทำธุรกิจในสาขาเหล่านี้ได้

ก.5 การร่วมลงทุนระหว่างภาครัฐและเอกชน

การลงทุนภายใต้รูปแบบของการร่วมลงทุนระหว่างภาครัฐและเอกชน (PPP) เป็นรูปแบบหนึ่งของการลงทุนที่อยู่บนพื้นฐานของสัญญา (“สัญญาโครงการ PPP”) ระหว่างหน่วยงานภาครัฐที่มีอำนาจ (“หน่วยงานภาครัฐที่มีอำนาจ”) กับผู้ลงทุน และ/หรือ วิสาหกิจผู้ดำเนินโครงการ (Project Enterprise) เพื่อการจัดสร้าง การบริหารจัดการ และการดำเนินงานโครงการโครงสร้างพื้นฐาน หรือเพื่อให้บริการสาธารณะ

สัญญาโครงการ PPP อาจใช้รูปแบบอย่างใดอย่างหนึ่งดังต่อไปนี้

- สัญญา Build-Operate-Transfer หรือ BOT ซึ่งหมายถึง สัญญาที่หน่วยงานภาครัฐที่มีอำนาจเข้าทำกับผู้ลงทุนเพื่อการก่อสร้างโครงสร้างพื้นฐาน เมื่อการก่อสร้างแล้วเสร็จ ผู้ลงทุนจะมีสิทธิดำเนินงานโครงสร้างพื้นฐานนั้นในเชิงพาณิชย์เป็นระยะเวลาตามที่กำหนด และเมื่อครบกำหนดระยะเวลาดังกล่าว ผู้ลงทุนต้องโอน (ส่งมอบ) โครงสร้างพื้นฐานนั้นให้แก่หน่วยงานภาครัฐที่มีอำนาจ
- สัญญา Build-Transfer-Operate หรือ BTO ซึ่งหมายถึง สัญญาที่หน่วยงานภาครัฐที่มีอำนาจเข้าทำกับผู้ลงทุนเพื่อการก่อสร้างโครงสร้างพื้นฐาน เมื่อการก่อสร้างแล้วเสร็จ ผู้ลงทุนต้องโอนโครงสร้างพื้นฐานนั้นให้แก่หน่วยงานภาครัฐ

ที่มีอำนาจ และจะมีสิทธิดำเนินงานโครงสร้างพื้นฐานนั้นในเชิงพาณิชย์เป็นระยะเวลาตามที่กำหนด

- สัญญา Build-Transfer หรือ BT ซึ่งหมายถึง สัญญาที่หน่วยงานภาครัฐที่มีอำนาจเข้าทำกับผู้ลงทุนเพื่อการก่อสร้างโครงสร้างพื้นฐาน โดยผู้ลงทุนต้องโอนโครงสร้างพื้นฐานนั้นให้แก่หน่วยงานภาครัฐที่มีอำนาจและจะได้รับการชำระเป็นที่ดินสงวนเพื่อการดำเนินโครงการอื่น ๆ
- สัญญา Build-Own-Operate หรือ BOO ซึ่งหมายถึง สัญญาที่หน่วยงานภาครัฐที่มีอำนาจเข้าทำกับผู้ลงทุนเพื่อการก่อสร้างโครงสร้างพื้นฐาน เมื่อการก่อสร้างแล้วเสร็จ ผู้ลงทุนจะเป็นเจ้าของ และมีสิทธิดำเนินงานโครงสร้างพื้นฐานนั้นในเชิงพาณิชย์เป็นระยะเวลาตามที่กำหนด
- สัญญา Build-Transfer-Lease หรือ BTL ซึ่งหมายถึง สัญญาที่หน่วยงานภาครัฐที่มีอำนาจเข้าทำกับผู้ลงทุนเพื่อการก่อสร้างโครงสร้างพื้นฐาน เมื่อการก่อสร้างแล้วเสร็จ ผู้ลงทุนต้องโอนโครงสร้างพื้นฐานนั้นให้แก่หน่วยงานภาครัฐที่มีอำนาจ และจะมีสิทธิให้บริการโดยการดำเนินงานและใช้ประโยชน์จากโครงสร้างพื้นฐานนั้นเป็นระยะเวลาตามที่กำหนด โดยหน่วยงานภาครัฐที่มีอำนาจจะเป็นผู้เช่าใช้บริการนั้น และชำระเงินให้แก่ผู้ลงทุน
- สัญญา Build-Lease-Transfer หรือ BLT ซึ่งหมายถึง สัญญาที่หน่วยงานภาครัฐที่มีอำนาจเข้าทำกับผู้ลงทุนเพื่อการก่อสร้างโครงสร้างพื้นฐาน เมื่อการก่อสร้างแล้วเสร็จ ผู้ลงทุนจะมีสิทธิให้บริการโดยการดำเนินงานและใช้ประโยชน์จากโครงสร้างพื้นฐานนั้นเป็นระยะเวลาตามที่กำหนด โดยหน่วยงานภาครัฐที่มีอำนาจจะเป็นผู้เช่าใช้บริการนั้นและชำระเงินให้แก่ผู้ลงทุน เมื่อครบกำหนดระยะเวลาการให้บริการ ผู้ลงทุนต้องโอนโครงสร้างพื้นฐานนั้นให้แก่หน่วยงานภาครัฐที่มีอำนาจ
- สัญญา Operate-Manage หรือ O&M ซึ่งหมายถึง สัญญาที่หน่วยงานภาครัฐที่มีอำนาจเข้าทำกับผู้ลงทุนเพื่อการดำเนินงานโครงสร้างพื้นฐานบางส่วนหรือทั้งหมดในเชิงพาณิชย์ เป็นระยะเวลาตามที่กำหนด
- สัญญารูปแบบอื่นใดในทำนองเดียวกันซึ่งจะต้องได้รับอนุมัติจากนายกรัฐมนตรี

การลงทุนในรูปแบบ PPP ได้รับการสนับสนุนและสามารถใช้กับโครงการลงทุนต่าง ๆ ในด้านการก่อสร้าง การฟื้นฟูบูรณะ การดำเนินงาน กิจกรรมทางธุรกิจ การบริหารจัดการ โครงสร้างพื้นฐาน การจัดหาอุปกรณ์หรือการให้บริการสาธารณะในภาคส่วนดังต่อไปนี้

- โครงสร้างพื้นฐานด้านการขนส่งและบริการที่เกี่ยวข้อง
- ระบบแสงสว่าง ระบบน้ำประปา ระบบระบายน้ำ ระบบการจัดเก็บและบำบัดของเสียและน้ำเสีย อาคารสงเคราะห์ นิคมที่พักอาศัย สุสาน
- โรงไฟฟ้า สายส่งไฟฟ้า
- โครงสร้างพื้นฐานในด้านการรักษาพยาบาล การศึกษา การฝึกอบรมอาชีพ วัฒนธรรม กีฬาและบริการอื่นที่เกี่ยวข้อง อาคารสำนักงานของหน่วยงานภาครัฐ
- โครงสร้างพื้นฐานเชิงพาณิชย์ โครงสร้างพื้นฐานทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี อุทกวิทยาและอุตุนิยมวิทยา เขตเศรษฐกิจ เขตอุตสาหกรรม เขตเทคโนโลยีขั้นสูง เขตเทคโนโลยีสารสนเทศ และโปรแกรมประยุกต์ด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ
- โครงสร้างพื้นฐานทางด้านการเกษตรและชนบท และบริการพัฒนาเพื่อการเชื่อมโยงการผลิตกับการแปรรูป ตลอดจนการขายจริงของผลิตผลทางการเกษตร
- ภาคการลงทุนอื่น ๆ ตามที่นายกรัฐมนตรีจะพิจารณากำหนด

การลงทุนในโครงการ PPP อาจมีขั้นตอนต่าง ๆ ดังนี้

- **การเสนอโครงการ:** รัฐบาลต้องดำเนินการจัดทำโครงการเสนอโครงการ และประกาศโครงการรวมทั้งบัญชีรายชื่อโครงการบนระบบเครือข่ายการประกวดราคาระดับชาติ (National Bidding Network) กฎหมายอนุญาตให้ผู้ลงทุนเสนอการดำเนินโครงการ PPP ที่นอกเหนือไปจากโครงการและบัญชีรายชื่อโครงการที่รัฐบาลให้ความเห็นชอบและประกาศได้
- **รายงานการศึกษาความเป็นไปได้:** รัฐบาลต้องดำเนินการจัดทำรายงานการศึกษาความเป็นไปได้สำหรับโครงการ เพื่อเป็นหลักเกณฑ์พื้นฐานสำหรับเอกสารเชิญชวนประกวดราคา คัดเลือกผู้ลงทุน และเจรจาต่อรองสัญญา PPP ในกรณีของโครงการที่เสนอโดยผู้ลงทุน ผู้ลงทุนอาจได้รับมอบหมายให้เป็นผู้จัดทำรายงานการศึกษาความเป็นไปได้
- **การคัดเลือกผู้ลงทุนสำหรับโครงการ PPP:** โครงการ PPP ต้องมีการประกวดราคาแบบเปิดในระดับระหว่างประเทศ (International Open Bidding) เว้นแต่ในบางกรณีที่อนุญาตให้ทำการประกวดราคาแบบเปิดในระดับประเทศ (National Open Bidding) หรือการแต่งตั้งโดยตรงได้
- **สัญญาโครงการ:** ภายหลังจากการเจรจาต่อรองสัญญาโครงการเสร็จสิ้น (เช่น สัญญา BOT สัญญาค้าประกันโดยรัฐบาล ฯลฯ) รัฐบาลและผู้ลงทุนจะลงนามสัญญาการลงทุน (ซึ่งประกอบด้วยร่างสัญญาโครงการ) เพื่อยืนยันร่างสัญญา

โครงการ และจะลงนามสัญญาโครงการอย่างเป็นทางการ ภายหลังจากที่ได้มีการออกใบรับรองการจดทะเบียนการลงทุน (IRC) แล้ว

- **การจัดตั้งวิสาหกิจผู้ดำเนินโครงการ:** เมื่อมีการออกใบรับรองการจดทะเบียนการลงทุนแล้ว ผู้ลงทุนต้องจัดตั้งวิสาหกิจขึ้นเพื่อดำเนินโครงการ PPP ยกเว้นสำหรับโครงการ PPP ที่ดำเนินการภายใต้สัญญา Build-Transfer หรือ BT หรือโครงการขนาดเล็ก

ก.6 ระยะเวลาและการเลิกกิจการตามกฎหมายการลงทุน ค.ศ. 2014 และกฎหมายวิสาหกิจ ค.ศ. 2014

วิสาหกิจอาจเลิกกิจการได้ในกรณีดังต่อไปนี้

- ระยะเวลาการดำเนินงานที่ระบุในข้อบังคับสิ้นสุดลง และไม่มีมติขยายระยะเวลาดังกล่าว
- ตามการตัดสินใจของคณะสมาชิก (BOM) หรือเจ้าของบริษัท (Company Owner) หรือที่ประชุมใหญ่ผู้ถือหุ้น (GSM)
- วิสาหกิจนั้นไม่มีสมาชิกก่อตั้งหรือผู้ถือหุ้นตามจำนวนขั้นต่ำที่กำหนด เป็นระยะเวลาหกเดือนติดต่อกัน
- ใบรับรองการจดทะเบียนวิสาหกิจ (ERC) ถูกยกเลิก

ในกรณีที่วิสาหกิจมีความประสงค์จะเลิกกิจการเอง วิสาหกิจแห่งนั้นจะได้รับอนุญาตให้เลิกกิจการก็ต่อเมื่อได้ทำการปลดเปลื้องหนี้สินและภาระผูกพันที่เกี่ยวข้องกับทรัพย์สินทั้งหมดแล้ว

โครงการลงทุนสิ้นสุดลงได้ในกรณีดังต่อไปนี้

- ระยะเวลาของโครงการสิ้นสุดลง
- เป็นไปตามเงื่อนไขของการเลิกดำเนินการ (ตามที่ระบุไว้ในสัญญาที่เกี่ยวข้อง ข้อบังคับ ฯลฯ)
- ผู้ลงทุนตัดสินใจเลิกการดำเนินโครงการ
- โครงการลงทุนเข้าเงื่อนไขที่ระบุไว้ในกฎหมายวิสาหกิจ ค.ศ. 2014 (Enterprise Law 2014) และผู้ลงทุนไม่สามารถแก้ไขเงื่อนไขที่ทำให้ต้องเลิกกิจการได้
- เมื่อที่ดินซึ่งผู้ลงทุนใช้ดำเนินโครงการถูกรัฐเพิกถอน หรือเมื่อผู้ลงทุนไม่ได้รับอนุญาตให้ใช้พื้นที่การลงทุนอีกต่อไป และผู้ลงทุนไม่สามารถดำเนินการเพื่อย้ายพื้นที่การลงทุนได้ภายในระยะเวลาที่กำหนด

- เมื่อกิจการของโครงการลงทุนได้สิ้นสุดลงไปแล้ว และหน่วยงานของรัฐที่ทำหน้าที่รับผิดชอบเรื่องการลงทุน (SIRA) ไม่สามารถติดต่อผู้ลงทุนหรือผู้แทนตามกฎหมายของผู้ลงทุนได้เมื่อหมดระยะเวลา 12 เดือนนับจากวันที่กิจการได้สิ้นสุดลง
- ผู้ลงทุนไม่ดำเนินโครงการหรือไม่สามารถดำเนินโครงการตามกำหนดเวลาที่ได้จดทะเบียนไว้กับหน่วยงานของรัฐที่ทำหน้าที่รับผิดชอบเรื่องการลงทุน (SIRA) ภายหลังจากที่พ้นกำหนดระยะเวลา 2 เดือน และผู้ลงทุนไม่จัดอยู่ในกลุ่มที่มีสิทธิขอขยายกำหนดเวลาสำหรับการดำเนินการในโครงการลงทุนได้
- ตามการตัดสินหรือคำพิพากษาของศาลหรืออนุญาโตตุลาการ

ข. การลงทุนในวิสาหกิจท้องถิ่นของเวียดนาม – ข้อจำกัดของชาวต่างชาติในการเป็นเจ้าของ

ข.1 การซื้อหุ้นหรือทุนก่อตั้ง

โดยทั่วไป ผู้ลงทุนต่างชาติอาจลงทุนในวิสาหกิจเวียดนามได้โดยวิธีการใดวิธีการหนึ่งดังต่อไปนี้

- การซื้อสัดส่วนการลงทุน หรือสิทธิที่จะลงทุนจากสมาชิกก่อตั้งเดิมในบริษัทจำกัดความรับผิด (LLC)
- การลงทุนจำนวนใหม่ในบริษัทจำกัดความรับผิด
- การซื้อหุ้นเดิมจากผู้ถือหุ้นของบริษัทร่วมหุ้น (JSC) และ
- การจองซื้อหุ้นใหม่ในบริษัทร่วมหุ้น

กฎหมายการลงทุน ค.ศ. 2014 (Investment Law 2014) ไม่ได้แบ่งการซื้อหุ้นหรือทุนก่อตั้ง (Charter Capital) ว่ามีลักษณะเป็นรูปแบบของการลงทุนโดยตรงหรือโดยอ้อม การได้มาซึ่งหุ้นหรือทุนก่อตั้งจะเพียงก่อให้เกิดหน้าที่ที่จะต้องไป

จดทะเบียนการได้มานั้นกับหน่วยงานของรัฐที่ทำหน้าที่รับผิดชอบเรื่องการลงทุน (SIRA) ในสองกรณีเท่านั้น ได้แก่ กรณีที่ผู้ลงทุนต่างชาติซื้อหุ้นหรือทุนในวิสาหกิจดังนี้ต่อไปนี้

- วิสาหกิจที่ประกอบการในภาคธุรกิจ ที่กำหนดให้ผู้ลงทุนต่างชาติอยู่ภายใต้บังคับของเงื่อนไขบางประการ หรือ
- วิสาหกิจเป้าหมายที่เมื่อผู้ลงทุนต่างชาติเข้ามาลงทุนแล้ว จะส่งผลให้ผู้ลงทุนต่างชาติถือหุ้นคิดเป็นร้อยละ 51 ขึ้นไปของทุนก่อตั้งของวิสาหกิจเป้าหมายนั้น

ภายหลังจากนั้น บริษัทจำกัดความรับผิดที่มีสมาชิกก่อตั้งรายเดียว (Single Member LLC) หรือบริษัทจำกัดความรับผิดที่มีสมาชิกก่อตั้งหลายราย (Multiple Member LLC)

ซึ่งเป็นวิสาหกิจเป้าหมาย จะต้องจดทะเบียนใบรับรองการจดทะเบียนวิสาหกิจ (ERC) หรือจดทะเบียนแก้ไขใบรับรองการจดทะเบียนวิสาหกิจ (ERC) ทั้งนี้แตกต่างไปจากกรณีของวิสาหกิจเป้าหมายที่เป็นบริษัทร่วมหุ้น (JSC) ซึ่งไม่จำเป็นต้องแก้ไขใบรับรองการจดทะเบียนวิสาหกิจแต่อย่างใด

บ.2 การควบวิสาหกิจ การผนวกรวมวิสาหกิจ การแบ่งวิสาหกิจ และการแยกวิสาหกิจ

กฎหมายวิสาหกิจ ค.ศ. 2014 (Enterprise Law 2014) ได้นิยามการควบวิสาหกิจ (Merger) การผนวกรวมวิสาหกิจ (Consolidation) การแบ่งวิสาหกิจ (Division) และการแยกวิสาหกิจ (Separation) ไว้ดังนี้

- การควบวิสาหกิจ (Enterprise Merger) คือกระบวนการซึ่งวิสาหกิจหนึ่งหรือหลายแห่งทำการโอนสินทรัพย์ สิทธิตามกฎหมาย ความรับผิดชอบและผลประโยชน์ของตนทั้งหมด เพื่อการควบเข้ากับวิสาหกิจอีกแห่งหนึ่ง
- การผนวกรวมวิสาหกิจ (Enterprise Consolidation) คือกระบวนการซึ่งวิสาหกิจสองแห่งขึ้นไปทำการรวมสินทรัพย์ สิทธิตามกฎหมาย ความรับผิดชอบและผลประโยชน์ของตนทั้งหมด เพื่อการผนวกรวมกันเป็นวิสาหกิจแห่งใหม่
- การแบ่งวิสาหกิจ (Enterprise Division) คือกระบวนการที่บริษัทจำกัดความรับผิดชอบ (LLC) หรือบริษัทร่วมหุ้น (JSC) แห่งหนึ่งอาจแบ่งแยกสมาชิกก่อตั้ง (Members) หรือผู้ถือหุ้น รวมถึงสินทรัพย์ของตนเพื่อจัดตั้งวิสาหกิจใหม่สองแห่งขึ้นไปในรูปแบบดังต่อไปนี้
 - ทุนหรือหุ้นส่วนหนึ่งของสมาชิกก่อตั้งหรือผู้ถือหุ้น ตลอดจนสินทรัพย์ที่เกี่ยวข้อง จะถูกจัดแบ่งให้วิสาหกิจแห่งใหม่ตามสัดส่วนความเป็นเจ้าของในวิสาหกิจเดิม และโดยสอดคล้องกับสินทรัพย์ที่ได้โอนไปยังวิสาหกิจแห่งใหม่
 - ทุนหรือหุ้นทั้งหมดของสมาชิกก่อตั้งหรือผู้ถือหุ้นหนึ่งหรือหลายราย ตลอดจนสินทรัพย์ที่เกี่ยวข้อง จะถูกโอนให้แก่วิสาหกิจแห่งใหม่ ทั้งสองกรณี
- การแยกวิสาหกิจ (Enterprise Separation) คือกระบวนการที่บริษัทจำกัดความรับผิดชอบ (LLC) หรือบริษัทร่วมหุ้น (JSC) แห่งหนึ่งทำการแบ่งแยกตัวเอง โดยที่สินทรัพย์หรือทรัพย์สิน สิทธิและภาระผูกพันส่วนหนึ่งของวิสาหกิจเดิม (วิสาหกิจที่ทำการแบ่งแยกตัวเอง หรือ Separating Enterprise) ถูกโอนไปเพื่อจัดตั้งวิสาหกิจใหม่หนึ่งหรือหลายแห่ง (วิสาหกิจที่ถูกแบ่งแยกออกมา หรือ Separated Enterprises)

การปรับโครงสร้างวิสาหกิจในรูปแบบข้างต้นจะมีผลเมื่อได้รับการอนุมัติจากหน่วยงานของรัฐที่ทำหน้าที่รับผิดชอบเป็นธุรกิจ (SBRA) ที่เกี่ยวข้อง ภายหลังจากการปรับโครงสร้างวิสาหกิจ สิทธิและภาระผูกพันต่าง ๆ จะสิ้นสุดลง และบุคคลที่เกี่ยวข้องจะเข้ารับสิทธิและภาระผูกพันอื่น ๆ

ข้อสังเกตอื่น ๆ มีดังนี้

- ภายหลังจากที่เสร็จสิ้นการควบวิสาหกิจแล้ว วิสาหกิจที่ถูกควบ (Target Enterprise) จะสูญไป และวิสาหกิจที่ยังคงอยู่ (Surviving Enterprise) จะเข้ารับสิทธิตามกฎหมายและผลประโยชน์ของวิสาหกิจที่ถูกควบ นอกจากนี้ วิสาหกิจที่ยังคงอยู่ จะรับผิดชอบหนี้สินค้างชำระ สัญญาแรงงาน ภาระผูกพันที่เกี่ยวกับทรัพย์สิน และความรับผิดอื่น ๆ ของวิสาหกิจที่ถูกควบ
- สำหรับการผนวกรวมวิสาหกิจ วิสาหกิจที่ได้รับการผนวกรวมเข้าด้วยกัน (Consolidating Enterprises) จะสิ้นสุดลงเมื่อการผนวกรวมวิสาหกิจเสร็จสิ้น และวิสาหกิจใหม่ที่เกิดขึ้นจากการผนวกรวม (Consolidated Enterprise) จะเข้ารับสิทธิตามกฎหมายและผลประโยชน์ และจะรับผิดชอบหนี้สินค้างชำระ สัญญาแรงงานและความรับผิดอื่น ๆ ของวิสาหกิจที่ทำการผนวกรวมเข้าด้วยกัน
- สำหรับการแบ่งวิสาหกิจ วิสาหกิจเดิม (Original Enterprise) จะสูญไป และวิสาหกิจที่ตั้งขึ้นใหม่ (Newly Established Enterprises) จะรับผิดชอบร่วมกันในหนี้สินค้างชำระ สัญญาแรงงานและความรับผิดอื่น ๆ ของวิสาหกิจเดิม อย่างไรก็ตาม วิสาหกิจแห่งใหม่เหล่านั้นอาจทำความตกลงกับเจ้าหนี้ ลูกค้าและพนักงาน เพื่อให้วิสาหกิจแห่งใหม่แห่งหนึ่งเป็นผู้ปฏิบัติตามภาระผูกพันเหล่านี้
- สำหรับการแยกวิสาหกิจ วิสาหกิจที่ทำการแบ่งแยกตัวเอง (Separating Enterprise) และวิสาหกิจที่ถูกแบ่งแยกออกมา (Separated Enterprises) จะรับผิดชอบร่วมกันในหนี้สินค้างชำระ สัญญาแรงงานและความรับผิดอื่น ๆ ของวิสาหกิจที่ทำการแบ่งแยกตัวเอง เว้นแต่ในกรณีที่วิสาหกิจที่ทำการแบ่งแยกตัวเอง วิสาหกิจที่ถูกแบ่งแยกออกมา และเจ้าหนี้ ลูกค้าและพนักงานของวิสาหกิจที่ทำการแบ่งแยกตัวเองจะตกลงกันเป็นอย่างอื่น

บ.3 การได้มาซึ่งสินทรัพย์

วิสาหกิจในประเทศอาจได้มาซึ่งสินทรัพย์ทั้งหมดหรือบางส่วนของวิสาหกิจอีกแห่งหนึ่ง ในการนี้ สินทรัพย์ของวิสาหกิจที่อาจได้มานั้น อาจรวมถึงสินทรัพย์ดังต่อไปนี้

- ตราสารที่มีค่า
- หุ้นกู้ หนี้สินและการกู้ยืมในรูปแบบอื่น
- สิทธิตามสัญญาและสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญา รวมถึงเครื่องหมายการค้า การออกแบบอุตสาหกรรม สิ่งประดิษฐ์ ชื่อการค้า แหล่งกำเนิดสินค้า หรือสิ่งที่ใช้ระบุแหล่งกำเนิดสินค้า
- สิทธิที่เกี่ยวกับอสังหาริมทรัพย์ ซึ่งรวมถึงสิทธิในการให้เช่า โอนและจำนอง อสังหาริมทรัพย์
- รายได้จากกิจกรรมลงทุน ซึ่งรวมถึงกำไรและผลประโยชน์จากการถือหุ้น เงินปันผล ค่าสิทธิและค่าธรรมเนียมทุกประเภท
- สินทรัพย์และสิทธิอื่น ๆ ที่มีค่าทางเศรษฐกิจตามกฎหมายและสนธิสัญญา ระหว่างประเทศที่มีเวียดนามเป็นภาคี

บ.4 กฎระเบียบการแข่งขันว่าด้วยการรวมตัวทางเศรษฐกิจ

ตามกฎหมายการแข่งขัน (Competition Law)⁷ การควบวิสาหกิจ การผนวกรวมวิสาหกิจ การเข้าซื้อกิจการ (Acquisitions) และกิจการร่วมค้า ถือว่าเป็นการรวมตัวทางเศรษฐกิจ (Economic Concentration)

การรวมตัวทางเศรษฐกิจจะเป็นสิ่งต้องห้ามหากส่วนแบ่งตลาดโดยรวม (Combined Market Share) ของวิสาหกิจที่มีส่วนร่วมในการรวมตัวทางเศรษฐกิจนั้นคิดเป็นสัดส่วนสูงเกินกว่าร้อยละ 50 ของตลาดที่เกี่ยวข้องยกเว้นในบางกรณี ทั้งนี้ หากวิสาหกิจที่มีส่วนร่วมในการรวมตัวทางเศรษฐกิจมีส่วนแบ่งตลาดโดยรวมคิดเป็นสัดส่วนระหว่างร้อยละ 30 – 50 ของตลาดที่เกี่ยวข้อง ผู้แทนตามกฎหมายของวิสาหกิจเหล่านั้นต้องแจ้งต่อหน่วยงานกำกับดูแลการแข่งขัน (Competition Administration Authority) ที่เกี่ยวข้อง⁸ โดยที่วิสาหกิจเหล่านี้จะสามารถทำการรวมตัวทางเศรษฐกิจได้ก็ต่อเมื่อได้รับอนุมัติจากหน่วยงานกำกับดูแลการแข่งขันแล้ว⁹

⁷ Law No. 27/2004/QH11 ว่าด้วยการแข่งขัน ใต้ฉบับมติจากสภาแห่งชาติเมื่อวันที่ 3 ธันวาคม 2004 (“กฎหมายการแข่งขัน”)

⁸ กฎหมายการแข่งขัน มาตรา 20.1

⁹ กฎหมายการแข่งขัน มาตรา 24

กฎหมายการแข่งขัน (Competition Law) ยังได้บัญญัติข้อยกเว้นสำหรับกรณีสรรพรวมตัวทางเศรษฐกิจที่ต้องห้าม โดยจะต้องอยู่ภายใต้เงื่อนไขต่าง ๆ ผู้ยื่นขอการยกเว้นจะต้องยื่นเอกสารคำขอโดยครบถ้วนต่อหน่วยงานกำกับดูแลการแข่งขันก่อนที่จะดำเนินกิจกรรมที่เป็นการรวมตัวทางเศรษฐกิจ¹⁰

ข.5 ข้อจำกัดของชาวต่างชาติในการเป็นเจ้าของ

ผู้ลงทุนต่างชาติอาจเข้าซื้อหุ้นหรือหุ้นในบริษัทท้องถิ่นของเวียดนามได้อย่างไม่จำกัดภายใต้ข้อกำหนดดังต่อไปนี้

- การลงทุนของชาวต่างชาติในบริษัทมหาชน¹¹มีเพดานอยู่ที่ร้อยละ 49¹² นับตั้งแต่วันที่ 1 กันยายน 2015 เพดานการลงทุนของชาวต่างชาติในบริษัทมหาชนของเวียดนามที่ร้อยละ 49 นี้ได้รับการผ่อนปรนในบางกรณี ถ้าเวียดนามได้เข้าผูกพันที่จะอนุญาตให้ชาวต่างชาติเป็นเจ้าของหุ้นในบางสายธุรกิจได้สูงกว่าร้อยละ 49 ผู้ลงทุนต่างชาติก็อาจถือหุ้นในบริษัทมหาชนที่ทำธุรกิจในสายนั้นได้ถึงสัดส่วนที่ให้อนุญาตโดยข้อผูกพันดังกล่าวของเวียดนาม สำหรับบริษัทมหาชนในสายธุรกิจและอุตสาหกรรมที่กฎหมายท้องถิ่นได้กำหนดเพดานการเป็นเจ้าของของชาวต่างชาติไว้ ผู้ลงทุนต่างชาติอาจถือหุ้นได้จนถึงจำนวนที่กำหนดดังกล่าว¹³
- เพดานการลงทุนของชาวต่างชาติในวิสาหกิจที่ทำธุรกิจในบางภาคส่วนซึ่งมีกฎหมายเฉพาะกำหนดความเป็นเจ้าของของชาวต่างชาติไว้ จะต้องเป็นไปตามบทบัญญัตินั้น (เช่น ชิดจำกัดการลงทุนรวมที่ร้อยละ 30 สำหรับธนาคาร)
- เพดานการลงทุนของชาวต่างชาติในวิสาหกิจที่ทำธุรกิจในภาคการบริการ จะเป็นไปตามข้อผูกพันทวีภาคีและพหุภาคีของเวียดนาม (เช่น ตารางข้อผูกพันที่ยื่นต่อองค์การการค้าโลก (WTO Schedule of Commitments) ของเวียดนาม กรอบความตกลงว่าด้วยการค้าบริการของอาเซียน (ASEAN Framework Agreement on Services) ความตกลงหุ้นส่วนเศรษฐกิจเวียดนาม-ญี่ปุ่น (Vietnam – Japan Economic Partnership Agreement) เป็นต้น)

¹⁰ กฎหมายการแข่งขัน มาตรา 19

¹¹ กฎหมายการแข่งขัน มาตรา 29

¹² บริษัทมหาชน คือ บริษัทร่วมหุ้น (JSC) ซึ่ง (1) ได้ทำการเสนอขายหุ้นต่อประชาชนแล้ว หรือ (2) มีหุ้นจดทะเบียนอยู่ในตลาดหลักทรัพย์ หรือ (3) มีหุ้นที่เป็นของผู้ลงทุนจำนวนอย่างน้อยหนึ่งร้อยราย ยกเว้นผู้ลงทุนในหลักทรัพย์ที่เป็นมืออาชีพ (Professional Securities Investors) และมีหุ้นถือตั้งล่วงหน้าไว้ก่อนหนึ่งวันก่อนยื่นคำขอขึ้น

¹³ Decision No. 55/2009/QĐ-TTg ของรัฐบาล ลงวันที่ 15 เมษายน 2009 (“Decision No. 55”)

- เพดานการลงทุนของชาวต่างชาติในวิสาหกิจซึ่งมีรัฐเป็นเจ้าของทุนทั้งหมด (100% State Owned Capital) และอยู่ในกระบวนการแปรรูปรัฐวิสาหกิจ (Equitization) หรือกำลังแปรสภาพโดยวิธีการอื่น จะต้องเป็นไปตามแผนที่ได้รับอนุมัติโดยหน่วยงานที่มีอำนาจ

3

ขั้นตอนการอนุมัติ
สำหรับผู้ลงทุนต่างชาติ

3. ขั้นตอนการอนุมัติสำหรับผู้ลงทุนต่างชาติ

ก. ใบรับรองการจดทะเบียนการลงทุน (IRC)

ผู้ลงทุนต่างชาติต้องมีโครงการลงทุน และต้องได้รับใบรับรองการจดทะเบียนการลงทุน โดยยื่นเอกสารคำขอต่อหน่วยงานของรัฐที่ทำหน้าที่รับจดทะเบียนการลงทุน (SIRA) โดยหน่วยงานของรัฐที่ทำหน้าที่รับจดทะเบียนการลงทุนที่จะมีอำนาจในโครงการลงทุนใด ๆ จะได้รับการกำหนดโดยสถานที่ตั้งที่ผู้ลงทุนต่างชาติประสงค์จะดำเนินโครงการลงทุน ซึ่งอาจเป็น

- หน่วยงานบริหารจัดการ (Management Authority) ของเขตอุตสาหกรรม (Industrial Zone) เขตอุตสาหกรรมส่งออก (Export Processing Zone) เขตเทคโนโลยีขั้นสูง (High Technology Zone) หรือเขตเศรษฐกิจ (Economic Zone) หรือ
- ฝ่ายการลงทุนของต่างชาติ (Foreign Investment Division) ในสังกัดของกองการวางแผนและการลงทุนระดับจังหวัด (Provincial-level Department of Planning and Investment)

กฎหมายการลงทุน ค.ศ. 2014 (Investment Law 2014) กำหนดประเภทของโครงการลงทุนที่ต้องได้รับการพิจารณาเป็นพิเศษและต้องได้รับการอนุมัติในเบื้องต้นจากสภาแห่งชาติ (National Assembly) นายกรัฐมนตรี หรือคณะกรรมการประชาชน (People's Committee) ประจำจังหวัด โครงการลงทุนเหล่านี้รวมถึงโครงการขนาดใหญ่ซึ่งน่าจะ มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม หรือโครงการที่จำเป็นต้องมีการเปลี่ยนแปลงวัตถุประสงค์การใช้ที่ดิน หรือส่งผลให้มีการโยกย้ายและการตั้งถิ่นฐานใหม่ของผู้อยู่อาศัยมากกว่า 10,000 คน หรืออยู่ภายใต้ภาคธุรกิจพิเศษ (เช่น การก่อสร้างท่าอากาศยานหรือท่าเรือเดินทะเล การประกอบการสถานคาสีโน การผลิตบุหรี่ย การสำรวจน้ำมันและก๊าซ การก่อสร้างสนามกอล์ฟ ฯลฯ)

โดยทั่วไป เอกสารคำขอมักจะใช้เวลา 2 – 4 เดือนในการจัดทำ (รวมระยะเวลาการแปลและลงนามเอกสารทั้งหมด) การอนุมัติและออกใบรับรองการจดทะเบียนการลงทุน เป็นดุลยพินิจของหน่วยงาน โดยกฎหมายกำหนดว่าควรมีการพิจารณาภายใน 15 วัน นับจากวันที่ยื่นคำขอ ถ้าหน่วยงานของรัฐที่ทำหน้าที่รับจดทะเบียนการลงทุนปฏิเสธการออกใบรับรองการจดทะเบียนการลงทุน หน่วยงานของรัฐที่ทำหน้าที่รับจดทะเบียนการลงทุนจะต้องส่งหนังสือชี้แจงเหตุผลของการปฏิเสธนั้นให้แก่ผู้ลงทุนต่างชาติ

สำหรับโครงการลงทุนที่ต้องได้รับการพิจารณาเป็นพิเศษและต้องได้รับการอนุมัติในเบื้องต้น หน่วยงานของรัฐที่ทำหน้าที่รับจดทะเบียนการลงทุนจะส่งต่อคำขอไปยังสภาแห่งชาติ หรือนายกรัฐมนตรี หรือคณะกรรมการประชาชนประจำจังหวัดเพื่อการอนุมัติในหลักการก่อนที่จะออกใบรับรองการจดทะเบียนการลงทุน

ข. ใบรับรองการจดทะเบียนวิสาหกิจ (ERC)

ถ้ามีการจัดตั้งบริษัทที่ลงทุนโดยชาวต่างชาติ (FIC) ขึ้นพร้อมกับโครงการการลงทุน เมื่อมีการออกใบรับรองการจดทะเบียนการลงทุน ผู้ลงทุนต่างชาติจะต้องยื่นขอใบรับรองการจดทะเบียนวิสาหกิจเพื่อการจัดตั้งบริษัทที่ลงทุนโดยชาวต่างชาติ แม้ว่ากฎหมายใหม่กำหนดให้หน่วยงานที่ทำหน้าที่ให้อนุญาต (Licensing Authority) ต้องออกใบรับรองการจดทะเบียนวิสาหกิจภายใน 3 วันทำการ แต่ในทางปฏิบัติ มักจะใช้เวลาานกว่านั้น

ค. ขั้นตอนภายหลังจากการจัดตั้ง

การได้รับใบรับรองการจดทะเบียนวิสาหกิจเป็นเพียงการเริ่มต้นระยะเวลาตามกฎหมาย (Legal Life) ของบริษัทที่ลงทุนโดยชาวต่างชาติ (FIC) เมื่อมีการออกใบรับรองการจดทะเบียนวิสาหกิจแล้ว จะต้องมีการดำเนินการอื่น ๆ ภายในระยะเวลาที่กำหนด เช่น การจดทะเบียนภาษี

ง. ภาคการลงทุนที่มีเงื่อนไขสำหรับผู้ลงทุนต่างชาติ

กฎหมายการลงทุน ค.ศ. 2014 (Investment Law 2014) กำหนดภาคการลงทุนที่มีเงื่อนไขรวม 267 ภาค ตามที่ปรากฏในภาคผนวก 1 ภาคการลงทุนบางภาคใช้บังคับกับผู้ลงทุนต่างชาติในลักษณะเป็นเงื่อนไขการลงทุน และภาคการลงทุนบางภาคใช้บังคับกับวิสาหกิจทั้งหมดในลักษณะที่เป็นเงื่อนไขธุรกิจ

รายละเอียดของเงื่อนไขการลงทุนเฉพาะที่ใช้บังคับกับการลงทุนในภาคเหล่านี้ ได้กำหนดไว้ในกฎหมายเฉพาะที่ว่าด้วยภาคการลงทุนนั้น ๆ หรือในข้อผูกพันระหว่างประเทศ เช่น ตารางข้อผูกพันที่ยื่นต่อองค์การการค้าโลก (WTO Schedule of Commitments) ของเวียดนาม โดยทั่วไป ประเทศเวียดนามตีความข้อผูกพันเหล่านี้ว่าเป็นการกำหนดข้อจำกัดเกี่ยวกับการลงทุนของชาวต่างชาติหรือการเข้ามามีส่วนร่วมในตลาดเวียดนามของชาวต่างชาติ

จ. ภาษีสำหรับธุรกิจต่างชาติ

บริษัทที่ลงทุนโดยชาวต่างชาติ (FIC) และชาวต่างชาติที่ประกอบธุรกิจในเวียดนามอาจต้องเสียภาษีต่าง ๆ ซึ่งรวมถึงภาษีเงินได้วิสาหกิจ (Enterprise Income Tax หรือ EIT) ภาษีมูลค่าเพิ่ม (Value-added Tax หรือ VAT) ภาษีสำหรับผู้รับจ้างต่างชาติ (Foreign Contractor Tax) ภาษีการบริโภคพิเศษ (Special Consumption Tax) และภาษีนำเข้าและส่งออก

โดยทั่วไป บริษัทที่ลงทุนโดยชาวต่างชาติจะอยู่ภายใต้บังคับของกฎหมายว่าด้วยภาษีมูลค่าเพิ่ม ภาษีเงินได้วิสาหกิจและภาษีอื่น ๆ ซึ่งเป็นกฎหมายเดียวกันกับที่ใช้บังคับกับองค์กรและกิจกรรมทางธุรกิจทั้งหมดในเวียดนาม อย่างไรก็ตาม ความรับผิดชอบภาษีของบริษัทที่ลงทุนโดยชาวต่างชาติ วิธีการจัดเก็บภาษี หรือการได้รับสิทธิพิเศษทางภาษีอาจแตกต่างกันอย่างมาก โดยขึ้นอยู่กับรูปแบบของธุรกิจ ทั้งนี้ บริษัทที่ลงทุนโดยชาวต่างชาติ ผู้รับจ้างต่างชาติ และสำนักงานสาขาจะต้องเสียภาษีเงินได้วิสาหกิจในเวียดนาม ในส่วนของสำนักงานผู้แทนนั้น อาจถือได้ว่าเป็นสถานประกอบการถาวรที่ต้องเสียภาษี (Taxable Permanent Establishment) ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับกิจกรรมของสำนักงานผู้แทนเหล่านั้นตามที่กฎหมายกำหนด

เงินปันผลซึ่งบริษัทที่ลงทุนโดยชาวต่างชาติจ่ายให้แก่ผู้ลงทุนนิติบุคคลจะไม่ต้องเสียภาษีใด ๆ อย่างไรก็ตาม เงินปันผลซึ่งบริษัทที่ลงทุนโดยชาวต่างชาติได้จ่ายให้แก่ผู้ถือหุ้นบุคคลธรรมดา หรือสมาชิกก่อตั้งที่เป็นบุคคลธรรมดาของบริษัทจำกัดความรับผิดชอบที่มีสมาชิกก่อตั้งหลายราย (Multiple Member LLC) ต้องถูกหักภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา ณ ที่จ่าย

จ. ภาษีเงินได้วิสาหกิจ

กฎหมายภาษีเงินได้วิสาหกิจ (Enterprise Income Tax Law หรือ EIT Law) ฉบับปัจจุบันซึ่งมีผลใช้บังคับเมื่อวันที่ 1 มกราคม 2009 ได้รับการแก้ไขเพิ่มเติมในปี 2014 และ 2015

นับตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2014 อัตรามาตรฐานของภาษีเงินได้วิสาหกิจคือร้อยละ 22 ซึ่งได้ถูกปรับลดเป็นร้อยละ 20 นับตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2016¹⁵ อย่างไรก็ตาม วิสาหกิจซึ่งมีรายได้ประจำปีรวมไม่เกินสองหมื่นล้านต้องอาจยื่นขอใช้อัตราภาษีร้อยละ 20 ได้ตั้งแต่วันที่ 1 กรกฎาคม 2013 การจัดเก็บภาษีนี้อาศัยบังคับกับการโอนทุนก่อตั้ง (Charter Capital) ที่มีใช้หลักทรัพย์ในวิสาหกิจ โดยผู้ลงทุนสถาบันในต่างประเทศหรือท้องถิ่น

¹⁵ Decree No. 218/2013/ND-CP ว่าด้วยบทบัญญัติโดยละเอียดเพื่อการบังคับใช้ภาษีเงินได้วิสาหกิจ ซึ่งออกโดยรัฐบาลเมื่อวันที่ 26 ธันวาคม 2013 ("Decree No. 218")

การโอนหลักทรัพย์ (หุ้นของบริษัทร่วมหุ้นมหาชน (Public JSC) และใบสำคัญกองทุนเพื่อการลงทุน (Investment Fund Certificates) และหุ้นกู้ ฯลฯ) โดยนักลงทุนสถาบันในต่างประเทศ ต้องเสียภาษีเงินได้วิสาหกิจในอัตราร้อยละ 0.1 ของมูลค่ารวมของหลักทรัพย์ที่ขายในเวลาที่ทำกรโอน¹⁶ อัตราภาษีเงินได้วิสาหกิจนี้มีผลบังคับโดยไม่คำนึงว่าการโอนนั้นก่อให้เกิดผลกำไรหรือไม่

ภาษีเงินได้วิสาหกิจเป็นรูปแบบการจัดเก็บภาษีที่สำคัญที่สุดในเวียดนามสำหรับผู้ลงทุนต่างชาติ โดยเรียกเก็บจากบริษัทที่ลงทุนโดยชาวต่างชาติ (FIC) และสาขาซึ่งมีเงินได้ทั้งจากในและนอกประเทศเวียดนาม

บริษัทต่างชาติที่ตั้งอยู่ในต่างประเทศ แต่ทำธุรกิจเวียดนามหรือมีเงินได้ในเวียดนาม ต้องเสียภาษีเงินได้วิสาหกิจด้วย อย่างไรก็ตาม บริษัทต่างชาติจากประเทศต่าง ๆ ที่เข้าทำสนธิสัญญาภาษีซ้อนกับเวียดนามอาจได้รับความคุ้มครองจากความเสียหายทางภาษีในระดับหนึ่ง หากเป็นไปตามเงื่อนไขที่กำหนด

เงินได้สุทธิสำหรับการคำนวณภาษี (Taxable Income) คือยอดขายรวม (Total Turnover) หักด้วยรายจ่ายที่หักลดหย่อนได้ (Deductible Expenditures) บวกเงินได้อื่น ทั้งนี้ ภาษีเงินได้วิสาหกิจจะประเมินจากเงินได้พึงประเมิน (Assessable Income) ซึ่งคือเงินได้สุทธิสำหรับการคำนวณภาษีภายหลังจากที่ได้หักเงินได้ที่ได้รับยกเว้นภาษี (Tax-exempt Income) และขาดทุนยกยอดมา (Loss Carried Forward) ออกแล้ว ยอดขาดทุนอาจยกยอดมาได้เป็นระยะเวลา 5 ปีภายหลังจากปีที่การขาดทุนนั้นได้เกิดขึ้น อนึ่ง ยกเว้นข้อจำกัดหรือเหตุการณ์หักลดหย่อนของรายจ่ายบางประเภท โดยทั่วไป รายจ่ายจะสามารถนำมาหักลดหย่อนภาษีได้ถ้าค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นนั้นเกี่ยวข้องกับการประกอบกิจการอย่างแท้จริง และค่าใช้จ่ายนั้นมีใบอินวอยซ์ (Invoices) หรือใบสำคัญจ่าย (Vouchers) สนับสนุนเพียงพอตามข้อกำหนด

ข. การกำหนดราคาโอน (Transfer Pricing)

โดยหลักการ การทำธุรกรรมทุกรายการจะต้องใช้ราคาตลาด (Market Price) นอกจากนี้ ธุรกรรมที่เป็นรายการระหว่างกัน (Related Party Transactions) จะต้องมีการจัดทำเอกสารการกำหนดราคาโอน (Transfer Pricing Documentation) และการจัดทำรายงาน

¹⁶ Circular No. 100/2004/TT-BTC ว่าด้วยการกำหนดแนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับภาษีมูลค่าเพิ่มและภาษีเงินได้วิสาหกิจ ที่เรียกเก็บจากหลักทรัพย์ ซึ่งออกโดยกระทรวงการคลัง เมื่อวันที่ 20 ตุลาคม 2004 ("Circular No. 100") Part III.2.2 ตามที่แก้ไขเพิ่มเติมโดย Circular No. 72/2006/TT-BTC ลงวันที่ 10 สิงหาคม 2006 ("Circular No. 72"); Circular No. 103/2014/TT-BTC ซึ่งออกโดยกระทรวงการคลัง เมื่อวันที่ 6 สิงหาคม 2014 ("Circular No. 103")

“ราคาตลาด” หมายถึง ราคาของสินค้าและบริการตามความตกลงทางธุรกิจโดยปกติ (Arm’s Length) ระหว่างคู่สัญญาที่เป็นอิสระต่อกัน กฎหมายเวียดนามกำหนดวิธีการหาวิธีในการกำหนดราคาตลาด ได้แก่ วิธีเปรียบเทียบกับราคาที่มีได้ควบคุม (Comparable Uncontrolled Price Method) วิธีราคาขายต่อ (Resale Price Method) วิธีราคาทุนบวกกำไรส่วนเพิ่ม (Cost Plus Method) วิธีเปรียบเทียบกำไร (Profit Comparable Method) และวิธีการแยกกำไร (Profit Split Method) ผู้เสียภาษีได้รับอนุญาตให้ใช้วิธีการที่เหมาะสมที่สุดโดยพิจารณาจากเงื่อนไขของธุรกรรม ข้อมูลและรายละเอียดสำหรับการวิเคราะห์ความสามารถในการเปรียบเทียบกันได้ (Comparability Analysis)

ราคาในธุรกรรมที่เป็นรายการระหว่างกันจะกำหนดโดยการวิเคราะห์ความสามารถในการเปรียบเทียบกันได้ ซึ่งพิจารณาจากหลักเกณฑ์สี่ประการ ได้แก่ ลักษณะของสินค้า ลักษณะการดำเนินงานของธุรกิจ เงื่อนไขตามสัญญาของธุรกรรม และสถานการณ์ทางเศรษฐกิจของธุรกรรม

ผู้ประกอบการธุรกิจต้องจัดทำเอกสารการกำหนดราคาโอนของระยะเวลาเดียวกัน และยื่นการสำแดงรายการระหว่างกัน (Declaration of Related Party Transactions) พร้อมกับแบบแสดงรายการภาษีเงินได้วิสาหกิจประจำปี (Annual Enterprise Income Tax Finalization Return) ต่อหน่วยงานภาษีอากร อีกทั้งต้องมอบข้อมูลและเอกสารให้แก่หน่วยงานภาษีอากรภายใน 30 วันนับแต่ได้รับการร้องขอ โดยระยะเวลา 30 วันนี้สามารถขยายต่อไปได้อีก 30 วันหากมีเหตุผลอันสมควร ทั้งนี้ ผู้ประกอบธุรกิจมีสิทธิร้องขอให้หน่วยงานภาษีอากรเก็บข้อมูลและเอกสารที่มอบให้แล้วเป็นความลับได้

ข. สิทธิประโยชน์ทางภาษีอากร

สิทธิประโยชน์ทางภาษีอากร (Tax Incentives) จะให้แก่โครงการลงทุนโดยพิจารณาจากภาคการลงทุน ที่ตั้งและขนาดของโครงการ

ภาคการลงทุนที่อาจได้รับสิทธิประโยชน์ทางภาษีอากรจะจำกัดอยู่เพียงอุตสาหกรรมเทคโนโลยีขั้นสูง การวิจัยทางวิทยาศาสตร์และการพัฒนาทางเทคโนโลยี การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน การผลิตผลิตภัณฑ์ซอฟต์แวร์ การศึกษาและการฝึกอบรม บริการทางการแพทย์ กิจกรรมทางกีฬาและวัฒนธรรม และกิจกรรมทางด้านสิ่งแวดล้อม นอกจากนี้ยังมีการให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีอากรแก่วิสาหกิจที่จัดตั้งขึ้นในเขตเศรษฐกิจ เขตเทคโนโลยีขั้นสูง พื้นที่ที่รัฐให้การสนับสนุน (Geographical Areas with Difficult Socio-Economic Conditions) และพื้นที่ที่รัฐให้การสนับสนุนเป็นพิเศษ (Geographical Areas with

Specialy Difficult Socio-Economic Conditions) เว้นแต่การได้รับสิทธิพิเศษทางภาษีอากรที่ให้แก่โครงการขนาดใหญ่ สิทธิพิเศษทางภาษีอากรโดยปกติได้แก่อัตราภาษีพิเศษที่ร้อยละ 10 หรือร้อยละ 20 การยกเว้นภาษีเป็นระยะเวลาสองหรือสี่ปี และการลดหย่อนภาษีครั้งหนึ่งเป็นระยะเวลาสี่ ห้าหรือเก้าปี

นับตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2014 ตามกฎหมายภาษีเงินได้วิสาหกิจ (EIT Law) ที่แก้ไขเพิ่มเติม มีการให้สิทธิพิเศษทางภาษีอากรแก่โครงการผลิตขนาดใหญ่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งโครงการผลิต (ยกเว้นการผลิตสินค้าที่ต้องเสียภาษีการบริโภคพิเศษ (Special Consumption Tax) และการสำรวจทรัพยากรแร่) มีสิทธิได้รับอัตราภาษีที่ร้อยละ 10 เป็นระยะเวลา 15 ปี การยกเว้นภาษีเป็นระยะเวลาสี่ปี และการลดหย่อนภาษีครั้งหนึ่งเป็นระยะเวลาเก้าปี ถ้าเป็นไปตามเงื่อนไขข้อใดข้อหนึ่งดังต่อไปนี้

- มีเงินลงทุนอย่างน้อย 6 ล้านดอลลาร์ (ประมาณ 285 ล้านดอลลาร์สหรัฐ)¹⁷ โดยเงินลงทุนนี้มีการชำระภายในสามปีนับจากวันที่ออกใบรับรองการลงทุน และมีคำรณรายได้ประจำปีไว้ที่อย่างน้อย 10 ล้านดอลลาร์ (ประมาณ 475 ล้านดอลลาร์สหรัฐ) เป็นระยะเวลาสามปีนับจากที่บริษัทที่ลงทุนโดยชาวต่างชาติ (FIC) เริ่มมีรายได้
- มีเงินลงทุนอย่างน้อย 6 ล้านดอลลาร์ (ประมาณ 285 ล้านดอลลาร์สหรัฐ) โดยเงินลงทุนนี้มีการชำระภายในสามปีนับจากวันที่ออกใบรับรองการลงทุน และโครงการจะมีลูกจ้างมากกว่า 3,000 คนเป็นระยะเวลาสามปีนับจากปีที่บริษัทที่ลงทุนโดยชาวต่างชาติ (FIC) เริ่มมีรายได้
- มีเงินลงทุนอย่างน้อย 12 ล้านดอลลาร์ (ประมาณ 570 ล้านดอลลาร์สหรัฐ) โดยเงินลงทุนนี้มีการชำระภายในห้าปีนับจากวันที่ออกใบรับรองการลงทุน และเทคโนโลยีที่ใช้สำหรับโครงการได้รับการประเมินตามกฎหมายว่าด้วยเทคโนโลยีขั้นสูง (Law on High Technology) หรือกฎหมายว่าด้วยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (Law on Science and Technology)

กฎหมายภาษีเงินได้วิสาหกิจได้ให้การยกเว้นภาษีการวิจัยและพัฒนา วิสาหกิจที่ก่อตั้งขึ้นในประเทศอาจกันเงินได้พึงประเมินประจำปีไว้ได้ถึงจำนวนร้อยละ 10 เพื่อนำเข้ากองทุนการวิจัยและพัฒนาของตน อย่างไรก็ตาม ภายในระยะเวลาห้าปี ถ้ามีการใช้จ่ายเงินน้อยกว่าร้อยละ 70 ของกองทุน หรือกองทุนไม่ได้ถูกนำมาใช้เพื่อวัตถุประสงค์ที่เกี่ยวข้อง

¹⁷ จำนวนตามอัตราแลกเปลี่ยนที่ 21,000 ต่อ 1 ดอลลาร์สหรัฐ ซึ่งใช้กับการแปลงจำนวนเงินในสกุลดอลลาร์สหรัฐเป็นสกุลเงินด่งกัมหมัดที่ปรากฏในสิ่งพิมพ์ฉบับนี้

กับการวิจัยและพัฒนา วิสาหกิจจะต้องชำระภาษีเงินส่วนที่ไม่ได้ใช้หรือใช้ผิดวัตถุประสงค์ของกองทุน พร้อมทั้งดอกเบี้ยการชำระล่าช้าหรือเบี้ยปรับการชำระล่าช้า

สิทธิประโยชน์ทางภาษีอากรไม่ใช่กับกำไรจากการขายหลักทรัพย์ (Capital Gains) รายได้ดอกเบี้ย การซื้อขายเงินตราต่างประเทศ หนี้สูญรับคืน (Recovered Bad Debts) รายได้จากกิจกรรมทางธุรกิจภายนอกประเทศเวียดนาม ทรัพย์สินที่มรดก การสำรวจและผลิตน้ำมันและก๊าซ หรือเกมอิเล็กทรอนิกส์สำหรับการเสี่ยงโชคและการพนัน

๗. ภาษีมูลค่าเพิ่ม

กฎหมายภาษีมูลค่าเพิ่ม (VAT Law) ฉบับปัจจุบันซึ่งมีผลบังคับใช้เมื่อวันที่ 1 มกราคม 2009 ได้รับการแก้ไขเพิ่มเติมในปี 2014 และ 2015

(1) ขอบเขตการบังคับใช้และอัตราภาษี

ภาษีมูลค่าเพิ่มเรียกเก็บจากสินค้าและบริการที่ถือว่านำไปใช้ “เพื่อการผลิต ธุรกิจหรือการบริโภคอื่น ๆ ในเวียดนาม” สินค้าและบริการจำนวนมากได้รับการยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่ม อย่างไรก็ตาม มีข้อสังเกตว่าตามกฎหมายภาษีมูลค่าเพิ่ม สินค้านำเข้า ซึ่งรวมถึงอุปกรณ์ เครื่องจักรพาหนะขนส่งแบบพิเศษ (Specialized Means of Transport) และวัสดุก่อสร้างที่ยังไม่ได้นำไปผลิตในประเทศ จะไม่ได้รับการพิจารณาให้เป็นสินค้าที่ได้รับการยกเว้นภาษี เว้นแต่จะใช้เพื่อการวิจัยทางวิทยาศาสตร์และการพัฒนาทางเทคโนโลยี หรือเพื่อกิจกรรมการสำรวจและผลิตน้ำมันและก๊าซ นอกจากนี้ ธุรกรรมอนุพันธ์ (Derivative Financial Transactions) ก็เป็นธุรกรรมที่ได้รับการยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่ม

กฎหมายภาษีมูลค่าเพิ่มกำหนดอัตราภาษีไว้สามอัตราคือ ร้อยละ 0 ร้อยละ 5 และร้อยละ 10 โดยอัตราภาษีมูลค่าเพิ่มมาตรฐานจะอยู่ที่ร้อยละ 10 ส่วนสินค้าและบริการที่ส่งออกจะมีอัตราภาษีร้อยละ 0 ทั้งนี้ นับตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2014 สินค้าที่ส่งออกหรือบริการที่ส่งออก หมายถึง สินค้าหรือบริการที่มีการบริโภคภายนอกเวียดนามหรือภายในเขตปลอดภาษี (Tariff-Free Zones) หรือที่จัดหาให้แก่ลูกค้าในต่างประเทศ

(2) การชำระภาษีมูลค่าเพิ่ม

โดยทั่วไป ภาษีมูลค่าเพิ่มจะคำนวณและชำระเป็นรายเดือน โดยใช้วิธีการเครดิต (Credit Method) ซึ่งอนุญาตให้ผู้เสียภาษีสามารถทำการหักภาษีซื้อตามใบกำกับภาษี (Invoiced Input VAT) ออกจากภาษีขาย (Output VAT) ที่เรียกเก็บจากลูกค้าในระหว่งเดือนนั้นได้

ดังนั้น จำนวนภาษีมูลค่าเพิ่มที่ชำระจริงจึงประกอบด้วยภาษีมูลค่าเพิ่มสุทธิ (Net VAT) ที่คิดจากมูลค่าเพิ่มของสินค้าหรือบริการที่จัดหาโดยผู้เสียภาษี ภาษีซื้อที่เกิดขึ้นในการจัดหาสินค้าที่ได้รับยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่มไม่สามารถนำมาเครดิตได้อีก นับตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2009 กฎหมายภาษีมูลค่าเพิ่มกำหนดให้การชำระภาษีสำหรับยอดการซื้อแต่ละรายการหรือยอดการซื้อรวมจากผู้ขายหนึ่งรายที่เกิดขึ้นภายในหนึ่งวัน และมีจำนวน 20 ล้านต่อ่ง (ประมาณ 952 ดอลลาร์สหรัฐ) ขึ้นไป ต้องชำระผ่านธนาคารจึงจะมีสิทธิเครดิตภาษีซื้อได้

นอกจากนี้ กฎหมายภาษีมูลค่าเพิ่มยังกำหนดวิธีการเพิ่มเติมในการคำนวณภาษีมูลค่าเพิ่ม โดยภาษีมูลค่าเพิ่มที่พึงชำระจะถูกประเมินโดยตรงจากมูลค่าเพิ่มในระหว่างการจัดหาสินค้าหรือบริการ วิธีการนี้ใช้กับผู้รับจ้างต่างชาติซึ่งไม่มีสถานประกอบการถาวรในเวียดนาม หรือเมื่อการประกอบธุรกิจในเวียดนามตามสัญญา มีระยะเวลา น้อยกว่า 183 วัน หรือเมื่อผู้รับจ้างต่างชาติไม่ได้ใช้ระบบการบัญชีของเวียดนาม (Vietnamese Accounting System) สำหรับการทำงานในเวียดนาม

นอกจากภาษีมูลค่าเพิ่ม สินค้าและบริการบางอย่างต้องเสียภาษีการบริโภคพิเศษ (Special Consumption Tax) ในขั้นตอนการผลิต การนำเข้า หรือการให้บริการ สินค้าและบริการเหล่านี้มีตั้งแต่บุหรี่ปางจนถึงธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับกอล์ฟ ตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายภาษีการบริโภคพิเศษ (Special Consumption Tax Law)

ญ.ภาษีการบริโภคพิเศษ

ภาษีการบริโภคพิเศษ (Special Consumption Tax หรือ SCT) เรียกเก็บจากการผลิตหรือการนำเข้าสินค้าที่ต้องเสียภาษี และการจัดหาบริการที่ต้องเสียภาษี ซึ่งรวมถึง บุหรี่และซิการ์ เหล้าและเบียร์ รถยนต์ขนาดต่ำกว่า 24 ที่นั่ง รถจักรยานยนต์ที่มีขนาดความจุเกิน 125 ซีซี เครื่องบินและเรือยอชต์ (ยกเว้นที่ใช้เพื่อธุรกิจขนส่งหรือท่องเที่ยว) น้ำมันเชื้อเพลิงทุกประเภท แนนพทา สารประกอบรีฟอร์มเมท และสารประกอบอื่น ๆ ที่จะผสมในน้ำมันเชื้อเพลิง เครื่องปรับอากาศขนาด 90,000 บีทียูหรือต่ำกว่า ไฟฟ้าและกระดาศเงินกระดาศทอง และสินค้าและบริการที่เกี่ยวข้องกับการประกอบการสถานที่เต้นรำ สถานบริการนวด สถานคาราโอเกะ สถานคาสีโน เกมชิงรางวัลอิเล็กทรอนิกส์ การพนัน กอล์ฟ และสลากกินแบ่ง โดยภาษีการบริโภคพิเศษที่เรียกเก็บจากสินค้าและบริการเหล่านี้ เป็นการเรียกเก็บเพิ่มเติมจากภาษีมูลค่าเพิ่ม

สินค้าที่ระบุข้างต้นจะไม่ถูกเรียกเก็บภาษีการบริโภคพิเศษหากเป็นสินค้าซึ่ง

- (1) ผลิตเพื่อส่งออก ซึ่งรวมถึงการขายให้แก่วิสาหกิจที่ผลิตเพื่อการส่งออก (ยกเว้นการขายรถยนต์ขนาดต่ำกว่า 24 ที่นั่งให้แก่วิสาหกิจที่ผลิตเพื่อการส่งออก)
- (2) นำเข้าโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อการช่วยเหลือ
- (3) นำเข้าชั่วคราวเพื่อส่งกลับออกไปยังต่างประเทศในระหว่างระยะเวลาที่ผ่อนผันการชำระภาษี
- (4) เป็นของบุคคลชาวต่างชาติและองค์กรต่างชาติซึ่งได้รับความคุ้มกันทางการทูต
- (5) เป็นของใช้ส่วนบุคคลภายในวงเงินปลอดภาษีเพื่อการย้ายถิ่นเข้าประเทศ
- (6) นำเข้าเพื่อขายในร้านค้าปลอดภาษี
- (7) นำเข้ามาในเขตปลอดภาษี (Tariff-Free Zones) หรือเป็นการซื้อขายระหว่างเขตปลอดภาษี ยกเว้นในกรณีที่สินค้าที่เกี่ยวข้องคือรถยนต์ที่มีขนาดต่ำกว่า 24 ที่นั่ง
- (8) เป็นเครื่องบินหรือเรือยอชท์ที่ใช้สำหรับธุรกิจขนส่งหรือท่องเที่ยว
- (9) รถยนต์ชนิดพิเศษ เช่น รถพยาบาลและรถถ่ายทอดสัญญาณโทรทัศน์เคลื่อนที่
- (10) แพนทา คอนเดนเสท สารประกอบปริฟอร์มเมทและสารประกอบอื่น ๆ ที่ใช้เป็นตัวเติมสำหรับการผลิต (ยกเว้นที่ใช้เพื่อการผลิตน้ำมันเชื้อเพลิง) ซึ่งผู้ผลิตนำเข้าโดยตรง หรือ
- (11) เครื่องปรับอากาศขนาด 90,000 บีทียูหรือต่ำกว่า ซึ่งออกแบบมาเพื่อติดตั้งบนพาหนะขนส่ง

ฎ. ภาษีสำหรับผู้รับจ้างต่างชาติ

นิติบุคคลต่างประเทศจะถือว่าเป็นผู้รับจ้างต่างชาติ (Foreign Contractors) และต้องเสียภาษีสำหรับผู้รับจ้างต่างชาติ (Foreign Contractor Tax) ซึ่งประกอบด้วยภาษีมูลค่าเพิ่มและภาษีเงินได้วิสาหกิจ ทั้งนี้ องค์กรธุรกิจในประเทศที่มีหรือไม่มีสถานประกอบการถาวรในเวียดนาม แต่ประกอบธุรกิจในประเทศที่มีหรือไม่มีสถานประกอบการถาวรในเวียดนาม อันเกิดจากสัญญา ข้อตกลง หรือข้อผูกพันที่ทำกับองค์กรหรือบุคคลธรรมดาในเวียดนาม ถือว่าเป็นผู้รับจ้างต่างชาติ และต้องเสียภาษีสำหรับผู้รับจ้างต่างชาติ ส่วนองค์กรธุรกิจในประเทศที่มีหรือไม่มีสถานประกอบการถาวรในเวียดนาม และประกอบธุรกิจในประเทศที่มีหรือไม่มีสถานประกอบการถาวรในเวียดนาม อันเนื่องจากการปฏิบัติงานบางส่วนเท่านั้น ถือว่าเป็นผู้รับจ้างช่วงต่างชาติ (Foreign Sub-contractors) และต้องเสียภาษีนี้ด้วย

ในกรณีที่ผู้รับจ้างต่างชาติเป็นผู้ประกอบธุรกิจที่เป็นบุคคลธรรมดา ผู้รับจ้างดังกล่าวต้องเสียภาษีมูลค่าเพิ่มและภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา (Personal Income Tax หรือ PIT)

ความรับผิดชอบทางภาษีมูลค่าเพิ่มและภาษีเงินได้วิสาหกิจของผู้รับจ้างที่เป็นองค์กรต่างชาติ (Foreign Organizational Contractors) จะกำหนดตาม Circular No. 103 ในการขายสินค้าภายใต้ข้อกำหนดในการส่งมอบสินค้าระหว่างประเทศ (Incoterms) ซึ่งผู้ขายในต่างประเทศต้องรับภาระความเสี่ยงในสินค้าจนถึงอาณาเขตของเวียดนาม ผู้ขายในต่างประเทศต้องเสียภาษีเงินได้วิสาหกิจหัก ณ ที่จ่ายในอัตราร้อยละ 1 ของจำนวนเงินที่ได้รับจากการขาย (Sales Proceeds)

ตาม Circular No. 103 การขายสินค้าพร้อมกับบริการที่เกี่ยวข้องซึ่งมีการให้บริการในเวียดนาม เช่น การติดตั้ง การเดินเครื่องทดสอบ การรับประกัน การบำรุงรักษา การจัดเปลี่ยนใหม่ และการบริการอื่น ๆ จะยังคงต้องถูกเรียกเก็บภาษี ทั้งนี้ Circular No. 103 ยังกำหนดให้ผู้จัดหาสินค้าในต่างประเทศต้องเสียภาษีสำหรับผู้รับจ้างต่างชาติในเวียดนามด้วย ในกรณีที่ผู้จัดหาสินค้าในต่างประเทศ

- เป็นผู้รับภาระความเสี่ยงที่เกี่ยวกับสินค้าภายในอาณาเขตเวียดนาม
- ยังคงมีกรรมสิทธิ์ในสินค้าที่ส่งมอบให้แก่ผู้จัดจำหน่ายในท้องถิ่น
- เป็นผู้รับภาระค่าใช้จ่ายในการจัดจำหน่าย การทำการตลาด การส่งเสริมการขาย และต้องรับผิดชอบต่อคุณภาพของสินค้าหรือบริการที่ส่งมอบให้แก่ผู้จัดจำหน่ายในท้องถิ่น
- เป็นผู้กำหนดราคาในการขายสินค้าหรือบริการให้แก่บุคคลที่สาม
- มอบหมายหรือว่าจ้างให้องค์กร (organizations) ในท้องถิ่นเป็นผู้ให้บริการจัดจำหน่ายบางส่วน หรือบริการอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการขายสินค้าในเวียดนาม หรือ
- มอบหมายให้องค์กร (organizations) หรือบุคคลธรรมดาในท้องถิ่นทำการเจรจาต่อรองและ/หรือลงนามสัญญาแทนผู้จัดหาสินค้าในต่างประเทศ

วิธีการชำระและคำนวณภาษีมีสามวิธีดังนี้ (1) การชำระภาษีมูลค่าเพิ่มด้วยการหักกลบภาษีซื้อกับภาษีขาย และการชำระภาษีเงินได้วิสาหกิจตามเกณฑ์เงินได้พึงประเมินจริง (VAT Payment by Offsetting Input VAT Against Output VAT and EIT Payment Based on Actual Assessable Income) (2) การหักภาษี ณ ที่จ่ายโดยคู่สัญญาเวียดนาม (Tax Withholding by the Vietnamese Contracting Party) และ (3) วิธีการคำนวณและชำระภาษีตามเกณฑ์ผสม (Hybrid Method of Tax Calculation and Payment Reintroduced) วิธีการที่ 1 และ 3 จำเป็นต้องมีเงื่อนไขเพิ่มเติมเกี่ยวกับสถานการณ์และการดำเนินงาน ในขณะที่วิธีการที่ 2 ถูกใช้โดยปริยาย

นอกจากภาษีที่กล่าวมาข้างต้น องค์กรธุรกิจต่างชาติ ยังอาจต้องเสียภาษีอื่น ๆ ในเวียดนาม โดยขึ้นอยู่กับขอบเขตของการประกอบธุรกิจ โดยทั่วไป ภาษีเหล่านี้ได้แก่ภาษีที่เรียกเก็บจากการโอนหุ้นและหลักทรัพย์ และภาษีการนำเข้าและส่งออก ส่วนภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาในเวียดนามปัจจุบันอยู่ภายใต้บังคับของกฎหมายภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา (Law on PIT) ซึ่งเริ่มมีผลบังคับใช้เมื่อวันที่ 1 มกราคม 2009 และได้รับการแก้ไขเพิ่มเติมในปี 2013 และ 2015

ฎ. ภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา

ผู้เสียภาษีบุคคลธรรมดาแบ่งออกเป็น “ผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศ” (Residents) หรือ “ผู้ไม่มีถิ่นที่อยู่ในประเทศ” (Non-residents) ซึ่งต้องเสียภาษีในอัตราที่แตกต่างกันตามเกณฑ์การแบ่งประเภทดังกล่าว อัตราภาษีสำหรับผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศจะขึ้นอยู่กับแหล่งที่มาและระดับของเงินได้ ตามที่ระบุในตารางด้านล่างนี้ ทั้งนี้ มีข้อสังเกตว่ากฎหมายภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาให้มีการยกเว้นภาษีในบางกรณีเท่านั้น

(1) อัตราภาษีสำหรับผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศ

อัตราภาษีสำหรับบุคคลธรรมดาผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศกำหนดตามอัตราภาษีแบบก้าวหน้า (Progressive Tax Rates) และ/หรืออัตราภาษีแบบคงที่ (Flat Tax Rates) โดยขึ้นอยู่กับแหล่งที่มาและระดับของเงินได้ดังนี้

อัตราภาษีแบบก้าวหน้า

อัตราภาษีแบบก้าวหน้าใช้กับเงินได้จากเงินเดือนและค่าจ้างของผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศ

อัตรา	เงินได้พึงประเมินต่อปี (ล้านด่ง)	เงินได้พึงประเมินต่อเดือน (ล้านด่ง)	อัตราภาษี (ร้อยละ)
1	ไม่เกิน 60	ไม่เกิน 5	5
2	เกิน 60 แต่ไม่เกิน 120	เกิน 5 แต่ไม่เกิน 10	10
3	เกิน 120 แต่ไม่เกิน 216	เกิน 10 แต่ไม่เกิน 18	15
4	เกิน 216 แต่ไม่เกิน 384	เกิน 18 แต่ไม่เกิน 32	20
5	เกิน 384 แต่ไม่เกิน 624	เกิน 32 แต่ไม่เกิน 52	25
6	เกิน 624 แต่ไม่เกิน 960	เกิน 52 แต่ไม่เกิน 80	30
7	เกิน 960	เกิน 80	35

ในการคำนวณเงินได้พึงประเมินที่เกิดขึ้นจากรายได้จากการทำธุรกิจ เงินเดือน และค่าจ้าง อนุญาตให้หักค่าลดหย่อนจากเงินได้ที่ต้องนำมาคำนวณภาษีดังนี้ เงินสมทบกองทุนประกันภัยตามกฎหมาย (Statutory Insurance Contributions) เงินสมทบกองทุนบำเหน็จบำนาญตามความสมัครใจ (Voluntary Pension Fund Contribution) การบริจาคเพื่อการกุศลที่เข้าเงื่อนไข (Qualified Charitable Contributions) ค่าลดหย่อนส่วนบุคคลจำนวน 9 ล้านด่ง (ประมาณ 428 ดอลลาร์สหรัฐ) ต่อเดือน สำหรับผู้เสียภาษีต่อคน และค่าลดหย่อนจำนวน 3.6 ล้านด่ง (ประมาณ 171 ดอลลาร์สหรัฐ) ต่อเดือน สำหรับผู้อยู่ในอุปการะที่มีสิทธินำมาลดหย่อนได้แต่ละคน

อัตราภาษีแบบคงที่

อัตราภาษีแบบคงที่ที่ใช้กับรายได้จากการทำธุรกิจของผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศ และรายได้จากการลงทุน (Capital Investment) การโอนหุ้น การโอนอสังหาริมทรัพย์ การได้รับรางวัล ค่าสิทธิ ลิขสิทธิ์ แฟรนไชส์ (Commercial Franchise) การรับมรดก หรือการให้ (Gifts)

เงินได้พึงประเมิน	อัตราภาษี (ร้อยละ)
รายได้จากการลงทุน (เช่น การจ่ายเงินปันผล หรือรายได้จากดอกเบี้ย)	5
รายได้จากค่าสิทธิและแฟรนไชส์	5
รายได้จากการชนะรางวัลหรือชิงรางวัล	10
รายได้จากการรับมรดกหรือการให้	10
กำไร (Capital Gains) จากการโอนหุ้นก่อตั้ง (Charter Capital)	20
รายได้จากการโอนหลักทรัพย์	0.1
รายได้จากการทำธุรกิจ – ยอดขายขั้นต้น (Gross Turnover) จาก (1) การขายสินค้า (2) การให้บริการ และ (3) การผลิต การก่อสร้าง การขนส่งและกิจกรรมทางธุรกิจอื่น ๆ	0.5-5
รายได้จากการโอนอสังหาริมทรัพย์	2

ดังนั้น กำไรซึ่งบุคคลธรรมดาผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศได้รับเมื่อโอนการลงทุนของตนซึ่งมีใช้หลักทรัพย์ในวิสาหกิจ จึงต้องเสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาในอัตราร้อยละ 20 ที่เรียกเก็บสำหรับแต่ละธุรกรรม ถ้าการโอนอยู่ในรูปแบบของธุรกรรมหลักทรัพย์ (ซึ่งรวมถึงการโอนหุ้นในบริษัทร่วมหุ้นที่ไม่ใช่บริษัทมหาชน (Non-public Joint Stock Company)) บุคคลธรรมดาต้องเสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาในอัตราร้อยละ 0.1 ของมูลค่ารวมของหลักทรัพย์ที่ขาย ณ เวลาที่ทำการโอน

(2) อัตราภาษีสำหรับผู้ไม่มีถิ่นที่อยู่ในประเทศ

ผู้ไม่มีถิ่นที่อยู่ในประเทศต้องเสียภาษีเงินได้ที่ได้รับจากเวียดนาม เงินได้พึงประเมินสำหรับผู้ไม่มีถิ่นที่อยู่ในประเทศ คือรายได้รวม (Gross Income) ซึ่งไม่มีการหักลดหย่อนใด ๆ

เงินได้พึงประเมิน	อัตราภาษี (ร้อยละ)
รายได้จากการทำธุรกิจ – ยอดขายขั้นต้น (Gross Turnover) จาก (1) การขายสินค้า (2) การให้บริการ และ (3) การผลิต การก่อสร้าง การขนส่งและกิจกรรมทางธุรกิจอื่น ๆ	1 / 5 / 2 ตามลำดับ
เงินเดือนและค่าจ้าง	20
รายได้จากการลงทุน (เช่น เงินปันผล หรือรายได้ดอกเบี้ย)	5
รายได้จากการโอนหุ้น (รวมถึงหุ้นก่อตั้ง (Charter Capital) และหลักทรัพย์)	0.1
รายได้จากการขายอสังหาริมทรัพย์	2
รายได้จากลิขสิทธิ์หรือแพตented	5
รายได้จากรางวัล การรับมรดก หรือการให้	10

จ. สนธิสัญญาภาษีซ้อน

เวียดนามได้เข้าทำข้อตกลงหลายฉบับเพื่อหลีกเลี่ยงการเก็บภาษีซ้ำซ้อน โดยปัจจุบันมีข้อตกลงนี้รวม 60 ฉบับที่ใช้บังคับระหว่างเวียดนามกับประเทศต่าง ๆ

อย่างไรก็ตาม ข้อตกลงเหล่านี้ไม่ได้ห้ามมิให้เวียดนามจัดเก็บภาษีจากกำไร (Capital Gains) ที่ผู้ลงทุนต่างชาติได้รับในบางกรณี กฎโดยทั่วไปนี้มิข้อยกเว้นอยู่บางประการ ซึ่งส่วนใหญ่เกี่ยวข้องกับการโอนอากาศยานและเรือ ดังนั้น ผู้ลงทุนควรพิจารณาข้อตกลงเหล่านี้เมื่อทำการกำหนดโครงสร้างของการได้มาซึ่งสินทรัพย์ข้ามพรมแดน

แนวความคิดเกี่ยวกับสถานประกอบการถาวรได้ถูกรวมไว้ในกฎหมายภาษีเงินได้วิสาหกิจ (EIT Law) ในปี ค.ศ. 1999 รัฐบาลได้คงแนวความคิดนี้ไว้ รวมทั้งได้ทำการปรับปรุงแนวความคิดนี้ในการแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายภาษีเงินได้วิสาหกิจที่มีขึ้นในภายหลัง ดังนั้น ข้อตกลงภาษีซ้อนจึงเข้ามามีความเกี่ยวข้องมากยิ่งขึ้นในแง่ของการจัดเก็บภาษีอากรภายในเวียดนาม ในการนี้กระทรวงการคลังได้ออกหนังสือเวียน (Circular) หลายฉบับซึ่งกำหนดแนวทางปฏิบัติโดยละเอียดในการบังคับใช้ข้อตกลงภาษีซ้อนในเวียดนาม โดย Circular No. 205/2013/TT-BTC เป็นหนังสือเวียนที่กล่าวถึงประเด็นความเป็นเจ้าของที่แท้จริง (Beneficial Ownership) เพื่อการมีสิทธิได้รับความคุ้มครองภายใต้ข้อตกลงภาษีซ้อน

รูปแบบอื่น ๆ ของ
การทำธุรกิจในเวียดนาม

4. รูปแบบอื่น ๆ ของการทำธุรกิจในเวียดนาม

นอกจากรูปแบบธุรกิจที่กำหนดไว้ในกฎหมายการลงทุน ค.ศ. 2014 (Investment Law 2014) และกฎหมายวิสาหกิจ ค.ศ. 2014 (Enterprise Law 2014) วิธีการอื่น ๆ ในการจัดตั้งธุรกิจ (Commercial Presence) ในเวียดนามอาจประกอบไปด้วย สำนักงานผู้แทน สำนักงานสาขา โครงการรับจ้าง (Contracted Projects) และข้อตกลงแฟรนไชส์

ก. สำนักงานผู้แทน

ชาวต่างชาติที่สนใจจะมีหน่วยงาน (Institutional Presence) อยู่ในเวียดนามอาจจัดตั้งสำนักงานผู้แทน (Representative Office หรือ RO) ขึ้น ซึ่งไม่ถือว่าเป็นนิติบุคคลที่เป็นเอกเทศ และจะได้รับอนุญาตให้ทำการวิจัยตลาด ซอฟต์ มาร์เก็ตติ้ง (“Soft” Marketing) การติดต่อประสานงานกับสำนักงานใหญ่ในต่างประเทศเกี่ยวกับเรื่องการค้า และการลงทุน และการกำกับดูแลการดำเนินการตามสัญญาในเวียดนามเท่านั้น สำนักงานผู้แทนอยู่ภายใต้ข้อห้ามมิให้ทำกิจกรรมที่สร้างผลกำไรโดยตรง หรือรับรายได้ในรูปแบบใด ๆ

ข. สำนักงานสาขา

สำนักงานสาขาเป็นหน่วยงานที่ขึ้นกับบริษัทต่างชาติซึ่งได้รับอนุญาตให้ทำธุรกิจโดยตรงในเวียดนาม ภายใต้กฎหมายปัจจุบัน มีการจำกัดประเภทของธุรกิจที่อาจเปิดสำนักงานสาขาได้

บริษัทต่างชาติที่ทำธุรกิจในบางสาขามาเป็นระยะเวลาเกินกว่าห้าปีแล้ว อาจจัดตั้งสำนักสาขาขึ้นในเวียดนามตามข้อผูกพันต่อองค์การค้าโลก (WTO Commitments) ของเวียดนาม และสนธิสัญญาอื่น ๆ ที่เกี่ยวกับกิจกรรมการค้าและการจัดจำหน่าย ข้อผูกพันต่อองค์การค้าโลกของเวียดนามอนุญาตให้บริษัทต่างชาติในสาขาบริการบางด้านจัดตั้งสำนักงานสาขาขึ้นในเวียดนามได้ ภายใต้การดำเนินการแบบเป็นระยะ (Phasing) (เช่น การประกันวินาศภัย หลักทรัพย์ คอมพิวเตอร์ และบริการที่เกี่ยวข้อง บริการที่ปรึกษาการจัดการ การก่อสร้าง และแฟรนไชส์) อย่างไรก็ตาม ในทางปฏิบัติ รัฐบาลได้ให้การอนุญาตจัดตั้งสำนักงานสาขาในเวียดนามแก่สำนักงานกฎหมาย บริษัททนาย และธนาคารต่างชาติเท่านั้น

ค. แพรนไชส์

บทบัญญัติที่เกี่ยวกับแฟรนไชส์ในเวียดนามสามารถพบได้ในกฎหมายพาณิชย์ (Commercial Law) และ Decree No. 35 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดย Decree No. 118 และ Decree No. 120¹⁸ เพื่อกำหนดรายละเอียดเกี่ยวกับการบังคับใช้กฎหมายพาณิชย์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์ นอกจากนี้ Circular No. 09¹⁹ ยังได้กำหนดแนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับขั้นตอนการจดทะเบียนสำหรับการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์ อีกทั้งยังมีกฎหมายอื่น ๆ ที่เกี่ยวกับการถ่ายโอนเทคโนโลยี และการอนุญาตให้ใช้สิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาซึ่งสามารถใช้เป็นหลักเกณฑ์ในการจัดตั้งแฟรนไชส์ได้เช่นกัน

(1) เงื่อนไขสำหรับการเป็นผู้ให้แฟรนไชส์

ตาม Decree No. 35 ผู้ให้แฟรนไชส์จะต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขบางอย่างก่อนที่จะจัดตั้งแฟรนไชส์ขึ้นในเวียดนาม หลักเกณฑ์ที่สำคัญมีดังนี้

- ระบบธุรกิจที่จะใช้กับแฟรนไชส์ได้ดำเนินการมาแล้วอย่างน้อยหนึ่งปี ในกรณีที่คู่สัญญาฝ่ายเวียดนามเป็นผู้รับแฟรนไชส์หลัก (Primary Franchisee) ของผู้ให้แฟรนไชส์ต่างชาติ คู่สัญญาเวียดนามจะต้องทำธุรกิจแฟรนไชส์ที่เกี่ยวข้องในเวียดนามมาแล้วอย่างน้อยหนึ่งปีก่อนที่จะมีสิทธิแต่งตั้งผู้ดำเนินการแฟรนไชส์ช่วง
- การประกอบธุรกิจแฟรนไชส์จะต้องจดทะเบียนไว้กับหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้อง ก่อนที่จะดำเนินธุรกรรมเกี่ยวกับแฟรนไชส์ และ
- การจัดหาสินค้าและบริการภายใต้แฟรนไชส์จะต้องไม่ฝ่าฝืนกฎหมาย กล่าวคือ สินค้าและบริการนั้นไม่เป็นที่ต้องห้ามโดยกฎหมาย ในกรณีที่การจัดหาสินค้าและบริการนั้นถูกจำกัด ผู้ให้แฟรนไชส์ต้องได้รับใบอนุญาตที่จำเป็นจากหน่วยงานของรัฐที่มีอำนาจ

(2) การจดทะเบียนการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์

คู่สัญญาของสัญญาแฟรนไชส์ไม่จำเป็นต้องจดทะเบียนสัญญากับหน่วยงานของรัฐ แต่ผู้ให้แฟรนไชส์ต้องจดทะเบียนการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์กับหน่วยงานของรัฐที่

¹⁸ Decree No. 35/2006/ND-CP ลงวันที่ 31 มีนาคม 2006 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมฉบับลงนามปรกองค์ที่กำหนดไว้ใน Decree ฉบับต่าง ๆ ซึ่งให้รายละเอียดเกี่ยวกับกฎหมายพาณิชย์ (Commercial Law) ("Decree No. 35") ตามที่แก้ไขเพิ่มเติม Decree No. 118/201/ND-CP ("Decree No. 118") และ Decree No. 120/2011/ND-CP ("Decree No. 120")

¹⁹ Circular No. 09/2006/RR-BTM ลงวันที่ 25 พฤษภาคม 2006 ซึ่งให้คำแนะนำเกี่ยวกับการจดทะเบียนแฟรนไชส์ทางการค้า ("Circular No. 09")

เกี่ยวข้องก่อนที่จะเข้าทำสัญญาแฟรนไชส์ ในการจดทะเบียนการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์ นั้น เป็นที่เข้าใจว่าเป็นขั้นตอนการเปิดเผยข้อมูล โดยผู้ให้แฟรนไชส์จะต้องยื่นแผนการเข้าทำสัญญาแฟรนไชส์ต่อหน่วยงานของรัฐ รวมทั้งข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับความเป็นมาและระบบแฟรนไชส์ของตน

ตาม Decree No. 35 และ Circular No. 09 เอกสารคำขอสำหรับการจดทะเบียนการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์ โดยทั่วไปประกอบด้วย

- คำขอจดทะเบียนการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์ ซึ่งจัดทำขึ้นตามรูปแบบที่แนะนำ โดยกระทรวงอุตสาหกรรมและการค้า (Ministry of Industry and Trade หรือ MOIT)
- หนังสือแนะนำธุรกิจแฟรนไชส์ ซึ่งจัดทำขึ้นตามรูปแบบที่กำหนดโดยกระทรวงอุตสาหกรรมและการค้า
- หนังสือชี้แจงเรื่องดังต่อไปนี้
 - สถานะทางกฎหมายของผู้ให้แฟรนไชส์ และ
 - การคุ้มครองสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่ให้ในเวียดนามหรือต่างประเทศ ในกรณีที่มีการโอนสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่จดทะเบียนไว้

รายละเอียดเกี่ยวกับแฟรนไชส์และเอกสารรับรองจะต้องผ่านการรับรองโดยกงสุลตามกฎหมาย ถ้าเอกสารที่อ้างถึงโดยตรงในรายการที่สองและสามข้างต้นเป็นภาษาต่างประเทศ เอกสารเหล่านี้ต้องแปลเป็นภาษาเวียดนาม และผ่านการรับรองโดยโนตารีและกงสุล

เอกสารคำขอจดทะเบียนการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์จะต้องยื่นต่อกระทรวงอุตสาหกรรมและการค้า ถ้าเป็นการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์จากต่างประเทศเข้ามาในเวียดนาม ซึ่งรวมถึงกรณีที่เป็นกรณีการโอนแฟรนไชส์จากเขตปลอดภาษี (Non-tariff Zones) เขตอุตสาหกรรมส่งออก (Export Processing Zones) และเขตศุลกากรพิเศษ (Special Customs Zones) อื่น ๆ เข้ามาในอาณาเขตของเวียดนาม อย่างไรก็ตาม ธุรกิจแฟรนไชส์ที่อยู่ในเวียดนามและธุรกิจแฟรนไชส์ในเวียดนามที่ออกไปยังต่างประเทศไม่จำเป็นต้องจดทะเบียนกับกระทรวงอุตสาหกรรมและการค้าอีก

ดังนั้น ผู้ให้แฟรนไชส์ต่างชาติจะต้องจดทะเบียนการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์ที่วางแผนไว้กับกระทรวงอุตสาหกรรมและการค้าก่อนที่จะเข้าทำสัญญาแฟรนไชส์กับผู้รับแฟรนไชส์ในประเทศ ซึ่งมีค่าธรรมเนียมการจดทะเบียนตามที่กระทรวงอุตสาหกรรมและการค้ากำหนด

ถึงแม้ว่าสัญญาแฟรนไชส์ไม่ได้อยู่ภายใต้บังคับของขั้นตอนการจดทะเบียน เนื้อหาที่เกี่ยวกับการอนุญาตให้ใช้สิทธิในทรัพย์สินทางปัญญา และการถ่ายโอนเทคโนโลยียังคงอยู่ภายใต้บังคับของการจดทะเบียนกับหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้อง ตามกฎหมายและกฎระเบียบว่าด้วยทรัพย์สินทางปัญญาและการถ่ายโอนเทคโนโลยี

(3) ภาษีอากรสำหรับค่าธรรมเนียมแฟรนไชส์

ภาษีอากรสำหรับค่าธรรมเนียมแฟรนไชส์ไม่ได้มีการกำหนดไว้อย่างชัดเจนในกฎหมายที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน อย่างไรก็ตาม กฎหมายได้กำหนดภาษีที่เรียกเก็บจากค่าสิทธิซึ่งได้รับจากการอนุญาตให้ใช้สิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาและการถ่ายโอนเทคโนโลยีที่เกี่ยวข้องกับแฟรนไชส์ไว้แล้ว โดยผู้ถ่ายโอนมีภาระต้องชำระภาษีที่เรียกเก็บจากค่าสิทธิ อัตราภาษีที่ใช้จะกำหนดตามอัตราภาษีของผู้รับจ้างต่างชาติตามที่กล่าวถึงก่อนหน้านี้ และต้องถูกหัก ณ ที่จ่ายโดยผู้รับการถ่ายโอน

เวียดนามเป็นภาคีสันติสัญญาภาษีทวิภาคีกับบางประเทศ และสนธิสัญญาเหล่านี้กำหนดหลักเกณฑ์สำหรับการลดหย่อนค่าสิทธิบางประเภทไว้

ง. การถ่ายโอนเทคโนโลยี

กฎหมายการถ่ายโอนเทคโนโลยี (Law on Technology Transfer) ฉบับปัจจุบันผ่านการอนุมัติจากสภาแห่งชาติ (National Assembly) เมื่อวันที่ 29 พฤศจิกายน 2006 และมีผลบังคับใช้เมื่อวันที่ 1 กรกฎาคม 2007 กฎหมายนี้ได้เปิดเสรีให้แก่ธุรกรรมการถ่ายโอนเทคโนโลยีในเวียดนามอย่างมีนัยสำคัญ นอกจากกฎหมายการถ่ายโอนเทคโนโลยีแล้ว กฎหมายทรัพย์สินทางปัญญา และรวมถึงกฎหมายและกฎระเบียบที่เกี่ยวกับแฟรนไชส์ก็สามารถใช้เป็นหลักเกณฑ์ทางกฎหมายสำหรับธุรกรรมด้านเทคโนโลยีในเวียดนามได้

(1) ประเภทของการถ่ายโอนเทคโนโลยี

การถ่ายโอนเทคโนโลยีสามารถดำเนินการได้ในสองรูปแบบ โดยอาจเป็น (ก) การถ่ายโอนเทคโนโลยีเป็นหนึ่งเดียว หรือ (ข) การถ่ายโอนเทคโนโลยีโดยเป็นส่วนหนึ่งของธุรกรรมอื่นก็ได้ ตามรายละเอียดดังต่อไปนี้

- (ก) การดำเนินการถ่ายโอนเทคโนโลยีเพียงอย่างเดียว หรือ
- (ข) การดำเนินการถ่ายโอนเทคโนโลยีโดยเป็นส่วนหนึ่งของโครงการหรือธุรกรรมอื่นดังต่อไปนี้

- โครงการการลงทุน
- แฟรนไชส์
- การอนุญาตให้ใช้สิทธิในทรัพย์สินทางปัญญา หรือการโอนสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญา หรือ
- การขายหรือการซื้อเครื่องจักรพร้อมกับการถ่ายโอนเทคโนโลยี

กฎหมายการถ่ายโอนเทคโนโลยี (Law on Technology Transfer) กำหนดให้การโอนสิทธิในทรัพย์สินทางอุตสาหกรรมในสัญญาการถ่ายโอนเทคโนโลยีต้องเป็นไปตามกฎระเบียบว่าด้วยทรัพย์สินทางปัญญา อย่างไรก็ตาม ทรัพย์สินทางปัญญาที่ไม่ได้จดทะเบียนหรือหมดอายุแล้ว ก็อาจเป็นเนื้อหาแห่งการถ่ายโอนเทคโนโลยีได้ด้วย

(2) ข้อกำหนดการจดทะเบียน

กฎหมายการถ่ายโอนเทคโนโลยี (Law on Technology Transfer) ได้ยกเลิกข้อกำหนดส่วนใหญ่ที่เกี่ยวกับการจดทะเบียนและการอนุมัติซึ่งใช้บังคับกับการถ่ายโอนเทคโนโลยีและการอนุญาตให้ใช้สิทธิส่วนใหญ่ซึ่งมีผลบังคับใช้ในอดีต และแทนที่ระบบดังกล่าวด้วยระบบที่กำหนดให้เทคโนโลยี “ที่มีเงื่อนไข” (“Conditional” Technologies) เท่านั้นที่จำเป็นต้องมีการประเมิน (Appraisal)

เทคโนโลยีแบ่งออกเป็นสามประเภทดังนี้

- เทคโนโลยีที่สนับสนุนให้ถ่ายโอน เช่น เทคโนโลยีที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม เทคโนโลยีที่ป้องกันภัยพิบัติ โรคภัย ฯลฯ (“เทคโนโลยีที่สนับสนุน”) (Encouraged Technologies)
- เทคโนโลยีที่จำกัดการถ่ายโอน ซึ่งรวมถึงเทคโนโลยีที่มีความเสี่ยงต่อสุขภาพมนุษย์ สิ่งแวดล้อม และความมั่นคงปลอดภัยของชาติ (“เทคโนโลยีที่ถูกจำกัด”) (Restricted Technologies)
- เทคโนโลยีที่ห้ามการถ่ายโอน (“เทคโนโลยีต้องห้าม”) (Prohibited Technologies)

จากที่กล่าวมาข้างต้น สัญญาการถ่ายโอนเทคโนโลยีที่ถูกจำกัดจะขึ้นอยู่กับขั้นตอนการอนุมัติ บัญชีรายชื่อเทคโนโลยีที่ถูกจำกัด (List of Restricted Technology) ได้ประกาศอยู่ใน Decree No. 133 ทั้งนี้ มีข้อพิงสังเกตว่ากฎหมายการถ่ายโอนเทคโนโลยี (Law on Technology Transfer) ไม่ได้กำหนดแต่เพียง “ขั้นตอนการอนุมัติ” เท่านั้น แต่คู่สัญญา ยังต้องยื่นขอการอนุญาตจากหน่วยงานของรัฐก่อนที่จะลงนามสัญญาการถ่ายโอนเทคโนโลยีสำหรับเทคโนโลยีที่ถูกจำกัดด้วย

(3) ระยะเวลาของสัญญา

กฎหมายการถ่ายโอนเทคโนโลยี (Law on Technology Transfer) ได้ยกเลิกข้อจำกัดที่เกี่ยวกับเวลาทั้งหมดสำหรับธุรกรรมการถ่ายโอนเทคโนโลยี และอนุญาตให้คู่สัญญาสามารถตัดสินใจเกี่ยวกับระยะเวลาของสัญญาได้โดยไม่มีกรอบจำกัดใด ๆ

นอกจากนี้ กฎหมายยังอนุญาตให้คู่สัญญาสามารถตัดสินใจเกี่ยวกับวันที่มีผลบังคับใช้ของสัญญาการถ่ายโอนเทคโนโลยีได้ เว้นแต่ในกรณีที่เทคโนโลยีที่ถ่ายโอนอยู่ในบัญชีที่ถูกจำกัด ซึ่งในกรณีดังกล่าว วันที่มีผลบังคับใช้ของสัญญาต้องเป็นวันที่สัญญาได้รับการอนุมัติจากหน่วยงานของรัฐ

(4) ภาษีอากร

ผู้ถ่ายโอนเทคโนโลยีมีหน้าที่ต้องชำระภาษีซึ่งคำนวณจากรายได้ที่เกิดขึ้นจากการถ่ายโอนเทคโนโลยี อัตราภาษีที่ใช้จะกำหนดตามอัตราภาษีของผู้รับจ้างต่างชาติตามที่กล่าวถึงก่อนหน้า และต้องถูกหัก ณ ที่จ่ายโดยผู้รับการถ่ายโอน

อย่างไรก็ตาม มีนโยบายภาษีหลายฉบับที่จัดทำขึ้นเพื่อส่งเสริมการถ่ายโอนเทคโนโลยี ตัวอย่างเช่น เงินได้ซึ่งวิสาหกิจได้รับจากการถ่ายโอนเทคโนโลยีในบัญชีรายชื่อเทคโนโลยีที่สนับสนุน (List of Encouraged Technologies) ให้แก่องค์กรและบุคคลธรรมดาที่ตั้งอยู่ในพื้นที่ที่มีสภาพทางสังคมเศรษฐกิจที่ยากลำบาก (Geographical Areas with Specially Difficult Socio-Economic Conditions) จะได้รับการยกเว้นภาษีเงินได้วิสาหกิจ นอกจากนี้ รายได้ที่ได้รับจากการถ่ายโอนเทคโนโลยีจะได้รับการยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่ม²⁰

²⁰ Decree No. 133/2008/ND-CP ลงวันที่ 31 ธันวาคม 2008 ซึ่งให้รายละเอียดและคำแนะนำเกี่ยวกับการบังคับใช้มาตราต่าง ๆ ของกฎหมายการถ่ายโอนเทคโนโลยี (Law on Technology Transfer) ("Decree No. 133") มาตรา 32 ตามที่แก้ไขเพิ่มเติมโดย Decree No. 103/2011/ND-CP ลงวันที่ 15 พฤศจิกายน 2011 ("Decree No. 103"); Decree No. 218/2013/ND-CP ลงวันที่ 26 ธันวาคม 2013 ซึ่งให้รายละเอียดและคำแนะนำเกี่ยวกับการบังคับใช้กฎหมายเงินได้วิสาหกิจ (Law on EIT) มาตรา 4.11 และ Circular No. 219/2013/TT-BTC ลงวันที่ 31 ธันวาคม 2013 ซึ่งให้แนวทางปฏิบัติสำหรับการบังคับใช้กฎหมายมูลค่าเพิ่ม (VAT Law) กฎหมายภาษีมูลค่าเพิ่มที่แก้ไขเพิ่มเติม และ Decree No. 209/2013/ND-CP ("Circular No. 219") มาตรา 4.21

TRANG TIEP
PLAZA

QUỐC TÀI
BẾP NGON

PHỐ
TRANG TIEP

5

ຮູ້ກັນກຽມ
ເຂົ້າໃຈກຽມ

1. กฎระเบียบเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์อาหาร และความปลอดภัยด้านอาหาร

ประเด็น
ทางกฎหมาย

สรุปสาระสำคัญของกฎหมาย

ภาพรวม

สภาแห่งชาติเวียดนาม (Vietnamese National Assembly) ได้อนุมัติ Law No. 55/2010/QH12 ว่าด้วยเรื่องความปลอดภัยด้านอาหาร (Law No. 55/2010/QH12 on Food Safety) เมื่อวันที่ 17 มิถุนายน 2553 (“กฎหมายความปลอดภัยด้านอาหาร”) ซึ่งกฎหมายความปลอดภัยด้านอาหารกำหนดสิทธิและหน้าที่ของผู้ผลิตผลิตภัณฑ์อาหารที่เกี่ยวกับความปลอดภัยของอาหาร สถานะการผลิต เพื่อให้แน่ใจในความปลอดภัยของอาหาร การประกอบกิจการด้านอาหาร การนำเข้าและส่งออกอาหาร การโฆษณาอาหาร การทำฉลากอาหาร และการป้องกันการเกิดความปลอดภัยของอาหารและการจัดการกับความปลอดภัยนั้นอย่างเหมาะสม

นอกจากกฎหมายความปลอดภัยด้านอาหาร ผลิตภัณฑ์อาหารยังถูกควบคุมโดย

- Decree No. 15/2018/ND-CP ลงวันที่ 2 กุมภาพันธ์ 2561 ของรัฐบาล ซึ่งมีข้อกำหนดเกี่ยวกับบทบัญญัติบางข้อของกฎหมายความปลอดภัยด้านอาหาร โดยละเอียด (Decree No. 15/2018/ND-CP dated 02 February 2018 of the Government, Providing Detailed Regulations Regarding Some Provisions of Food Safety Law) (“Decree No. 15”)

สำหรับการใช้/เติมวัตถุเจือปนอาหาร (Additives) และสารช่วยในการผลิต (Processing Aids) ในผลิตภัณฑ์อาหาร โดยทั่วไป กฎหมายความปลอดภัยด้านอาหารบัญญัติห้ามมิให้ผู้ผลิตและผู้ค้าใช้วัตถุดิบที่หมดอายุการเก็บรักษาแล้ว (Shelf Life) หรือที่ไม่ได้รวมอยู่ในบัญชีวัตถุดิบที่อนุญาตให้ใช้ หรือที่มีปริมาณเกินกว่าที่อนุญาต (Allowable Dosage)²¹

คำว่า “วัตถุเจือปนอาหาร” (Food Additives) ได้รับการนิยามไว้ในกฎหมายความปลอดภัยด้านอาหาร ว่าหมายถึงสารที่ตั้งใจเติมลงในอาหารในระหว่างกระบวนการผลิต เพื่อรักษาหรือทำให้คุณลักษณะเฉพาะของอาหารดีขึ้น²² ไม่ว่าสารนั้นจะมีคุณค่าทางโภชนาการหรือไม่ก็ตาม เวียดนามได้รับรองข้อกำหนดเฉพาะว่าด้วยการใช้/เติมวัตถุเจือปนอาหารใน Circular No. 27/2012/TT-BYT

²¹ Article 5.3 ของ Food Safety Law, Article 5.3

²² Article 2.13 ของ Food Safety Law

ประเด็น
ทางกฎหมาย

สรุปสาระสำคัญของกฎหมาย

ลงวันที่ 30 พฤศจิกายน 2555 ของกระทรวงสาธารณสุข (Ministry of Health) ว่าด้วยคำแนะนำเกี่ยวกับการควบคุมวัตถุเจือปนอาหาร (Guiding on the Management of Food Additives) Circular ฉบับนี้ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดย Circular No. 08/2015/TT-BYT ลงวันที่ 11 พฤษภาคม 2558 กำหนดรายชื่อวัตถุเจือปนอาหารที่อนุญาตให้ใช้ในการผลิต ในขั้นตอนการผลิต การแปรรูป และในการค้าอาหาร และกำหนดปริมาณสูงสุดของวัตถุเจือปนอาหารในผลิตภัณฑ์อาหาร

คำว่า “สารช่วยในการผลิต” (Processing Aids) ได้รับการนิยามไว้ในกฎหมายความปลอดภัยด้านอาหาร ว่าหมายถึงสารที่ตั้งใจใส่ในกระบวนการผลิตวัตถุดิบอาหารหรือส่วนผสมของอาหาร เพื่อให้ได้ผลตามวัตถุประสงค์ทางเทคโนโลยี และสามารถขจัดออกหรือมีเหลือตกค้างในอาหารได้ ข้อกำหนดของสารช่วยในการผลิตที่เกี่ยวกับการใช้และปริมาณที่อนุญาตมีระบุไว้ใน Decision No. 46/2007/QĐ-BYT ลงวันที่ 19 ธันวาคม 2550 และ Circular No. 24/2013/TT-BYT ลงวันที่ 14 สิงหาคม 2556 ของกระทรวงสาธารณสุข ว่าด้วยการประกาศใช้ “ข้อกำหนดเกี่ยวกับระดับสูงสุดของการปนเปื้อนทางชีวภาพและเคมีในอาหาร” (Regulation of maximum Level of Biological and Chemical Pollution)

สำหรับคำว่า “อาหารเพื่อสุขภาพ” (Functional Foods) กระทรวงสาธารณสุขได้ออก Circular No. 43/2014/TT-BYT (“Circular No. 43”) เพื่อกำหนดนิยามคำว่า “อาหารเพื่อสุขภาพ” ซึ่งประกอบด้วย ผลิตภัณฑ์เสริมอาหาร (Food Supplements) ผลิตภัณฑ์เสริมอาหารเชิงบำรุงสุขภาพ (Health Supplements) อาหารทางการแพทย์ (Medical Foods) รวมถึงอาหารสำหรับผู้ที่มีข้อจำกัดทางการรับประทาน (Foods for Special Diets)

กฎหมายอาหารเวียดนามได้บัญญัติแนวทางสำหรับการใช้/เติมวิตามิน เกลือแร่ และสารที่มีคุณค่าทางโภชนาการ (Nutritive Substances) ในอาหาร หรือปริมาณสูงสุดของสารเหล่านั้นที่อนุญาตให้ใช้ในอาหาร โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ข้อกำหนดทางด้านเทคนิคของประเทศ (National Technical Regulations) ยังระบุข้อกำหนดจำเพาะเกี่ยวกับปริมาณของวิตามิน เกลือแร่ และสารที่มีคุณค่าทางโภชนาการ เช่น กรดโฟลิก ธาตุเหล็ก และธาตุสังกะสี ที่ใช้เติมในอาหาร สำหรับอาหารเพื่อสุขภาพ ผลิตภัณฑ์เสริมอาหารเชิงป้องกันสุขภาพ และอาหารทางการแพทย์นั้น Circular No. 43 ได้กำหนดมาตรฐานสารอาหารที่แนะนำให้ใช้ (Recommended Nutrient Intakes) (“RNI”) ว่าด้วยปริมาณสูงสุดที่ผู้ผลิตอาจเติมในอาหารเหล่านั้นได้

ประเด็น
ทางกฎหมาย

สรุปสาระสำคัญของกฎหมาย

นอกจากกฎหมายความปลอดภัยด้านอาหาร อาหารบางอย่างอาจถูกควบคุมโดยข้อกำหนดเพิ่มเติม ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับคุณลักษณะของผลิตภัณฑ์ เช่น ไวน์และผลิตภัณฑ์ไวน์ถูกควบคุมโดย Decree No. 105/2017/ND-CP ลงวันที่ 14 กันยายน 2560 ของรัฐบาล ซึ่งว่าด้วยการค้าไวน์ (Trading of Wine)

ข้อกำหนด
เบื้องต้น
เกี่ยวกับฉลาก

เวียดนามกำหนดให้มีข้อมูลดังต่อไปนี้แสดงไว้อย่างชัดเจนบนฉลากของผลิตภัณฑ์อาหาร²³

- ชื่ออาหาร
- ชื่อและที่อยู่ขององค์กรหรือบุคคลที่รับผิดชอบอาหารนั้น
- แหล่งกำเนิดของอาหาร
- ปริมาณ
- วันเดือนปีที่ผลิตและวันเดือนปีที่หมดอายุ
- ส่วนประกอบหรือปริมาณของส่วนประกอบ
- ข้อมูลเกี่ยวกับค่าเตือน (ถ้ามี) และ
- คำแนะนำในการใช้และวิธีการเก็บรักษา

นอกจากนี้ ฉลากยังต้องมีข้อมูลที่เป็นไปตามข้อกำหนดเฉพาะที่กฎหมายกำหนดไว้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับประเภทของอาหารในลักษณะบรรจุ

ข้อมูลฉลาก
โภชนาการ
(Nutrition
Information
Panel)

การแสดงคุณค่าทางโภชนาการ (Nutritional Value) ของอาหารหรือส่วนประกอบของอาหารบนฉลากผลิตภัณฑ์อาหาร หากมีการเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับการกล่าวอ้างทางสุขภาพไว้แล้ว ผู้ผลิต/ผู้นำเข้าไม่จำเป็นต้องให้ข้อมูลโภชนาการ

ข้อกำหนด
เกี่ยวกับภาษา
และขนาด
ตัวอักษรซึ่ง
สามารถอ่านได้

บุคคลหรือองค์กรที่รับผิดชอบเรื่องฉลากของสินค้าอาจกำหนดขนาดของฉลาก รวมถึงขนาดของตัวอักษรและตัวเลขที่แสดงบนฉลากเองได้ ซึ่งจะต้องเป็นไปตามข้อกำหนดดังต่อไปนี้ด้วย²⁴

- ต้องมีข้อความทั้งหมดตามที่กฎหมายบังคับให้ระบุไว้

²³ Article 10 และ Annex I ของ Decree No. 43/2017/ND-CP ลงวันที่ 14 เมษายน 2560 ของรัฐบาล ว่าด้วยฉลากสินค้า (Labelling of Goods); Article 5 ของ Joint Circular No. 34/2014/TTLT-BYT-BNNPTNT-BCT ลงวันที่ 27 ตุลาคม 2557

²⁴ Article 5 ของ Circular No. 43

ประเด็น
ทางกฎหมาย

สรุปสาระสำคัญของกฎหมาย

- ขนาดของตัวอักษรและตัวเลขต้องสามารถอ่านได้ด้วยตาเปล่า และต้องเป็นไปตามข้อกำหนดดังต่อไปนี้
 - (ก) ขนาดของตัวอักษรและตัวเลขที่แสดงหน่วยวัดต้องเป็นไปตามบทบัญญัติของกฎหมายชั่งตวงวัด
 - (ข) ในกรณีของสินค้าที่เป็นอาหาร วัตถุเจือปนอาหาร หรือสารช่วยในการผลิตที่อยู่ในภาชนะบรรจุ (Pre-Packed) ขนาดความสูงของตัวอักษรของข้อความภาคบังคับจะต้องไม่น้อยกว่า 1.2 มิลลิเมตร ถ้าพื้นที่ของฉลากอยู่บนด้านเดียวของบรรจุภัณฑ์ (ยกเว้นส่วนที่ติดกัน (Joining Parts) หรือขอบ (Margins) ซึ่งมีขนาดเล็กกว่า 80 ตารางเซนติเมตร ขนาดความสูงของตัวอักษรจะต้องไม่น้อยกว่า 0.9 มิลลิเมตร

องค์กรหรือบุคคลที่รับผิดชอบเรื่องฉลากของสินค้าต้องตรวจสอบว่าสีของตัวอักษร สัญลักษณ์ หมายเลข ลวดลาย ภาพ เครื่องหมาย ฯลฯ ซึ่งแสดงอยู่บนฉลากมีความชัดเจน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง สีของข้อความภาคบังคับจะต้องติดกับสีพื้นของฉลาก²⁵

ข้อความภาคบังคับทั้งหมดต้องระบุเป็นภาษาเวียดนาม กฎหมายเวียดนามไม่ได้กำหนดให้ต้องมีค่าแปลของข้อความอื่น ที่เป็นภาษาต่างประเทศ

กฎหมายเวียดนามอนุญาตให้แสดงข้อความบางอย่างเป็นภาษาอื่นที่มีต้นกำเนิดเป็นลาตินได้ ซึ่งได้แก่²⁶

- ชื่อสากลหรือชื่อทางวิทยาศาสตร์ของยาสำหรับใช้ในมนุษย์ ในกรณีที่ยานั้นไม่มีชื่อเป็นภาษาเวียดนามที่สอดคล้องกัน
- ชื่อสากลหรือชื่อทางวิทยาศาสตร์ที่มีสูตรเคมีรวมอยู่ด้วย หรือส่วนประกอบของสารเคมี สารเคมี ดัวยาสเสริมหรือสารประกอบของยา
- ชื่อสากลหรือชื่อทางวิทยาศาสตร์ของส่วนประกอบและปริมาณของส่วนประกอบ ในกรณีที่ชื่อเหล่านั้นไม่สามารถแปลเป็นภาษาเวียดนามได้ หรือการแปลชื่อเป็นภาษาเวียดนามจะไม่มี ความหมาย และ
- ชื่อและที่อยู่ของวิสาหกิจในต่างประเทศที่เกี่ยวข้องในการผลิตสินค้า

²⁵ Article 6 ของ Circular No. 43

²⁶ Article 7 ของ Circular No. 43

ประเด็น
ทางกฎหมาย

สรุปสาระสำคัญของกฎหมาย

การแสดงผลการเกี่ยวกับประเทศ กฎหมายความปลอดภัยด้านอาหารกำหนดให้อาหารในภาชนะบรรจุ (Packaged Foods) ทั้งหมดต้องระบุประเทศที่ทำหรือผลิตอาหารบนภาชนะบรรจุ

**แหล่งกำเนิด
สินค้า**

ผู้ผลิตหรือผู้นำเข้าสินค้าต้องกำหนดและระบุแหล่งกำเนิดของสินค้าของตนไว้บนฉลาก ซึ่งต้องเป็นความจริง ถูกต้อง และสอดคล้องกับกฎหมายเวียดนามว่าด้วยเรื่องแหล่งกำเนิดสินค้า หรือสอดคล้องกับสนธิสัญญาที่ประเทศเวียดนามได้ร่วมเป็นภาคีหรือได้ลงนาม วิธีการระบุแหล่งกำเนิดสินค้ากำหนดไว้ดังนี้ ให้ใช้คำว่า “ผลิตใน” (“Manufactured in” หรือ “Produced in”) หรือ “ประเทศแหล่งกำเนิดของสินค้า” (Country of origin) หรือ “แหล่งกำเนิดของสินค้า” (Origin) หรือ “ผลิตโดย” ตามด้วยชื่อของประเทศหรือดินแดนที่สินค้าถูกผลิตขึ้น โดยห้ามใช้ตัวอักษรย่อ²⁷

นอกจากนี้ Law No. 59/2010/QH12 ว่าด้วยเรื่องการคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภค (Law No. 59/2010/QH12 on Protection of Consumers’ Rights) (“กฎหมายคุ้มครองสิทธิผู้บริโภค”) ซึ่งสภาแห่งชาติได้อนุมัติเมื่อวันที่ 17 พฤศจิกายน 2553 และกฎหมายคุณภาพสินค้าและผลิตภัณฑ์ (Product and Goods Quality Law) บัญญัติห้ามมิให้ผู้ค้าให้ข้อความอันเป็นเท็จหรือทำให้สำคัญผิดเกี่ยวกับแหล่งกำเนิดของสินค้า

ข้อกำหนดการแสดงผลการเกี่ยวกับประเทศแหล่งกำเนิดสินค้าใช้บังคับกับอาหารนำเข้าทั้งหมด

อาหารดัดแปลงพันธุกรรม (Genetically Modified “GM” Foods) อาหารและส่วนประกอบที่ผ่านการดัดแปลงพันธุกรรมทั้งหมดที่มีไว้เพื่อจำหน่ายจะต้องผ่านการประเมินความปลอดภัยจากกระทรวงเกษตรและพัฒนาชนบทของเวียดนาม (Vietnam Ministry of Agriculture and Rural Development) โดยจะต้องได้รับ “ใบรับรองสิ่งมีชีวิตที่ผ่านการดัดแปลงพันธุกรรมที่สามารถใช้เป็นอาหาร” (Certificate of Genetically Modified Organisms Which are Eligible for Use as Food) ก่อนที่จะนำออกสู่ตลาดเวียดนามได้ โดยทั่วไปขั้นตอนนี้ใช้เวลาอย่างน้อย 8 – 10 เดือน²⁸

²⁷ Article 15 ของ Circular No. 43

²⁸ Decree No. 69/2010/ND-CP ลงวันที่ 21 มิถุนายน 2553 ของรัฐบาล ว่าด้วยความปลอดภัยชีวภาพของสิ่งมีชีวิตดัดแปลงพันธุกรรม ตัวอย่างพันธุกรรม และผลิตภัณฑ์จากสิ่งมีชีวิตดัดแปลงพันธุกรรม (Biosafety for Genetically Modified Organisms, Genetic Specimens and Products of Genetically Modified Organisms) ตามที่แก้ไขเพิ่มเติมไทย Article 28 ของ Decree No. 108/2011/ND-CP

ประเด็น
ทางกฎหมาย

สรุปสาระสำคัญของกฎหมาย

กฎหมายกำหนดให้องค์กรและบุคคลซึ่งจัดจำหน่ายอาหารดัดแปลงพันธุกรรม หรืออาหารซึ่งประกอบด้วยสิ่งมีชีวิตที่ผ่านการดัดแปลงพันธุกรรมตั้งแต่ร้อยละ 5 ของแต่ละส่วนผสม ต้องปฏิบัติตามบทบัญญัติของกฎหมายว่าด้วยฉลาก รวมทั้ง แสดงข้อมูลเฉพาะเกี่ยวกับสิ่งมีชีวิตที่ผ่านการดัดแปลงพันธุกรรมไว้บนฉลาก ยกเว้นในกรณีดังต่อไปนี้²⁹

- อาหารดัดแปลงพันธุกรรมในภาชนะบรรจุ (Prepackaged GM Food) ที่มี ส่วนประกอบที่ผ่านการดัดแปลงพันธุกรรม แต่ไม่พบยีนดัดแปลง (Modified Gene) หรือผลิตผลของยีนดัดแปลงในอาหารนั้น
- อาหารสดที่ดัดแปลงพันธุกรรม (Fresh GM Foods) และอาหารแปรรูป ที่ดัดแปลงพันธุกรรมที่เปลี่ยนรูปและไม่ได้อยู่ในภาชนะบรรจุ ซึ่งขายให้กับ ผู้บริโภคโดยตรง
- อาหารดัดแปลงพันธุกรรมที่ใช้สำหรับการฟื้นฟูจากภัยธรรมชาติหรือ โรคระบาด

ฉลากของอาหารดัดแปลงพันธุกรรมจะต้องระบุข้อความ “ดัดแปลงพันธุกรรม” (Genetically Modified)³⁰

<p>การกล่าวอ้าง ปริมาณสารอาหารและการกล่าวอ้างทางสุขภาพ (Nutrition Content Claims and Health Claims)</p>	<p>กฎหมายเวียดนามมีข้อกำหนดจำเพาะเพื่อควบคุมการกล่าวอ้างเกี่ยวกับการ มีหรือไม่มีคุณค่าทางโภชนาการ (Nutritional Properties) ของอาหารแปรรูป วัตถุประสงค์เป็นอาหาร หรือสารช่วยในการผลิตภายใต้ Joint Circular No. 34/2014/ TTLT-BYT-BNNPTNT-BCT (“Joint Circular No. 34”) และของอาหารเพื่อ สุขภาพภายใต้ Circular No. 43 โดยทั่วไป ส่วนประกอบและปริมาณของส่วน ประกอบเป็นส่วนหนึ่งของข้อความภาคบังคับที่ต้องระบุในฉลากผลิตภัณฑ์อาหาร อยู่แล้ว³¹ การกล่าวอ้างเกี่ยวกับการมีหรือไม่มีส่วนผสมนั้นๆ เพื่อประโยชน์เฉพาะ การโฆษณาไม่สามารถกระทำได้ถ้าหน้าที่ของส่วนประกอบนั้นเหมือนกับหน้าที่ ของส่วนประกอบอื่นๆ ที่อยู่ในกลุ่มเดียวกัน³²</p>
--	---

การกล่าวอ้างทางสุขภาพจะต้องมีหลักฐานทางวิทยาศาสตร์สนับสนุน ข้อกำหนดดังต่อไปนี้ใช้บังคับกับการกล่าวอ้างปริมาณสารอาหารและการ กล่าวอ้างทางสุขภาพสำหรับอาหารบางประเภท

²⁹ Article 10 ของ Decree No. 15

³⁰ Article 44.2 ของกฎหมายความปลอดภัยอาหาร (Food Safety Law)

³¹ Article 10 และ Annex I ของ Decree No. 43

³² Article 11.4 ของ Joint Circular No. 34

ประเด็น
ทางกฎหมาย

สรุปสาระสำคัญของกฎหมาย

- ผลิตภัณฑ์เสริมอาหาร (Food Supplements) ห้ามทำการกล่าวอ้างปริมาณสารอาหาร/กล่าวอ้างทางสุขภาพในกรณีที่มีส่วนประกอบมีปริมาณต่ำกว่าร้อยละ 10 ของเกณฑ์มาตรฐาน RNI³³
- ผลิตภัณฑ์เสริมอาหารเชิงบำรุงสุขภาพ (Health Supplements) ห้ามทำการกล่าวอ้างปริมาณสารอาหารในกรณีที่มีส่วนประกอบมีปริมาณต่ำกว่าร้อยละ 15 ของเกณฑ์มาตรฐาน RNI การกล่าวอ้างทางสุขภาพจะต้องเป็นไปตามหลักฐานทางวิทยาศาสตร์ ถ้าปริมาณของส่วนประกอบต่ำกว่าเกณฑ์ที่ระบุในหลักฐานทางวิทยาศาสตร์ดังกล่าว ผู้ผลิตต้องไม่ทำการกล่าวอ้างทางสุขภาพสำหรับส่วนประกอบนั้น
- อาหารทางการแพทย์ (Medical Foods) สามารถทำการกล่าวอ้างปริมาณสารอาหาร/การกล่าวอ้างทางสุขภาพได้ถ้าส่วนประกอบทั้งหมดมีคุณค่าทางโภชนาการ (Nutritional Ingredients) ตามเกณฑ์ของ RNIs ต่อหน่วยบริโภค

ค่าเตือนและ
ข้อความแนะนำ
ที่บังคับให้มี

กฎหมายเวียดนามบังคับให้แสดงค่าเตือน/คำแนะนำเกี่ยวกับความปลอดภัยบนฉลากผลิตภัณฑ์อาหาร³⁴ อย่างไรก็ตาม กฎหมายเวียดนามไม่ได้กล่าวถึงวิธีการแสดงค่าเตือน/คำแนะนำดังกล่าว สำหรับส่วนประกอบหรือสารในส่วนประกอบผสม (Compound Ingredients) ของ “สินค้าในหมวดพิเศษ” (Goods of Special Categories) ที่มี “วัตถุกันเสีย” (Preservatives) ซึ่งมีการกำหนดขนาดการใช้ และมีอยู่ในบัญชีรายชื่อสารที่อาจก่อให้เกิดการแพ้ หรือเป็นอันตรายต่อมนุษย์ สัตว์ และสิ่งแวดล้อม จะต้องแสดงชื่อของวัตถุกันเสียนั้นบนฉลาก ทั้งนี้ไม่เป็นที่ปรากฏชัดเจนว่าสินค้าใดอยู่ภายใต้หมวดพิเศษนี้³⁵

หน่วยวัด
ในการซื้อขาย

หน่วยวัดจะต้องเป็นไปตามมาตรฐานสากล³⁶ สำหรับอาหารที่มีลักษณะเหลว (Liquid Food) หน่วยวัดหมายถึงปริมาณสุทธิ สำหรับอาหารที่มีลักษณะแข็ง (Solid Food) หน่วยวัดหมายถึงน้ำหนักสุทธิ

ให้แสดงหน่วยวัดทั้งสองแบบถ้าผลิตภัณฑ์มีลักษณะทั้งสองอย่าง

³³ เกณฑ์ RNI (RNI thresholds) อยู่ภายใต้การควบคุมของ Circular No. 43

³⁴ Article 10 and Annex I ของ Decree No. 43

³⁵ Article 176 ของ Decree No. 43

³⁶ Article 8 ของ Joint Circular No. 34

ประเด็น
ทางกฎหมาย

สรุปสาระสำคัญของกฎหมาย

การเรียกคืน
ผลิตภัณฑ์

กฎหมายความปลอดภัยด้านอาหารกำหนดให้เรียกคืนอาหารดังต่อไปนี้³⁷

- อาหารที่ยังคงวางขายหลังจากหมดอายุการเก็บรักษา (Shelf Life)
- อาหารที่ไม่ถูกต้องตามข้อกำหนดทางเทคนิค (Technical Regulations) ที่เกี่ยวข้อง
- อาหารที่ผลิตด้วยเทคโนโลยีใหม่ซึ่งยังไม่ได้รับอนุญาตให้จำหน่าย
- อาหารที่เสื่อมสภาพในระหว่างการเก็บรักษา การขนส่ง หรือการซื้อขาย และ
- อาหารที่มีสารห้ามใช้ หรือมีสิ่งปนเปื้อนเกินกำหนด

วิธีการจัดการกับอาหารที่ไม่ปลอดภัยภายหลังจากที่เรียกคืนแล้ว มีดังนี้

- แก้ไขความบกพร่องของผลิตภัณฑ์ หรือความผิดพลาดเกี่ยวกับฉลาก
- เปลี่ยนแปลงวัตถุประสงค์การใช้
- ส่งกลับออกไปยังต่างประเทศ (Re-Export) หรือ
- ทำลาย

ผู้ค้าหรือผู้ผลิตอาหารที่ไม่ปลอดภัยอาจสมัครใจเรียกคืนอาหารเหล่านั้น หรือจะต้องเรียกคืนอาหารเหล่านั้นถ้าได้รับคำสั่งจากหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้อง ในการเรียกคืนอาหาร สำหรับการเรียกคืนโดยสมัครใจ ผู้ค้าหรือผู้ผลิตต้องรับผิดชอบในการหยุดขายอาหารนั้นภายใน 24 ชั่วโมงหลังจากที่ตัดสินใจทำการเรียกคืน³⁸

ผู้ผลิตหรือผู้ค้าอาหารที่ถูกเรียกคืนต้องประกาศโฆษณาข้อมูลการเรียกคืนอาหาร และต้องชำระค่าใช้จ่ายทั้งหมดในการเรียกคืนและทำลายอาหารที่ถูกเรียกคืน

ในกรณีฉุกเฉิน หน่วยงานของรัฐอาจเรียกคืนและทำลายอาหารที่ไม่ปลอดภัยเอง โดยตรง และเรียกให้ผู้ค้าหรือผู้ผลิตชดใช้คืนค่าใช้จ่ายในการเรียกคืนและทำลายดังกล่าว

นอกจากนี้ ตามกฎหมายคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภค เมื่อพบว่าผลิตภัณฑ์ที่บกพร่อง ผู้ผลิต/ ผู้ค้าต้องดำเนินการทั้งปวงที่จำเป็นทันทีเพื่อหยุดการจัดส่งผลิตภัณฑ์ที่บกพร่องนั้นเข้าไปในตลาด ซึ่งรวมถึงการเรียกคืนผลิตภัณฑ์ที่บกพร่อง และการประกาศข้อมูลเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ที่บกพร่องในหนังสือพิมพ์รายวันไม่น้อยกว่าห้าฉบับติดต่อกัน หรือทางวิทยุหรือโทรทัศน์ในท้องถิ่นที่จำหน่ายผลิตภัณฑ์นั้น ไม่น้อยกว่าห้าวันติดต่อกัน หากผลิตภัณฑ์ที่บกพร่องนั้นก่อความเสียหายอย่างร้ายแรงต่อชีวิตหรือสุขภาพของผู้บริโภค ผู้ค้า/ ผู้ผลิตต้องชดใช้ค่าเสียหาย

³⁷ Article 55 ของกฎหมายความปลอดภัยอาหาร (Food Safety Law)

³⁸ Article 3 ของ Circular No. 17/2016/TT-BYT ว่าด้วยการเรียกคืนอาหารที่ไม่ปลอดภัยภายใต้การจัดการของกระทรวงสาธารณสุข (Recalls of Unsafe Foods Under the Management of the Ministry of Health)

ประเด็น
ทางกฎหมาย

สรุปสาระสำคัญของกฎหมาย

ให้กับผู้บริโภค (ถึงแม้ว่าผู้ค้า/ ผู้ผลิตไม่ทราบถึงหรือไม่มีความผิดต่อความบกพร่องดังกล่าว)

ความปลอดภัย
ด้านอาหาร

ตามกฎหมายคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภค เมื่อพบว่าผู้ผลิตที่มีความบกพร่องซึ่งรวมถึงผลิตภัณฑ์อาหาร ผู้ผลิต/ ผู้ขายต้องดำเนินการทั้งปวงที่จำเป็นทันทีเพื่อหยุดการจัดส่งผลิตภัณฑ์ที่บกพร่องนั้นเข้าไปในตลาด โดยจะต้องมีการประกาศข้อมูลเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ที่บกพร่องในหนังสือพิมพ์รายวันไม่น้อยกว่าห้าฉบับติดต่อกัน³⁹ หรือทางวิทยุหรือโทรทัศน์ในท้องถิ่นที่จัดจำหน่ายผลิตภัณฑ์นั้นไม่น้อยกว่าห้าวันติดต่อกัน เนื้อหาที่จะต้องประกาศโฆษณา มีดังนี้

- รายละเอียดของสินค้าที่ถูกเรียกคืน
- เหตุผลที่เรียกคืนและค่าเตือนเกี่ยวกับความเสียหายที่อาจเกิดขึ้นจากข้อบกพร่องของสินค้านั้น
- เวลา สถานที่ และรูปแบบในการเรียกคืน
- เวลาและรูปแบบในการแก้ไขข้อบกพร่อง และ
- มาตรการที่จำเป็นเพื่อคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภคในระหว่างการเรียกคืน

ภายหลังจากที่การเรียกคืนผลิตภัณฑ์แล้วเสร็จ จะต้องส่งรายงานผลการเรียกคืนผลิตภัณฑ์ต่อหน่วยงานที่มีอำนาจ กล่าวคือ องค์การกำกับดูแลการแข่งขันของเวียดนาม (Vietnam Competition Authority)

นอกจากนี้ หากผลิตภัณฑ์ที่บกพร่องนั้นก่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงต่อชีวิตหรือสุขภาพของผู้บริโภค ผู้ค้า/ผู้ผลิตต้องชดเชยค่าเสียหายให้กับผู้บริโภคถึงแม้ว่าผู้ค้า/ผู้ผลิตไม่ทราบถึงหรือไม่มีความผิดต่อความบกพร่องดังกล่าว⁴⁰

การโฆษณา
คำกล่าวอ้าง
(โดยทั่วไป)

โดยทั่วไป กิจกรรมที่เกี่ยวกับการโฆษณาทั้งหมดในประเทศเวียดนามอยู่ภายใต้ข้อบังคับของ Law No. 16/2012/QH13 ว่าด้วยเรื่องการโฆษณา (Law No. 16/2012/QH13 on Advertising) ซึ่งสภาแห่งชาติได้อนุมัติเมื่อวันที่ 2 กรกฎาคม 2555 (“กฎหมายโฆษณา”) กฎหมายนี้รวมบทบัญญัติว่าด้วยการโฆษณาสินค้าพิเศษซึ่งอาจมีผลกระทบต่อสุขภาพมนุษย์

สำหรับเนื้อหาของโฆษณา รวมถึงการโฆษณาคำกล่าวอ้าง กฎหมายโฆษณาและกฎหมายอาหารอื่น ๆ ได้บัญญัติเป็นการทั่วไปว่า การบรรจุ ดัดฉลาก หรือโฆษณาอาหารในลักษณะที่เป็นเท็จ ทำให้เข้าใจผิด หรือเป็นการหลอกลวง ถือว่าเป็น

³⁹ Article 22 ของกฎหมายคุ้มครองสิทธิผู้บริโภค (Protection of Consumers' Rights Law)

⁴⁰ Article 22 และ Article 23 ของกฎหมายคุ้มครองสิทธิผู้บริโภค (Protection of Consumers' Rights Law)

ประเด็น
ทางกฎหมาย

สรุปสาระสำคัญของกฎหมาย

ความผิด เนื้อหาของโฆษณาจะต้องเป็นจริง ถูกต้อง และชัดเจน โดยไม่ทำให้เกิดความเสียหายต่อผู้ผลิต ผู้ค้า และผู้โฆษณา

นอกจากนี้ ห้ามมิให้

- โฆษณาอันเป็นเท็จหรือก่อให้เกิดความสับสนเกี่ยวกับ
 - ความสามารถทางธุรกิจ หรือความสามารถในการจัดหาผลิตภัณฑ์ สินค้า และบริการขององค์กรหรือบุคคลที่ทำการค้าผลิตภัณฑ์ สินค้า และบริการดังกล่าว
 - ปริมาณ คุณภาพ ราคา การใช้ประโยชน์ การออกแบบ บรรจุภัณฑ์ ชื่อการค้า แหล่งกำเนิด ชนิด วิธีการให้บริการ และระยะเวลาการรับประกันกันของผลิตภัณฑ์ สินค้า และบริการตามที่จดทะเบียนไว้หรือประกาศ
- โฆษณาโดยใช้วิธีการเปรียบเทียบโดยตรงระหว่างราคา คุณภาพและประสิทธิภาพของผลิตภัณฑ์ สินค้า หรือบริการของบุคคลหนึ่ง กับราคา คุณภาพ และประสิทธิภาพของผลิตภัณฑ์ สินค้า หรือบริการชนิดเดียวกันของอีกบุคคลหนึ่ง และ
- โฆษณาโดยใช้คำว่า “ดีที่สุด” (Best) “เท่านั้น” (Only) “ยอดเยี่ยมที่สุด” (The Best) “อันดับหนึ่ง” (Number One) หรือคำที่มีความหมายในทำนองเดียวกัน แต่ไม่มีเอกสารหลักฐานสนับสนุนตามที่กำหนดโดยกระทรวงวัฒนธรรม การกีฬา และการท่องเที่ยว (Ministry of Culture, Sports and Tourism)

นอกจากนี้ กฎหมายว่าด้วยคุณภาพผลิตภัณฑ์และสินค้า (Product and Goods Quality Law) และกฎหมายคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภคมีบทบัญญัติที่ควบคุมการโฆษณาผลิตภัณฑ์อาหาร โดยเฉพาะอย่างยิ่ง

- การห้ามมิให้ผู้ค้า/ ผู้ผลิตกระทำการที่ก่อให้เกิดหรือน่าจะก่อให้เกิดความสำคัญผิดหรือเป็นหรือน่าจะเป็นการหลอกลวง
- การห้ามมิให้ผู้ค้า/ ผู้ผลิตให้คำรับรองอันเป็นเท็จหรือทำให้สำคัญผิดเกี่ยวกับการจัดหาหรือความเป็นไปได้ที่จะมีการจัดหาสินค้าหรือบริการ และ
- การห้ามมิให้ผู้ค้า/ ผู้ผลิตกระทำการอันจะทำให้สาธารณชนสำคัญผิดเกี่ยวกับการผลิต กระบวนการผลิต ลักษณะ ความเหมาะสมของวัตถุประสงค์ของสินค้านั้น หรือปริมาณของสินค้า

ประเด็น
ทางกฎหมาย

สรุปสาระสำคัญของกฎหมาย

การกล่าวอ้าง
คำรับรอง
เช่น อินทรีย์
ธรรมชาติ สด

กฎหมายอาหารของเวียดนามไม่มีข้อกำหนดเกี่ยวกับการกล่าวอ้างคำรับรอง (mandated regulatory system regarding credence claims)

ระบบ
การจัดอันดับ
ความน่าเชื่อถือ
ทางสุขภาพ
(Health Rating
Schemes)

ระบบการจัดอันดับความน่าเชื่อถือทางสุขภาพ (health rating schemes) ไม่ได้ถูกควบคุมภายใต้ข้อกำหนดเกี่ยวกับอาหารในเวียดนาม

อื่น ๆ

การเติมสารอาหารรอง (Micro-Nutrients) ในอาหารบางอย่าง

นับตั้งแต่วันที่ 15 มีนาคม 2560 กฎหมายกำหนดให้เติมสารอาหารรอง ซึ่งรวมถึง สารไอโอดีน ธาตุเหล็ก สังกะสีและวิตามินเอ ในอาหารบางอย่าง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง⁴¹

- นับจากวันที่ 15 มีนาคม 2560 จะต้องเติมสารไอโอดีนในเกลือปรุงอาหาร และ
- นับจากวันที่ 15 มีนาคม 2561
 - จะต้องเติมธาตุเหล็กและสังกะสีในแป้งทำอาหาร และ
 - จะต้องเติมวิตามินเอในน้ำมันพืชที่มีน้ำมันถั่วเหลือง น้ำมันปาล์ม น้ำมันเมล็ดกะหล่ำปลี หรือน้ำมันถั่วลิสง (ยกเว้นน้ำมันพืชที่ใช้ในอุตสาหกรรมอาหาร)

⁴¹ Decree No. 09/2016/ND-CP ว่าด้วยการเสริมสารอาหารรองในอาหาร (Fortification of Micro-Nutrients in Food)

ข้อกำหนดว่าด้วยการอนุญาตและการอนุมัติเพื่อนำเข้า/ ส่งออกอาหาร

ประเด็น ทางกฎหมาย

สรุปสาระสำคัญของกฎหมาย

การจดทะเบียนกับศุลกากร ก่อนการนำผลิตภัณฑ์อาหารเข้ามาในประเทศเวียดนาม ผลิตภัณฑ์นั้นจะต้องเป็นไปตามเงื่อนไขดังต่อไปนี้

- ได้รับการจดทะเบียนตามประกาศว่าด้วยการรับรองการปฏิบัติสอดคล้องกับข้อกำหนด (Conformity Announcement) หรือประกาศว่าด้วยการรับรองการปฏิบัติสอดคล้องกับข้อกำหนดความปลอดภัยด้านอาหาร (Announcement on Conformity with Regulation of Food Safety) กับหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้อง
- ได้รับหนังสือรับรองการปฏิบัติตามข้อกำหนดการนำเข้าอาหารจากหน่วยงานตรวจสอบที่กำหนดสำหรับสินค้าแต่ละชนิด
- ข้อกำหนดเหล่านี้ใช้บังคับกับอาหารนำเข้าซึ่งได้รับการยกเว้นจากการตรวจสอบตามที่ระบุไว้ในส่วน “การตรวจสอบอาหารนำเข้า” ข้างล่างนี้ด้วย
- นอกจากที่กล่าวมาข้างต้น อาหารเพื่อสุขภาพ อาหารที่เติมสารอาหารรอง (Micronutrient-Fortified Food) อาหารดัดแปลงพันธุกรรม และอาหารฉายรังสี ต้องได้รับใบรับรองการจำหน่าย (Certificate of Free Sale) หรือใบรับรองสุขอนามัย (Health Certificate)

ใบอนุญาตนำเข้า เมื่อผลิตภัณฑ์อาหารผ่านการสำแดงด้วยตนเอง (Self-Declared) หรือได้รับการจดทะเบียนแล้ว ไม่จำเป็นต้องมีใบอนุญาตนำเข้า

การตรวจสอบอาหารนำเข้า ผลิตภัณฑ์อาหารที่เข้ามาในประเทศเวียดนามต้องได้รับการตรวจสอบความปลอดภัยของอาหารจากรัฐ ผลิตภัณฑ์อาหารที่นำเข้าจะถูกขนส่งไปยังคลังสินค้าเพื่อเก็บรักษาในระหว่างรอพิธีการศุลกากรก็ต่อเมื่อมีการลงทะเบียนเพื่อตรวจสอบความปลอดภัยของอาหาร พิธีการศุลกากรจะมีขึ้นเมื่อมีหนังสือรับรองการปฏิบัติตามข้อกำหนดการนำเข้า (Certification of Satisfaction of Import Requirements) แล้วเท่านั้น ตาม Decree 15/2018 อาหารนำเข้าและส่งออกได้รับการยกเว้นจากการตรวจสอบในกรณีดังต่อไปนี้⁴²

- ผลิตภัณฑ์ที่มีหนังสือรับรองการจดทะเบียน (Certificate of Registered Product Declaration)

⁴² Article 13 ของ Decree No. 15/2018/ND-CP

ประเด็น
ทางกฎหมาย

สรุปสาระสำคัญของกฎหมาย

- อาหารในกระเปาะเดินทางของผู้โดยสารขาเข้าซึ่งส่งมาก่อนหรือหลังจากที่ผู้โดยสารเดินทางถึง เพื่อการบริโภคส่วนบุคคลของผู้โดยสาร ของฝาก ในปริมาณที่ได้รับการยกเว้นภาษี
- อาหารนำเข้าเพื่อการบริโภคส่วนบุคคลของบุคคลที่มีสิทธิได้รับความคุ้มกันทางการทูต
- ผลิตภัณฑ์เพื่อการถ่ายลำผ่านแดน ซึ่งนำเข้าชั่วคราวหรืออยู่ในคลังสินค้าทัณฑ์บน
- ตัวอย่างทดสอบในปริมาณที่เหมาะสมสำหรับการทดสอบ และได้รับการยืนยันจากเจ้าของ
- ผลิตภัณฑ์ที่ใช้จัดแสดงในนิทรรศการหรืองานแสดงสินค้า
- ผลิตภัณฑ์หรือวัตถุดิบที่ผลิตหรือนำเข้าเพื่อผลิตหรือแปรรูปเป็นผลิตภัณฑ์ส่งออก หรือเพื่อการผลิตภายในประเทศและไม่ได้ขายในประเทศ
- ผลิตภัณฑ์ที่นำเข้าชั่วคราวเพื่อขายในร้านค้าปลอดอากร
- ผลิตภัณฑ์นำเข้าเพื่อใช้ในสถานการณ์ฉุกเฉินตามคำสั่งของรัฐบาลหรือนายกรัฐมนตรี

อย่างไรก็ตาม ถ้ามีค่าเตือนเกี่ยวกับความปลอดภัยของอาหารสำหรับผลิตภัณฑ์นั้น ผลิตภัณฑ์นั้นยังคงจำเป็นต้องได้รับการตรวจสอบโดยรัฐ

อย่างน้อยห้าวันก่อนวันที่สินค้ามาถึงด่านนำเข้า ผู้นำเข้าต้องลงทะเบียนเพื่อขอรับการตรวจสอบด้านสุขอนามัยและความปลอดภัยกับหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้อง หน่วยงานตรวจสอบได้แก่หน่วยงานที่มีความเชี่ยวชาญทางด้านเทคนิคซึ่งมีคุณสมบัติและความสามารถทางด้านเทคนิคเพียงพอ หน่วยงานเหล่านี้ได้รับมอบหมายจากกระทรวงสาธารณสุขให้ปฏิบัติหน้าที่เฉพาะนี้ (เช่น Institute of Hygiene and Public Health ในบางเมืองและจังหวัด)

เพื่อหลีกเลี่ยงค่าใช้จ่ายและความล่าช้าที่เกี่ยวข้องกับการตรวจสอบและการทดสอบตามการตรวจสอบของรัฐ ประเทศผู้ส่งออกอาจพิจารณาสนธิสัญญาว่าด้วยการยอมรับร่วมการตรวจรับรองความปลอดภัยอาหารของเวียดนาม (Vietnam Treaty on Mutual Recognition of Food Safety Certification)

ในระหว่างที่ทำการประเมินการยอมรับร่วม หน่วยงานที่เกี่ยวข้องของประเทศผู้ส่งออกจะต้องส่งเอกสารเพื่อการจดทะเบียน (Registration Dossier) ให้กับกระทรวงเกษตรและพัฒนาชนบท (Ministry of Agriculture and Rural Development)

ประเด็น
ทางกฎหมาย

สรุปสาระสำคัญของกฎหมาย

ภายใน 30 วันทำการหลังจากวันที่ได้รับเอกสารเพื่อการจดทะเบียนที่ครบถ้วน สมบูรณ์และที่ระบุผู้ขายและสถานที่ผลิตจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องของประเทศผู้ส่งออก หน่วยงานที่เกี่ยวข้องของกระทรวงในประเทศเวียดนามจะทำการประเมิน และแจ้งผลการประเมินให้กับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในประเทศผู้ส่งออก รวมทั้งแจ้งแผนการตรวจสอบ ถ้าจำเป็นต้องมีการตรวจสอบประเทศผู้ส่งออก

ตามกฎหมายเวียดนาม การตรวจสอบมีสามวิธี ได้แก่ การตรวจสอบแบบผ่อนคลายเป็นการตรวจสอบเอกสารไม่เกินร้อยละ 5 ของการนำสินค้าเข้าภายในปีหนึ่ง ซึ่งจะถูกละเว้นโดยหน่วยงานศุลกากร การตรวจสอบแบบปกติ เป็นการตรวจสอบเอกสารเท่านั้น หรือการตรวจสอบแบบเข้มงวดซึ่งเป็นการตรวจสอบทั้งเอกสารและการสุ่มตัวอย่าง

ใบอนุญาต/
การอนุญาต
ส่งออก

ข้อกำหนดการส่งออกมีความแตกต่างกันตามแต่ผลิตภัณฑ์และประเทศปลายทาง หน่วยงานที่เกี่ยวข้องของเวียดนามอาจออกใบรับรองการจำหน่าย (Certificate of Free Sale) ใบรับรองสุขอนามัย (Health Certificate) ใบรับรองแหล่งกำเนิด หรือใบรับรองอื่น ๆ สำหรับอาหารส่งออก ถ้าได้รับการร้องขอจากหน่วยงานของประเทศผู้นำเข้า

ประกาศ/
การอนุมัติ/ใบ
อนุญาตอื่น ๆ

นอกจากประกาศว่าด้วยการรับรองการปฏิบัติสอดคล้องกับข้อกำหนด (Conformity Announcement) หรือประกาศว่าด้วยการรับรองการปฏิบัติสอดคล้องกับข้อกำหนดความปลอดภัยด้านอาหาร (Announcement on Conformity with Regulation of Food Safety) ผู้นำเข้า/ผู้ค้าต้องได้รับ “ใบรับรองสุขอนามัยและความปลอดภัยด้านอาหารสำหรับศูนย์กระจายอาหาร” (Certificate of Food Hygiene and Safety for Distribution Center) ใบรับรองนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อควบคุมสุขอนามัยอาหารและมาตรฐานความปลอดภัยของสถานประกอบการของผู้ค้าที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนพฤติกรรมของพนักงาน ใบรับรองนี้จำเป็นทั้งสำหรับผู้ประกอบการนำเข้าและเก็บรักษาผลิตภัณฑ์อาหาร และผู้ขายและกระจายอาหารในประเทศเวียดนาม (กล่าวคือ ผู้ค้า)

ใบรับรองมีอายุสามปีนับจากวันที่ออก ถ้าผู้นำเข้าหรือผู้ค้าประสงค์จะผลิตหรือค้าผลิตภัณฑ์ต่อไป ผู้นำเข้าหรือผู้ค้าต้องยื่นคำขอต่ออายุใบรับรองภายในหกเดือนก่อนใบรับรองหมดอายุ

การบังคับใช้

ประเด็น
ทางกฎหมาย

สรุปสาระสำคัญของกฎหมาย

หน่วยงานบังคับ
ใช้กฎหมาย
และความ
รับผิดชอบหลัก

องค์กร/หน่วยงานที่รับผิดชอบการบังคับใช้กฎหมายที่เกี่ยวกับอาหารในเวียดนาม มีดังนี้

1. กระทรวงสาธารณสุข (Ministry of Health) สำนักงานคณะกรรมการอาหารเวียดนาม (Vietnam Food Administration) ในสังกัดกระทรวงสาธารณสุข และกรมอนามัย (Departments of Health)

สำนักงานคณะกรรมการอาหารเวียดนามในสังกัดกระทรวงสาธารณสุขเป็นหน่วยงานหลักที่รับผิดชอบด้านความปลอดภัยอาหาร

หน่วยงานอาหารที่มีอำนาจ (Food Authorities) ในท้องถิ่นของแต่ละเมืองและจังหวัดมีความรับผิดชอบในการบังคับข้อกำหนดว่าด้วยความปลอดภัยอาหารในเมือง/ จังหวัดของตน กล่าวโดยทั่วไป หน่วยงานอาหารในท้องถิ่นให้ความใส่ใจที่สุดในเรื่องการฝ่าฝืนที่ก่อให้เกิดความเสี่ยงต่อสุขอนามัยและ/หรือความปลอดภัยของมนุษย์

2. องค์กรกำกับดูแลการแข่งขันของเวียดนาม (Vietnam Competition Authority) ในสังกัดกระทรวงอุตสาหกรรมและการค้า (Ministry of Industry and Trade)

องค์กรกำกับดูแลการแข่งขันของเวียดนาม (“VCA”) ในสังกัดกระทรวงอุตสาหกรรมและการค้า เป็นหน่วยงานที่รับผิดชอบด้านการแข่งขัน การคุ้มครองผู้บริโภค และการเยียวยาความเสียหายทางการค้าที่เกี่ยวข้องกับสินค้าที่นำเข้าเวียดนาม VCA ประกอบด้วยคณะกรรมการหกคณะ ได้แก่ คณะกรรมการตรวจสอบการต่อต้านการผูกขาด (Antitrust Investigation Board) คณะกรรมการนโยบายการแข่งขัน (Competition Policy Board) คณะกรรมการตรวจสอบการแข่งขันที่ไม่เป็นธรรม (Unfair Competition Investigation Board) คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค (สมาคมคุ้มครองผลประโยชน์ผู้บริโภค) (Consumer Protection Board (the Consumers’ Interests Protection Associations)) คณะกรรมการเยียวยาความเสียหายทางการค้า (Trade Remedies Board) และคณะกรรมการความร่วมมือระหว่างประเทศ (International Cooperation Board) VCA ยังรวมสำนักงานกรม (Departmental Office) ศูนย์สารสนเทศและข้อมูลการแข่งขัน (Center

for Competition Information and Data) และศูนย์ฝึกอบรมผู้ตรวจสอบ (Center for Investigator Training)

ภารกิจหลักของ VCA คือการช่วยเหลือกระทรวงอุตสาหกรรมและการค้าในการบริหารจัดการของรัฐในด้านการแข่งขัน การคุ้มครองผู้บริโภค และการเยียวยาความเสียหายทางการค้าที่เกี่ยวกับสินค้านำเข้าเวียดนาม หน้าที่หลักของ VCA ได้แก่

- การส่งเสริมสภาพแวดล้อมการแข่งขันที่เป็นธรรม
- การคุ้มครองวิสาหกิจและผลประโยชน์ของผู้บริโภคจากกิจกรรมที่จำกัดการแข่งขัน
- การป้องกันการแข่งขันที่ไม่เป็นธรรม
- การคุ้มครองสิทธิและผลประโยชน์ของผู้บริโภค
- การสร้างสภาพแวดล้อมการแข่งขันที่เป็นธรรมสำหรับอุตสาหกรรมในประเทศ และ
- การสนับสนุนอุตสาหกรรมในประเทศเพื่อป้องกันคดีการตอบโต้ การทุ่มตลาด การตอบโต้การอุดหนุน และการปกป้องจากต่างชาติ

VCA มีอำนาจบังคับใช้กฎหมายอย่างกว้างเพื่อคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภค ซึ่งรวมถึงอำนาจในการตัดสินข้อร้องเรียนภายในเขตอำนาจของตน การดำเนินการหรือการเสนอการเยียวยาความเสียหายสำหรับการฝ่าฝืนกฎหมายคุ้มครองสิทธิผู้บริโภค และการประกาศรายชื่อบริษัทและผู้ค้าปลีกและผู้ผลิตสิทธิของผู้บริโภคในสื่อมวลชน และที่สำนักงานใหญ่รวมทั้งบนเว็บไซต์ของ VCA

3. สมาคมคุ้มครองผลประโยชน์ผู้บริโภค (Consumers' Interests Protection Associations)

สมาคมคุ้มครองผู้บริโภค (CIPA) ในสังกัดองค์การกำกับดูแลการแข่งขัน จัดตั้งขึ้นตามกฎหมายคุ้มครองสิทธิผู้บริโภค ตาม Article 28 ของกฎหมายคุ้มครองสิทธิผู้บริโภค หน้าที่หลักของ CIPA ได้แก่

- การให้ความแนะนำ ความช่วยเหลือ และคำปรึกษาแก่ผู้บริโภค เมื่อมีการร้องขอ
- การเป็นผู้แทนในคดีความของผู้บริโภคเพื่อสนับสนุนผลประโยชน์ของสาธารณชน
- การให้ข้อมูลแก่หน่วยงานบริหารของรัฐ เกี่ยวกับการฝ่าฝืนโดยองค์กร

ประเด็น
ทางกฎหมาย

สรุปสาระสำคัญของกฎหมาย

- และบุคคลที่ค้าสินค้าและบริการ เพื่อคุ้มครองผลประโยชน์ของผู้บริโภค
- การสำรวจโดยอิสระเพื่อคุ้มครองผลประโยชน์ผู้บริโภค ซึ่งรวมถึงหน้าที่ดังต่อไปนี้ การทดสอบ การประกาศผลการสำรวจ การทดสอบคุณภาพของสินค้าและบริการ การตรวจสอบความสมบูรณ์ของข้อมูลและคำเตือนที่ให้แก่ผู้บริโภคเกี่ยวกับสินค้าและบริการ การให้คำเตือนแก่ผู้บริโภค และการให้คำแนะนำแก่หน่วยงานของรัฐซึ่งมีอำนาจจัดการการฝ่าฝืนกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผลประโยชน์ผู้บริโภค
 - การเข้าร่วมการจัดทำกฎหมาย แนวทางปฏิบัติ นโยบาย แผนและมาตรการเพื่อคุ้มครองผลประโยชน์ผู้บริโภค และ
 - การเข้าร่วมในการแก้ต่าง การให้ความรู้ทางกฎหมาย และการส่งเสริมความรู้ของผู้บริโภค

เบี้ยปรับสำหรับการไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย

Decree No. 178/2013/ND-CP ลงวันที่ 14 พฤศจิกายน 2556 ของรัฐบาล ว่าด้วยเบี้ยปรับสำหรับการละเมิดทางปกครองที่เกี่ยวกับความปลอดภัยอาหาร (Penalties for Administrative Violations of Food Safety)

- โดยหลักการ เบี้ยปรับสำหรับการไม่ปฏิบัติตามข้อกำหนดว่าด้วยความปลอดภัยอาหารคือ 100 ล้านดอง (4,800 ดอลลาร์สหรัฐ) สำหรับบุคคลธรรมดา และ 200 ล้านดองสำหรับองค์กร (9,600 ดอลลาร์สหรัฐ) อย่างไรก็ตาม สำหรับการฝ่าฝืนบางอย่าง เบี้ยปรับอาจสูงถึงเจ็ดเท่าของมูลค่าของอาหารที่ฝ่าฝืน

Decree No. 185/2013/ND-CP ลงวันที่ 15 พฤศจิกายน 2556 ของรัฐบาล เรื่อง กำหนดเบี้ยปรับสำหรับการละเมิดทางปกครองในกิจกรรมการค้า การผลิตและการค้าสินค้าปลอมแปลงหรือสินค้าต้องห้าม และการคุ้มครองสิทธิผู้บริโภค (Providing the Penalties on Administrative Violations in Commercial Activities, Production of, Trading in Counterfeit or Banned Goods and Protection of Consumer Rights) และ Decree 124/2015/ND-CP ของรัฐบาล เรื่อง การแก้ไขเพิ่มเติมบางข้อของ Decree No. 2185/2013/ND-CP ว่าด้วยเบี้ยปรับสำหรับการละเมิดทางปกครองในกิจกรรมการค้า การผลิตและการค้าสินค้าปลอมแปลงหรือสินค้าต้องห้าม และการคุ้มครองสิทธิผู้บริโภค

- โดยขึ้นอยู่กับประเภทของการฝ่าฝืน เบี้ยปรับมีจำนวนตั้งแต่ 10 ล้านดองถึง 30 ล้านดอง (เทียบเท่ากับ 500 ดอลลาร์สหรัฐ ถึง 1,500 ดอลลาร์สหรัฐ) ตัวอย่างเช่น สำหรับการให้ข้อมูลอันเป็นเท็จและทำให้สำคัญผิดเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ เบี้ยปรับมีจำนวนตั้งแต่ 10 ล้านดองถึง 20 ล้านดอง (เทียบเท่ากับ

ประเด็น
ทางกฎหมาย

สรุปสาระสำคัญของกฎหมาย

500 ดอลลาร์สหรัฐ ถึง 1,000 ดอลลาร์สหรัฐ)

- เบี้ยปรับมีจำนวนตั้งแต่ 10 ล้านดองถึง 30 ล้านดอง (เทียบเท่ากับ 500 ดอลลาร์สหรัฐ ถึง 1,500 ดอลลาร์สหรัฐ) สำหรับการไม่ปฏิบัติตามข้อกำหนดการเรียกคืนผลิตภัณฑ์

Decree No. 158/2013/ND-CP ลงวันที่ 12 พฤศจิกายน 2556 ของรัฐบาล ว่าด้วยเบี้ยปรับสำหรับการละเมิดทางปกครองที่เกี่ยวกับวัฒนธรรม กีฬา การท่องเที่ยว และโฆษณา (Penalties for Administrative Violations Pertaining to Culture, Sports, Tourism and Advertising) และ Decree No. 28/2017/ND-CP ลงวันที่ 20 มีนาคม 2560 ของรัฐบาล เรื่อง การแก้ไขเพิ่มเติมบางข้อของ Decree No. 158/2013/ND-CP ถึง Decree No. 131/2013/ND-CP ว่าด้วยเบี้ยปรับสำหรับการละเมิดทางปกครองที่เกี่ยวกับลิขสิทธิ์และสิทธิที่เกี่ยวข้อง (Penalties for Administrative Violation against Copyrights and Related Rights) และ Decree No. 158/2014/ND-CP ว่าด้วยเบี้ยปรับสำหรับการละเมิดทางปกครองที่เกี่ยวกับข้อกำหนดว่าด้วยวัฒนธรรม กีฬา การท่องเที่ยว และโฆษณา (Penalties for Administrative Violations Against Regulations on Culture, Sports, Tourism and Advertising)

- เบี้ยปรับสำหรับการไม่ปฏิบัติตามข้อกำหนดว่าด้วยการโฆษณาผลิตภัณฑ์อาหาร มีจำนวนตั้งแต่ 5 ล้านดองถึง 30 ล้านดอง (เทียบเท่ากับ 500 ดอลลาร์สหรัฐ ถึง 1,500 ดอลลาร์สหรัฐ)

2. ทำความรู้จักกฎหมายการค้าใหม่สำหรับบริษัทต่างชาติในเวียดนาม

ในปี 2560 นั้น เวียดนามมีมูลค่าการค้ารวมมิกิจการจากต่างชาติในอุตสาหกรรม การบริโภคและค้าปลีกสูงถึง 392 พันล้านเหรียญสหรัฐ สอดคล้องกับมูลค่ารวมในภาคการค้าปลีกของเวียดนามที่สูงเป็นอันดับที่ 6 ของโลก ในขณะนี้มีผู้เล่นสำคัญในตลาดค้าปลีก ทั้งบริษัทเวียดนาม และต่างชาติ อาทิ ร้าน Circle K จากสหรัฐอเมริกา Mini Stop และ GS25 จากเกาหลีใต้ 7/11 และ Family Mart จากญี่ปุ่น ห้างสรรพสินค้า Big C ของไทย รวมถึงร้าน Vinmart+ ร้านค้าสะดวกซื้อสัญชาติเวียดนามที่มีสาขามากกว่า 900 แห่ง ทั่วประเทศและอีกหลายบริษัทที่ได้เข้ามามีส่วนแบ่งในธุรกิจนี้ ยิ่งตอกย้ำความร่วมมือ และศักยภาพของตลาดค้าปลีกของเวียดนามที่มีแนวโน้มจะโตขึ้นได้อีกในอนาคต

เพื่อรองรับแนวโน้มที่ต่างชาติเข้ามาทำการค้าและลงทุนด้านค้าปลีกในเวียดนาม เพิ่มมากขึ้น รัฐบาลเวียดนามจึงได้ปรับปรุงแก้ไขกฎระเบียบเกี่ยวกับการดำเนินการกิจการทางการค้าและกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับบริษัทที่ลงทุนโดยชาวต่างชาติ คือกฤษฎีกาหมายเลข 09/2018/ND-CP หรือที่เรียกกันทั่วไปสั้น ๆ ว่า กฤษฎีกา 09 มีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 15 มกราคม 2561 โดยกำหนดบริษัทที่เข้าข่ายเป็นบริษัทต่างชาติไว้สองแบบ คือบริษัทที่มีการลงทุนของต่างชาติ (ไม่จำกัดสัดส่วนร้อยละของการลงทุน) และบริษัทที่ต่างชาติ ควบคุม (มีการลงทุนจากต่างชาติเทียบเท่าหรือมากกว่าร้อยละ 51)

ในแง่การอำนวยความสะดวก อาจมองได้ว่า กฤษฎีกา 09 มีข้อดีที่ลดขั้นตอนและ จำนวนใบอนุญาตดำเนินการธุรกิจสำหรับการนำเข้า – ส่งออก และค้าปลีก ตลอดจนมีความ ชัดเจนว่าธุรกิจประเภทใดที่จะต้องขอใบอนุญาตเพิ่มเติมจากการขอใบอนุญาตดำเนินการธุรกิจ โดยทั่วไป เช่น การกระจายสินค้าสำหรับค้าปลีก การให้บริการด้านโลจิสติกส์ และการ ให้บริการ e-commerce และยังมีการระบุระยะเวลาในการขอใบอนุญาต และ หน่วยงานที่รับผิดชอบเอาไว้อย่างชัดเจน

ในขณะเดียวกัน กฤษฎีกา 09 ได้เพิ่มกฎระเบียบสำหรับธุรกิจค้าปลีกที่มีการร่วมทุน จากต่างชาติ โดยในขั้นต้น จะต้องขอใบอนุญาตค้าปลีก (Retail Outlet License) ที่มี ข้อกำหนดอนุญาตเฉพาะนักลงทุนที่มาจากประเทศสมาชิก WTO และเป็นบริษัทที่มีแผนการ เงินที่นำเชื่อถือ รวมทั้งมีการจ่ายภาษีครบถ้วนและมีหลักฐานชัดเจน ในการซื้อหรือควบ รวมกิจการค้าปลีกของเวียดนามที่มีสาขาและใบอนุญาตเดิมอยู่แล้ว บริษัทต่างชาติก็จำเป็นต้องขอใบอนุญาตค้าปลีกใหม่ และขอใบอนุญาตสำหรับแต่ละสาขาด้วย โดยการขอ

ใบอนุญาตนั้นต้องผ่านกระบวนการเห็นชอบจากส่วนกลางคือกระทรวงอุตสาหกรรมและการค้าเวียดนาม

นอกจากนี้ กฎฎีกา 09 ยังมีข้อกำหนดเกี่ยวกับการเปิดสาขาของร้านค้าปลีกของบริษัทต่างชาติและบริษัทที่มีกรรมทุนโดยต่างชาติไม่ว่าจะเป็นภายใต้แบรนด์เดียวกันหรือใช้ชื่ออื่นหากเป็นบริษัทแม่เดียวกัน จำเป็นต้องทำการประเมินความจำเป็นทางเศรษฐกิจ (Economic Need Test : ENT) ทั้งสิ้น เว้นแต่เข้าข่ายข้อกำหนด ได้แก่ (1) เป็นร้านค้าปลีกที่มีขนาดเล็กกว่า 500 ตารางเมตร (2) มีที่ตั้งอยู่ในห้างสรรพสินค้า และ (3) ไม่เป็นมินิมาร์ทหรือร้านค้าสะดวกซื้อขนาดเล็ก ซึ่งกฎฎีกา 09 ได้กำหนดค่าจำกัดความของร้านค้าสะดวกซื้อไว้ค่อนข้างกว้างมากกว่าเป็นร้านค้าปลีกที่จำหน่ายสินค้าอุปโภคบริโภค อาหาร เครื่องดื่ม อาหารเฉพาะทาง สินค้าสุขภาพ ฯลฯ ซึ่งขณะนี้ ก็ยังไม่มีรายละเอียดเกี่ยวกับรูปแบบวิธีการของ ENT เนื่องจากกฎฎีกานี้เพิ่งบังคับใช้ในช่วงต้นปี จึงยังไม่มีตัวอย่างการลงทุนจากต่างชาติในธุรกิจนี้ภายหลังกฎหมายบังคับใช้

กฎฎีกา 09 ฉบับนี้จึงเพิ่มความท้าทายต่อการทำธุรกิจของชาวต่างชาติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการค้าปลีกในเวียดนามมากขึ้น เริ่มจากการตีความว่าบริษัทต่างชาติที่ร่วมทุนแบบใด สัดส่วนเท่าใด จึงจะเข้าข่ายถูกบังคับใช้เกี่ยวกับการเปิดสาขาโดยกฎหมายใหม่นี้ รูปแบบ ขั้นตอนและค่าใช้จ่ายของการทำ ENT และอื่น ๆ ผู้ประกอบการไทยที่สนใจจะเข้ามาทำธุรกิจการค้าและลงทุนในธุรกิจค้าปลีกในเวียดนามจึงจำเป็นต้องศึกษากฎหมาย กฎระเบียบ ข้อบังคับต่าง ๆ อย่างถี่ถ้วน โดยเฉพาะกรณีที่เป็นการลงทุนที่มีชาวต่างชาติถือหุ้นจำนวนมากหรือเท่ากับร้อยละ 51 ที่สำคัญ การทำการค้าการลงทุน ทำธุรกิจในเวียดนามนั้นควรปรึกษาบริษัทที่ปรึกษาทางกฎหมายที่เชื่อถือได้ เพื่อให้การดำเนินธุรกิจเป็นไปอย่างถูกต้อง และป้องกันปัญหาทางกฎหมายในอนาคตจัดตั้งสำนักงานสาขาในเวียดนามแก่สำนักงานกฎหมาย บริษัทฯ และธนาคารต่างชาติเท่านั้น

ศูนย์ข้อมูลธุรกิจไทยในนครโฮจิมินห์
สถานกงสุลใหญ่ ณ นครโฮจิมินห์

3. กฎหมายการแข่งขันฉบับใหม่ของเวียดนาม

เมื่อเร็ว ๆ นี้ สถานกงสุลใหญ่ ณ นครโฮจิมินห์ โดยศูนย์ข้อมูลธุรกิจไทยในนครโฮจิมินห์ ได้จัดการบรรยายพิเศษภายใต้หัวข้อ “รู้ทันกฎหมาย เข้าใจกฎเกณฑ์ : กฎหมายการแข่งขันฉบับใหม่ การค้าปลีก และการจัดจำหน่ายในเวียดนาม” ให้แก่ภาคเอกชนไทยในเขตกงสุล โดยเชิญวิทยากรจากบริษัทที่ปรึกษากฎหมายระหว่างประเทศชั้นนำ คือบริษัท Baker & McKenzie เวียดนาม มาบรรยายให้ข้อมูลและตอบข้อซักถาม ทำให้ภาคเอกชนไทยที่ทำการค้าการลงทุนอยู่ในเวียดนาม หรือกำลังคิดจะเข้ามาทำธุรกิจในเวียดนามได้รับข้อมูลที่เป็ประโยชน์ และเตรียมความพร้อมรับสิ่งท้าทาย ระเบียบ กฎเกณฑ์ใหม่ ๆ ที่กำลังเกิดขึ้น

กฎหมายการแข่งขันฉบับใหม่นี้ ผ่านการเห็นชอบของสภาแห่งชาติเวียดนามไปแล้ว เมื่อวันที่ 12 มิถุนายน 2561 หลังจากรับฟังความคิดเห็นของผู้เกี่ยวข้องเป็นเวลา 1 ปี และจะมีผลบังคับใช้ในเดือนกรกฎาคม 2562 แทนที่กฎหมายการแข่งขัน ฉบับปี 2547 กฎหมายดังกล่าวกำหนดให้มีการจัดตั้งหน่วยงานใหม่ มีอำนาจดูแลประเด็นด้านการแข่งขันทางการค้า คือ คณะกรรมการการแข่งขันแห่งชาติ (National Competition Commission: NCC) สังกัดกระทรวงการค้าและอุตสาหกรรมเวียดนาม โดยหน่วยงานดังกล่าวจะมีอำนาจในการพิจารณาตัดสินว่า การดำเนินการของบริษัทต่าง ๆ เข้าข่ายความผิดตามกฎหมายฉบับนี้หรือไม่

บริษัท Baker & McKenzie สรุปว่า กฎหมายการแข่งขันฉบับใหม่ของเวียดนามมีสาระสำคัญที่น่าสนใจและติดตามแนวปฏิบัติในการบังคับใช้ 5 ประเด็น ได้แก่

- (1) ขอบเขตของกฎหมายที่กว้างขึ้น ครอบคลุมถึงการดำเนินการนอกเวียดนาม ที่ส่งผลกระทบต่อภาวะการแข่งขันในตลาดเวียดนาม (Extra-Territorial Outreach) จากเดิมที่ครอบคลุมเฉพาะบุคคลหรือองค์กร ละกิจกรรมในเวียดนามเท่านั้น
- (2) วิธีการพิจารณาการกระทำที่กีดกันทางการค้า โดยเดิมใช้เพียงเกณฑ์สัดส่วน กล่าวคือพิจารณาจากการครอบครองตลาดตั้งแต่ร้อยละ 30 ขึ้นไป โดยเพิ่มมิติการพิจารณาจากผลกระทบมากขึ้น จึงกำหนดให้พิจารณาว่าการกระทำดังกล่าวจะส่งผลกระทบต่อมีแนวโน้มที่จะขัดขวางการแข่งขันอย่างมีนัยสำคัญหรือไม่ (“Significant Anti-Competitive Effect”) ส่งผลให้ NCC มีอำนาจในการตีความในเรื่องดังกล่าวอย่างเต็มที่

- (3) กำหนดมาตรการลดหย่อนผ่อนโทษ (Leniency Program) โดยบริษัทสามารถรายงานโดยสมัครใจเมื่อทราบว่ามีการดำเนินการใด ๆ ที่เข้าข่ายต่อต้านการแข่งขันให้ทางการทราบ ก่อนที่จะมีการตรวจสอบ ซึ่งเป็นไปตามแนวปฏิบัติระหว่างประเทศ
- (4) เกณฑ์การพิจารณาการมีสถานะอำนาจเหนือตลาด (Market-Dominant Position) เพิ่มเติมจากการครอบครองตลาดตั้งแต่วัยละ 30 ขึ้นไป โดยเพิ่มการใช้เกณฑ์ “Significant Market Power” สำหรับการพิจารณา กล่าวคือ การพิจารณาจากปัจจัยต่าง ๆ อาทิ ขีดความสามารถในการเข้าถึง/ควบคุม การบริโภคนและการจัดจำหน่ายในตลาด ขนาดและขีดความสามารถทางการเงินของบริษัท และข้อได้เปรียบทางเทคโนโลยีและโครงสร้างพื้นฐาน ซึ่งวิทยากรได้ยกตัวอย่างกรณีการควบรวมกิจการของบริษัท Grab และ Uber ซึ่งถือเป็นการจำกัดตลาดและผูกขาดการให้บริการในพื้นที่
- (5) กำหนดให้แจ้งการดำเนินการที่ทำให้เกิดการควบรวมทางเศรษฐกิจ (Economic Concentration) ซึ่งหมายรวมถึงการควบรวมธุรกิจ (Merger) การรวมสินทรัพย์เพื่อจัดตั้งบริษัทใหม่ (Consolidation) การเข้าซื้อกิจการ (Acquisition) การร่วมกิจการ (Joint Venture) ที่มีหรืออาจส่งผลกระทบต่ออย่างมีนัยสำคัญ “Significant Anti-Competitive Effect” ต่อตลาด และเกินสัดส่วนที่กำหนดไว้ (มากกว่าร้อยละ 30 แต่ไม่เกินร้อยละ 50) จะต้องแจ้งการกระทำดังกล่าวให้ NCC พิจารณาว่าเข้าข่ายการกระทำผิดตามกฎหมายการแข่งขันฉบับใหม่นี้หรือไม่

ผู้เข้าร่วมรับฟังการบรรยายได้แลกเปลี่ยนข้อคิดเห็นเกี่ยวกับกฎหมายฉบับใหม่นี้ดังกล่าว โดยเฉพาะเรื่องความชัดเจนในหลักเกณฑ์ในการพิจารณาความผิด และวิธีคำนวณสัดส่วนการครอบครองตลาด โดยเฉพาะสำหรับบริษัทใหญ่ที่มีบริษัทลูกหลายบริษัท และการพิจารณาสัดส่วนการครอบครองตลาด สำหรับบริษัทใหญ่ที่มีบริษัทลูกจำนวนมาก ซึ่งจะต้องติดตามแนวปฏิบัติหรือระเบียบของทางการเวียดนามที่จะออกมารองรับกฎหมายฉบับนี้ต่อไปในอนาคต

สถาบันกงสุลใหญ่ ณ นครโฮจิมินห์
ศูนย์ข้อมูลธุรกิจไทยในนครโฮจิมินห์

הכטאחרת

ภาคผนวก

กฎระเบียบเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์อาหารและความปลอดภัยด้านอาหาร

ลำดับที่	สายธุรกิจ
1	การผลิตซีล
2	การค้าอุปกรณ์การต่อสู้ (รวมถึงการซ่อมแซม)
3	การค้าประทัด
4	บริการโรงรับจำนำ
5	บริการนวด
6	การค้าอุปกรณ์แฉ่งเดือนสำหรับยานพาหนะฉุกเฉิน
7	บริการรักษาความปลอดภัย
8	บริการเครื่องพ่นสี
9	การประกอบวิชาชีพทนายความ
10	การประกอบวิชาชีพโหราศาสตร์
11	การประเมินทางกฎหมายในสาขาการเงิน การธนาคาร การก่อสร้าง โบราณวัตถุของเก่า ลิขสิทธิ์
12	บริการขายทอดตลาด
13	บริการอนุญาตตุลาการ
14	การประกอบวิชาชีพผู้ดูแลผลประโยชน์
15	การประกอบวิชาชีพผู้ชำระบัญชีสินทรัพย์
16	บริการคลังสินค้ากักเก็บ
17	บริการรวบรวมและกระจายสินค้าเข้าสู่สินค้า (LCL Consolidation) ภายในประเทศ
18	บริการตัวแทนภาษี
19	บริการนายหน้าศุลกากร
20	การค้าสินค้าปลอดภาษี
21	บริการคลังสินค้ากักเก็บ
22	บริการรวบรวมและกระจายสินค้าเข้าสู่สินค้า (LCL Consolidation) ภายในประเทศ
23	บริการรวบรวมและบริการตรวจสอบทางศุลกากรภายในและภายนอกพื้นที่ด่านพรมแดน

ลำดับที่	สายธุรกิจ
24	การค้าหลักทรัพย์
25	บริการจดทะเบียนหลักทรัพย์ รับฝากหลักทรัพย์ หักกลบอบหนี้ และชำระบัญชีหลักทรัพย์ของบริษัทรับฝากหลักทรัพย์เวียดนาม (Vietnam Securities Depository) หรือหน่วยงานซื้อขายหลักทรัพย์จดทะเบียนและหลักทรัพย์อื่น ๆ
26	การประกันภัย
27	การประกันภัยต่อ
28	นายหน้าประกันภัย
29	ตัวแทนประกันภัย
30	บริการฝึกอบรมตัวแทนประกันภัย
31	บริการตรวจรับรองราคา
32	บริการให้คำปรึกษาการประเมินราคาบริษัทเพื่อการแปรรูป (Equitization)
33	ธุรกิจสลากกินแบ่ง
34	เกมเสี่ยงโชคอิเล็กทรอนิกส์สำหรับชาวต่างชาติ
35	บริการจัดเก็บหนี้
36	บริการซื้อขายหนี้
37	บริการจัดอันดับความน่าเชื่อถือ
38	ธุรกิจคาสีโน
39	ธุรกิจการพนันขั้นต่อ
40	บริการจัดการกองทุนบำเหน็จบำนาญตามความสมัครใจ
41	การค้าน้ำมันและก๊าซ
42	การค้าก๊าซ
43	บริการการประเมินในเชิงพาณิชย์
44	การค้าวัตถุดิบทางอุตสาหกรรม (รวมถึงการทำลาย)
45	การค้าสารตั้งต้นวัตถุระเบิด
46	การประกอบธุรกิจที่ใช้วัตถุดิบทางอุตสาหกรรมและสารตั้งต้นวัตถุระเบิด
47	บริการพ่นสีและพ่นทราย (Blasting Service)

ลำดับที่	สายธุรกิจ
48	การค้าเคมีภัณฑ์ยกเว้นเคมีภัณฑ์ต้องห้ามตามอนุสัญญาว่าด้วยการห้ามการพัฒนา การผลิต การสะสม และการใช้อาวุธเคมี และการทำลายอาวุธนั้น (Convention on the Prohibition of the Development, Production, Stockpiling and Use of Chemical Weapons and on their Destruction)
49	การค้าปุ๋ยอินทรีย์
50	การค้าแอลกอฮอล์
51	การค้าผลิตภัณฑ์ยาสูบ วัสดุยาสูบ เครื่องจักรและอุปกรณ์ที่ใช้ในอุตสาหกรรมยาสูบ
52	การประกอบการค้าตลาดสินค้าโภคภัณฑ์
53	การผลิต การส่ง การจัดจำหน่าย การขายส่ง การขายปลีก การนำเข้า และการให้คำปรึกษาเกี่ยวกับไฟฟ้า
54	การค้าอาหารภายใต้การบริหารจัดการของกระทรวงอุตสาหกรรมและการค้า (Ministry of Industry and Trade)
55	การส่งออกข้าว
56	การนำเข้าสินค้าที่ต้องเสียภาษีสรรพสามิตพิเศษ (Special Excise Tax) เป็นการชั่วคราวเพื่อส่งกลับออกไปยังต่างประเทศ
57	การนำเข้าอาหารแช่แข็งเป็นการชั่วคราวเพื่อส่งกลับออกไปยังต่างประเทศ
58	การนำเข้าสินค้าในบัญชีรายการสินค้าใช้แล้ว (List of Used Goods) เป็นการชั่วคราวเพื่อส่งกลับออกไปยังต่างประเทศ
59	ธุรกิจแฟรนไชส์
60	การค้าถ่านหิน
61	บริการโลจิสติกส์
62	การค้าแร่ธาตุ
63	การค้าสารตั้งต้นทางอุตสาหกรรม
64	การค้าสินค้าและกิจกรรมที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับการค้าสินค้าของผู้ลงทุนต่างชาติ
65	การพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์
66	กิจการปิโตรเลียม
67	การประเมินความถูกต้องตามมาตรฐานของอุปกรณ์นิวเมติก อุปกรณ์ยกที่ใช้ในอุตสาหกรรม เคมีภัณฑ์ วัตถุระเบิดทางอุตสาหกรรม อุปกรณ์ที่ใช้ในการขุดเจาะ แร่ธาตุและปิโตรเลียม ยกเว้นอุปกรณ์เครื่องมือที่ใช้ในการขุดเจาะในทะเล

ลำดับที่	สายธุรกิจ
68	การฝึกอบรมอาชีพ
69	ความร่วมมือกับสถาบันการฝึกอบรมอาชีพต่างชาติ และสถาบันการฝึกอบรมอาชีพที่ลงทุนโดยชาวต่างชาติ ในการฝึกอบรมอาชีพระดับกลางและระดับวิทยาลัย
70	บริการรักษาความปลอดภัยทางด้านอักษิภัยและการดับเพลิง
71	บริการประเมินทักษะทางอาชีพ
72	การประเมินคุณภาพของโครงการอาชีพร่วมกับสถาบันการฝึกอบรมอาชีพต่างชาติ และสถาบันการฝึกอบรมอาชีพที่ลงทุนโดยชาวต่างชาติ
73	บริการประเมินความปลอดภัยในการทำงานเกี่ยวกับเครื่องจักรและพัสดุที่มีข้อกำหนดเกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงานที่เข้มงวด
74	บริการฝึกอบรมความปลอดภัยในการทำงานและสุขอนามัยในการทำงาน
75	บริการตัวแทนการจ้างงาน
76	บริการการจ้างงานในต่างประเทศ
77	บริการการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติดโดยสมัครใจ
78	บริการการตรวจสอบและรับรองความถูกต้องตามมาตรฐาน (Conformity Declaration and Certification Services)
79	บริการรับจ้างภายนอก (Outsourcing Services)
80	บริการขนส่งทางถนน
81	บริการรับประกันและซ่อมบำรุงรถยนต์
82	บริการตรวจสอบยานยนต์
83	บริการโรงเรียนสอนขับรถ
84	บริการฝึกอบรมผู้ตรวจสอบความปลอดภัยทางจราจร
85	บริการทดสอบการขับขี่
86	บริการตรวจสอบความปลอดภัยทางจราจร
87	บริการขนส่งทางน้ำ
88	การต่อ การดัดแปลง และการซ่อมแซมยานพาหนะทางน้ำสำหรับน่านน้ำในประเทศ
89	การให้การฝึกอบรมแก่ลูกเรือและผู้ควบคุมยานพาหนะทางน้ำสำหรับน่านน้ำในประเทศ

ลำดับที่	สายธุรกิจ
90	การขนส่งทางเรือ บริการตัวแทนขนส่งสินค้า
91	ธุรกิจการตลาดขายตรงแบบหลายชั้น (Multi-level marketing business)
92	บริการลากจูงเรือ
93	การนำเข้า และการถอดประกอบเรือเดินทะเลใช้แล้ว
94	บริการต่อ ดัดแปลงและซ่อมแซมเรือเดินทะเล
95	บริการท่าเรือ
96	บริการขนส่งทางอากาศ
97	การออกแบบ การผลิต การซ่อมบำรุง และการทดสอบอากาศยาน เครื่องยนต์ของอากาศยาน ใบพัดและอุปกรณ์ ในเวียดนาม
98	การประกอบกิจการท่าอากาศยาน
99	บริการการบินที่ท่าอากาศยาน
100	บริการนำทางในการเดินอากาศ
101	บริการฝึกอบรมลูกเรือของเที่ยวบิน
102	ธุรกิจการขนส่งทางราง
103	ธุรกิจโครงสร้างพื้นฐานทางราง
104	ธุรกิจการขนส่งทางราง
105	ธุรกิจการขนส่งแบบหลายรูปแบบ
106	การขนส่งสินค้าอันตรายโดยใช้ยานพาหนะทางถนนหรือทางน้ำ
107	บริการขนส่งทางท่อ
108	บริการการนำทางในการเดินเรือ
109	การค้าอสังหาริมทรัพย์
110	การให้การฝึกอบรมนายหน้าอสังหาริมทรัพย์ การประเมินราคาอสังหาริมทรัพย์ และการดำเนินการแลกเปลี่ยนอสังหาริมทรัพย์
111	การให้การฝึกอบรมในด้านการบริหารจัดการและดำเนินงานอาคารอพาร์ตเมนต์
112	การให้การฝึกอบรมในด้านการบริหารจัดการโครงการก่อสร้าง
113	บริการที่ปรึกษาการบริหารจัดการโครงการ

ลำดับที่	สายธุรกิจ
114	บริการสำรวจการก่อสร้าง
115	บริการประเมินการออกแบบการก่อสร้าง
116	บริการควบคุมดูแลการก่อสร้าง
117	บริการก่อสร้าง
118	บริการวางแผนและประเมินโครงการลงทุน
119	งานก่อสร้างของผู้ลงทุนต่างชาติ
120	บริการที่ปรึกษาการบริหารจัดการโครงการ
121	บริการประเมินและรับรองความถูกต้องตามมาตรฐานของงานก่อสร้าง
122	บริการระบบแสงสว่างและการปลูกพืช (Lighting and greenery system operation services)
123	บริการโครงสร้างพื้นฐานร่วม
124	บริการพัฒนาการวางแผนก่อสร้าง
125	บริการพัฒนาการวางผังเมืองโดยนิติบุคคลต่างชาติ
126	การค้าแอสเบสตอสสีขาว (White Asbestos) ในกลุ่ม Serpentine
127	บริการไปรษณีย์
128	บริการโทรคมนาคม
129	การนำเข้าเครื่องส่งและเครื่องรับวิทยุ
130	บริการรับรองลายมือชื่อดิจิทัล
131	การจัดตั้งและดำเนินงานสำนักพิมพ์
132	บริการงานพิมพ์
133	บริการออกสิ่งพิมพ์
134	บริการเครือข่ายสังคม
135	ธุรกิจเกมออนไลน์
136	บริการวิทยุ/โทรทัศน์ที่เรียกเก็บค่าบริการ
137	บริการพัฒนาเว็บไซต์ข่าว

ลำดับที่	สายธุรกิจ
138	การนำผลิตภัณฑ์เทคโนโลยีสารสนเทศใช้แล้วตามบัญชีรายชื่อผลิตภัณฑ์เทคโนโลยีสารสนเทศ (List of Used IT Products) ที่ต้องห้ามนำเข้ามาแปรรูป นำกลับมาใช้ใหม่ ซ่อมแซม และปรับปรุงใหม่ สำหรับลูกค้าต่างชาติ
139	บริการโทรทัศน์ที่จ่ายเพื่อรับชมแต่ละครั้ง (Pay-per-view)
140	การให้บริการสารสนเทศและเทคโนโลยีสารสนเทศบนเครือข่ายเคลื่อนที่หรืออินเทอร์เน็ต
141	การค้าเครื่องรบกวนและตัดการรับส่งสัญญาณโทรศัพท์เคลื่อนที่ (Mobile Phone Jammers)
142	การจัดหาผลิตภัณฑ์และบริการด้านความมั่นคงปลอดภัยของข้อมูล
143	การประกอบกิจการสถาบันอุดมศึกษา
144	การประกอบกิจการสถาบันอุดมศึกษาที่ลงทุนโดยชาวต่างชาติ สำนักงานผู้แทนของสถาบันการศึกษาต่างชาติในเวียดนาม สาขาของสำนักงานการศึกษาที่ลงทุนโดยชาวต่างชาติ
145	การประกอบกิจการสถาบันการศึกษาต่อเนื่อง
146	การประกอบกิจการศูนย์การศึกษาสำหรับนักเรียน
147	การประกอบกิจการสถาบันการศึกษาคาดบังคับ
148	การฝึกอบรมอาชีพ
149	การประกอบกิจการโรงเรียนเฉพาะทาง
150	การประกอบกิจการสถานศึกษาเด็กก่อนวัยเรียน (Preschool Education Institutions)
151	ความร่วมมือทางการศึกษากับพันธมิตรต่างชาติ
152	การสอนพิเศษ
153	การประมง
154	การค้าอุปกรณ์เครื่องมือประมง
155	การค้าปลา
156	การค้าอาหารสัตว์น้ำ
157	การค้าผลิตภัณฑ์ชีวภาพ จุลินทรีย์ เคมีภัณฑ์ ผลิตภัณฑ์บำบัดสิ่งแวดล้อม สำหรับการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ
158	บริการทดสอบพันธุสัตว์น้ำ

ลำดับที่	สายธุรกิจ
159	บริการทดสอบอาหารสัตว์น้ำ
160	การเพาะพันธุ์ เลี้ยงและแพร่พันธุ์สัตว์ป่าและพืชป่าแผนตามบัญชีรายชื่อของอนุสัญญาไซเตส (CITES Appendix)
161	การเพาะพันธุ์ เลี้ยง และแพร่พันธุ์สัตว์ป่าและพืชป่าที่ใกล้สูญพันธุ์หรือหายากตามบัญชีรายชื่อของอนุสัญญาไซเตส (CITES Appendix)
162	การเพาะพันธุ์และการเลี้ยงสัตว์ป่าทั่วไป
163	การส่งออก การนำเข้า การส่งกลับออกไปยังต่างประเทศ และการขนส่งสัตว์ป่าและพืชป่า (Wild Specimens) ตามบัญชีรายชื่อของอนุสัญญาไซเตส (CITES Appendix)
164	การส่งออก การนำเข้า การส่งกลับออกไปยังต่างประเทศ การเพาะพันธุ์ การเลี้ยง และการแพร่พันธุ์สัตว์ป่าและพืชป่า ตามบัญชีรายชื่อของอนุสัญญาไซเตส (CITES Appendix)
165	การค้ายาที่จัดศัตรูพืชและสัตว์
166	การดำเนินการที่จำเป็นสำหรับการกักกันพืช
167	บริการทดสอบยาที่จัดศัตรูพืชและสัตว์
168	บริการคุ้มครองพืช
169	การค้ายาสำหรับสัตว์ ผลิตภัณฑ์ชีวภาพ วัคซีน จุลินทรีย์ เคมีภัณฑ์ที่ใช้กับยาสำหรับสัตว์
170	บริการสัตวแพทย์
171	บริการศัลยกรรมสัตว์ และทดสอบสัตว์
172	บริการให้วัคซีน วินิจฉัยโรค ส่งจ่ายยา รักษา และดูแลสุขภาพสำหรับสัตว์
173	การค้ายาสำหรับสัตว์ ผลิตภัณฑ์ชีวภาพ วัคซีน จุลินทรีย์ เคมีภัณฑ์ที่ใช้กับยาสำหรับสัตว์
174	บริการเพาะพันธุ์และผลิตพันธุ์สัตว์ โรงฆ่าสัตว์ การกักกันสัตว์และผลิตภัณฑ์จากสัตว์ การผลิตวัสดุที่ได้จากสัตว์เพื่อใช้ในการผลิตอาหารสัตว์ การจัดเตรียม การแปรรูปและการถนอมรักษาสัตว์และผลิตภัณฑ์จากสัตว์ การค้าผลิตภัณฑ์จากสัตว์ การจัดเตรียม การแปรรูป การบรรจุภัณฑ์ และการถนอมรักษาผลิตภัณฑ์จากสัตว์
175	การค้าอาหารภายใต้การบริหารจัดการของกระทรวงการเกษตรและพัฒนาชนบท (Ministry of Agriculture and Rural Development)
176	การค้าและการทดสอบปุ๋ยชีวภาพ
177	การค้าพันธุ์พืชและพันธุ์สัตว์

ลำดับที่	สายธุรกิจ
178	การผลิตอาหารสัตว์
179	การนำเข้าอาหารสัตว์
180	การส่งออกและการนำเข้าสัตว์ป่าบกและพันธุ์พืชที่หายากและใกล้สูญพันธุ์ตามบัญชีรายชื่อของอนุสัญญาไซเตส (CITES Appendix)
181	การค้าพืชป่า สัตว์ที่ถูกจำกัดการค้า
182	การค้าต้นไม้ประดับ ต้นไม้ให้ร่มเงา ต้นไม้โบราณจากป่าธรรมชาติของเวียดนาม
183	การค้าหินจากก่อนไม้หรือจากป่าธรรมชาติของเวียดนาม
184	การค้าอสุจิ เอ็มบริโอ ไข่ และลาวาส (lavas)
185	การค้าในผลิตภัณฑ์ชีวภาพ จุลินทรีย์ เคมีภัณฑ์ ผลิตภัณฑ์ที่บำบัดสิ่งแวดล้อม สำหรับการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ
186	การค้าผลิตภัณฑ์ชีวภาพ จุลินทรีย์ เคมีภัณฑ์ ผลิตภัณฑ์ที่บำบัดสิ่งแวดล้อม สำหรับการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ
187	การค้าอาหารที่มีการตัดแต่งพันธุกรรม
188	การให้การฝึกอบรมในด้านการประมูล
189	บริการตัวแทนการประมูล
190	บริการที่ปรึกษาการประเมินโครงการ
191	การให้การฝึกอบรมในด้านการประเมินโครงการ
192	บริการตรวจรักษาทางการแพทย์
193	บริการทดสอบเชื้อเอชไอวี (HIV Testing)
194	บริการธนาคารเนื้อเยื่อ (Tissue Bank)
195	บริการช่วยเหลือในการคลอดบุตร การเก็บรักษาอสุจิ และการเก็บรักษาตัวอ่อน (embryo)
196	การค้ายาโรค
197	บริการทดสอบยาโรค
198	การผลิตเครื่องสำอาง
199	บริการทดสอบจุลินทรีย์ติดเชื้อ
200	บริการให้วัคซีน

ลำดับที่	สายธุรกิจ
201	การค้าเคมีภัณฑ์ป้องกันแมลงและป้องกันแบคทีเรียสำหรับทางการแพทย์และครัวเรือน
202	บริการบำบัดยาเสพติดด้วยสารทดแทน (Opioid replacement therapy services)
203	การค้าอาหารภายใต้การบริหารจัดการของกระทรวงสาธารณสุข (Ministry of Health)
204	บริการศัลยกรรมตกแต่ง (Plastic Surgery)
205	บริการการตั้งครรภ์แทน (Surrogacy)
206	บริการประเมินชีวปริมาณออกฤทธิ์ (Bioavailability) และชีวสมมูลของยา (Bioequivalence)
207	การทดลองทางคลินิกสำหรับยารักษาโรค
208	การค้าเครื่องมือแพทย์
209	การจัดประเภทเครื่องมือแพทย์
210	บริการทดสอบเครื่องมือแพทย์
211	บริการตรวจรับรองทรัพย์สินทางอุตสาหกรรม
212	บริการงานรังสีวิทยา
213	บริการที่เกี่ยวข้องกับการใช้พลังงานปรมาณู
214	การส่งออก การนำเข้า และการขนส่งวัสดุกันบັນตรงสี่
215	บริการประเมินความถูกต้องตามมาตรฐานทางด้านเทคโนโลยี
216	การตรวจสอบ การปรับแต่ง และการทดสอบเครื่องมือวัดและมาตรฐานการวัด
217	การค้าหมวกกันน็อก
218	บริการประเมิน ติราคาและตรวจสอบทางด้านเทคโนโลยี
219	บริการเป็นผู้แทนในด้านทรัพย์สินทางปัญญา
220	การผลิตภาพยนตร์
221	บริการตรวจสอบโบราณวัตถุ
222	บริการวางแผน ดำเนินการ และควบคุมโครงการป้องกันหรือบูรณะโบราณสถาน
223	ธุรกิจคาราโอเกะ และสถานที่เต้นรำ

ลำดับที่	สายธุรกิจ
224	บริการเดินทางท่องเที่ยว
225	ธุรกิจกีฬา
226	บริการการแสดงทางศิลปะ การแสดงแฟชั่น การประกวดความงาม การประกวดนางแบบและนายแบบ
227	การค้าสิ่งบันทึกเสียงและภาพของการแสดงทางศิลปะ
228	บริการจัดงานเทศกาล
229	การค้างานศิลปะหรือภาพถ่าย
230	บริการที่พัก
231	บริการโฆษณา
232	การค้าของเก่า โบราณวัตถุ และสมบัติของชาติ
233	บริการพิพิธภัณฑ์
234	ธุรกิจเกมอิเล็กทรอนิกส์ (ยกเว้นเกมคาสิโนออนไลน์สำหรับชาวต่างชาติ และเกมคาสิโนออนไลน์ทางออนไลน์)
235	การส่งออกของเก่าและโบราณวัตถุ ไม่รวมถึงที่เป็นกรรมสิทธิ์ของรัฐ องค์การเมือง หรือองค์การทางสังคมและการเมือง การนำเข้าสินค้าวัฒนธรรม ภายใต้การบริหารจัดการของกระทรวงวัฒนธรรม การกีฬา และการท่องเที่ยว (Ministry of Culture, Sports and Tourism)
236	การตรวจสอบลิขสิทธิ์และสิทธิที่เกี่ยวข้อง
237	บริการสำรวจและประเมินที่ดิน
238	บริการวางผังที่ดิน
239	บริการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานเทคโนโลยีสารสนเทศ และโครงสร้างพื้นฐานซอฟต์แวร์
240	บริการพัฒนาฐานข้อมูลที่ดิน
241	บริการกำหนดราคาที่ดิน
242	บริการประเมินสิทธิการใช้ที่ดิน
243	บริการภูมิมาตรศาสตร์ (Geodesy) และการจัดทำแผนที่ (Cartography)
244	บริการขุดเจาะน้ำใต้ดิน
245	บริการสำรวจน้ำใต้ดิน

ลำดับที่	สายธุรกิจ
246	บริการจัดหา ปรับสภาพ และผลิตน้ำประปา
247	บริการขุดเจาะน้ำใต้ดิน
248	บริการสำรวจแร่
249	การสกัดแร่
250	บริการจัดการของเสียอันตราย
251	การนำเข้าเศษวัสดุ (Scrap Material Import)
252	บริการสอดส่องดูแลสิ่งแวดล้อม (Environmental Monitoring)
253	บริการการประเมินสิ่งแวดล้อมในเชิงสถิติ การประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อม และการให้คำปรึกษาแผนการคุ้มครองสิ่งแวดล้อม
254	การค้าผลิตภัณฑ์ชีวภาพ (Trading in biological preparations)
255	การจัดเก็บ การขนส่ง และการแปรรูปขยะ
256	การประกอบธุรกิจธนาคารพาณิชย์
257	การประกอบธุรกิจสถาบันสินเชื่อที่ไม่ใช่ธนาคาร
258	การประกอบธุรกิจสหกรณ์ กองทุนสินเชื่อเพื่อประชาชน (People's Credit Funds) และสถาบันการเงินรายย่อย (Microfinance Institutions)
259	การให้บริการชำระเงิน
260	การให้บริการข้อมูลเครดิต
261	การแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ
262	การค้าทองคำแท่ง
263	การผลิตทองคำแท่ง การส่งออกแร่ทองคำดิบ และการนำเข้าแร่ทองคำดิบเพื่อผลิตทองคำแท่ง
264	การผลิตเครื่องประดับทองคำ
265	การนำเข้าสินค้าโภคภัณฑ์ภายใต้การบริหารจัดการของธนาคารแห่งรัฐ (Money Vault Door)
266	การพิมพ์ธนบัตร การผลิตเหรียญ
267	การค้าเสื้อผ้าอาหารและอุปกรณ์สำหรับกองทัพ ยุทโธปกรณ์ เทคโนโลยี เครื่องมือ และยานพาหนะสำหรับทหารและตำรวจ รวมทั้งชิ้นส่วน ส่วนประกอบ พลาสติก อุปกรณ์พิเศษ และเทคโนโลยีสำหรับการผลิตสิ่งดังกล่าว

คำนิยาม

คำนิยาม

AFTA	เขตการค้าเสรีอาเซียน (ASEAN Free Trade Area)
ASEAN	สมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (Association of South East Asian Nations)
BCC	สัญญาความร่วมมือทางธุรกิจ (ตามกฎหมาย LFI และกฎหมายการลงทุน Business Cooperation Contract (under the LFI and Investment Law))
BOM	คณะกรรมการ (Board of Members)
BOO	สร้าง-เป็นเจ้าของ-ดำเนินงาน (Build-Own-Operate)
BOT	สร้าง-ดำเนินงาน-โอน (Build-Operate-Transfer)
ERC	ใบรับรองการจดทะเบียนวิสาหกิจ (Enterprise Registration Certificate)
BT	สร้าง-โอน (Build-Transfer)
BTO	สร้าง-โอน-ดำเนินงาน (Build-Transfer-Operate)
CEO	ผู้บริหารสูงสุด (Chief Executive Officer)
CEPT	การใช้มาตรการการกำหนดอัตราอากรร่วม (Common Effective Preferential Treatment)
DOIT	กรมอุตสาหกรรมและการค้า (Department of Industry and Trade)
EIT	ภาษีเงินได้วิสาหกิจ (Enterprise Income tax)
FIC	บริษัทที่ลงทุนโดยชาวต่างชาติ (Foreign Invested Company)
GSM	ที่ประชุมใหญ่ผู้ถือหุ้น (General Shareholders Meeting)
JSC	บริษัทร่วมหุ้น (Joint Stock Company)
LFI	กฎหมายการลงทุนของต่างชาติในเวียดนาม (Law on Foreign Investment in Vietnam)
LLC	บริษัทจำกัดความรับผิด (Limited Liability Company)
MFN	หลักปฏิบัติเยี่ยงชาติที่ได้รับความอนุเคราะห์ยิ่ง (Most Favored Nation)
MOF	กระทรวงการคลัง (Ministry of Finance)
PC	บริษัทหุ้นส่วน (Partnership Company)
PIT	ภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา (Personal Income Tax)
PSC	สัญญาแบ่งปันผลผลิต (Production Sharing Contract)
PPP	การร่วมลงทุนระหว่างภาครัฐและเอกชน (Public – Private Partnership)

RO	สำนักงานผู้แทน (Representative Office)
SBRA	หน่วยงานของรัฐที่ทำหน้าที่รับจดทะเบียนธุรกิจ (State Business Registration Authority)
SIRA	หน่วยงานของรัฐที่ทำหน้าที่รับจดทะเบียนการลงทุน (State Investment Registration Authority)
VAT	ภาษีมูลค่าเพิ่ม (Value Added Tax)
WTO	องค์การการค้าโลก (World Trade Organization)

Baker McKenzie.

Baker & McKenzie (Vietnam) Ltd. และ Baker & McKenzie Ltd. (Bangkok) เป็นสมาชิกของ Baker & McKenzie International ซึ่งมีสถานะเป็น Swiss Verein ที่มีสำนักงานกฎหมายสมาชิกอยู่ทั่วโลก ตามคำนิยามทั่วไปที่ใช้ในองค์กรผู้ให้บริการวิชาชีพ การอ้างถึง “หุ้นส่วน” หมายถึง บุคคลซึ่งเป็นหุ้นส่วนหรือตำแหน่งเทียบเท่าภายในสำนักงานกฎหมาย และการอ้างถึง “สำนักงาน” หมายถึง สำนักงานใด ๆ ของสำนักงานกฎหมายดังกล่าว

© Baker & McKenzie (Vietnam) Ltd. 2016

สงวนสิทธิ์

สิ่งพิมพ์ฉบับนี้ได้รับการคุ้มครองลิขสิทธิ์ ห้ามมิให้ทำซ้ำหรือส่งต่อส่วนหนึ่งส่วนใดของสิ่งพิมพ์ฉบับนี้ โดยกระบวนการหรือวิธีการใด ๆ โดยไม่ได้รับการอนุญาตล่วงหน้าเป็นลายลักษณ์อักษร นอกจากการนำไปใช้โดยชอบเพื่อวัตถุประสงค์ทางการศึกษาหรือการวิจัยส่วนบุคคลภายใต้กฎหมายลิขสิทธิ์ที่มีผลใช้บังคับ

เนื้อหาในสิ่งพิมพ์ฉบับนี้มีลักษณะเป็นเพียงคำอธิบายโดยทั่วไปเท่านั้น เนื้อหาเหล่านี้ไม่ได้เป็นและไม่ควรถือว่าเป็นการให้คำปรึกษาในเรื่องหนึ่งเรื่องใดโดยเฉพาะ สำนักงานและผู้เขียนขอปฏิเสธอย่างชัดเจนต่อความรับผิดชอบปวงต่อบุคคลใด ๆ สำหรับการใดหรือผลของการใดที่ได้กระทำหรือละเว้น ไม่ว่าจะทั้งหมดหรือบางส่วน โดยอาศัยเนื้อหาทั้งหมดหรือบางส่วนของสิ่งพิมพ์ฉบับนี้ ลูกความหรือผู้อ่านไม่ควรกระทำหรือละเว้นกระทำการใด ๆ โดยยึดถือตามเนื้อหาในสิ่งพิมพ์ฉบับนี้ โดยไม่ได้ขอคำปรึกษาที่เป็นทางการตามข้อเท็จจริงและพฤติการณ์แวดล้อมที่เกี่ยวข้องตามแต่ละกรณี

สิ่งพิมพ์ฉบับนี้อาจถือเป็น “การโฆษณาการให้คำปรึกษาทางกฎหมาย” ซึ่งต้องมีหนังสือออกกล่าวในบางประเทศ ผลลัพธ์ที่ผ่านมาไม่ได้รับประกันถึงผลลัพธ์ที่คล้ายคลึงกัน

Baker & McKenzie (Vietnam) Ltd.

สำนักงานกรุงโฮจิมินห์

12th Floor, Saigon Tower 29 Le Duan Boulevard
District 1, Ho Chi Minh City, Vietnam

Tel: +84 8 3829 5585

Fax: +84 8 3829 5618

สำนักงานกรุงฮานอย

Unit 1001 10th Floor, Indochina Plaza, Hanoi
241 Xuan Thuy Street, Cau Giay District,
Hanoi, Vietnam

Tel: +84 4 3825 1428

Fax: +84 4 3825 1432

Baker & McKenzie Ltd. (Bangkok)

5th Floor and 21st-25th Floor
990 Abdulrahim Place
Rama IV Road, Silom, Bangkok,
Bangkok 10500, Thailand

Tel: +66 2636 2000

Fax: +66 2636 2111

สิ่งพิมพ์ฉบับนี้จะสรุปวิธีการทางธุรกิจที่ผู้ลงทุนและ
ผู้ประกอบการค้าจากต่างประเทศ สามารถใช้เพื่อ
การประกอบธุรกิจในประเทศไทยตามกฎหมายการลงทุน
ค.ศ. 2014 และกฎหมายวิสาหกิจ ค.ศ. 2014
รวมถึงวิธีการอื่น ๆ ที่เป็นทางเลือกในการจัดตั้ง
สถานประกอบการในประเทศไทย

จัดทำโดย

สถานกงสุลใหญ่
ณ นครโฮจิมินห์

ร่วมกับ

**Baker
McKenzie.**